

Borger-Vennen

for 1877.

Udgivet af

Anderstottelses-Selskabet.

89de Aargang.

Kjøbenhavn.

Trykt hos N. G. Calberg

1877

05.6
Bo 66

1877
Aug. 87

17573

Indhold.

Selskabets Skriftcomitee bestaaer af: Pastor L. Schmidt, Revisor Halvorsen, Kammerassessor, pens. Inspecteur, Bogholder N. Em. Larsen og Kammerassessor Th. Olivarius. Pastor Schmidt er Skriftcomiteens Formand.

I. Meddelelser fra Skriftcomiteen.

	Side.
Efter Skibbruddet. Nordaustralisk Eventyr af Fr. Gerstæcker. (Fortsættelse fra forrige Aargang) 1—8, 9—15, 17—24, 25—32, 33—40, 42—44, 50—56,	58—60
Den syge Enke (ved Th. Olivarius)	60—64
Lydskerne i Venedig (ved Samme).....	66—72
Landsnærværelse (ved Samme).....	74—79
Kong Gustav den Tredies Død (ved Samme)	79—80
Den kloge Dommer (ved Samme)	82—88,
En Wilds Jølelse og Edelmødighed (ved Samme)	89—94
Fregatten „Medusa“s Skibbbrud (ved Samme)	94—95,
105—112, 113—120, 121—128, 129—136, 137—144,	97—99
Jordstjælvet i Lisfabon 1755 (ved Samme)	100—103
196—200, 201—204, 205—212, 220—228, 229—236,	115—148
En flem Dreng (ved Samme)	237—238
Hamet og Raschid (ved Samme)	238—244,
Iphigenia Desille (ved Samme)	245—247
	247—250
	250—252

Lægens Familie. Scener fra Provindslivet i Eng-	Side
land. Oversat fra Franst. 253—260, 261—268,	
269—276, 277—284, 285—288, 291—296,	
299—304, 307—312, 315—320, 323—328.	
331—336, 339—344, 345—352, 353—360,	
361—368,	369—372
Grevinde Diana. Oversat fra Franst. 372—376,	
377—384, 385—388, 389—396, 398—404,	
406—412, 414—420, 421—428, 429—436,	437—440

II. Bekjendtgjørelser fra Administrationen.

	Side
Indvarsling til Repræsentantforsamlingen den 22de	
Marts 1877 41—42, 49—50, 57—58, 65,	73, 81
Meddelelse fra Kasseren	96, 103
Repræsentantforsamlingen den 22de Marts 1877 med	
en Oversigt over Regnskabet for 1876	153—196
Bekjendtgjørelse fra Administrationen med Forteg-	
nelse over Selskabets Bestyrelsesmedlemmer og	
Embedsmænd	213—219
Bekjendtgjørelse angaaende Ansøgninger om Laan,	
Gratifikation eller Pension 289—290, 297—298,	
305—306, 313—314, 321—322, 329—330,	337—338
Repræsentantforsamling den 13de December 1877	
397—398, 405—406,	413—414

Extract af 4de Kvartals-Regnskab 1876 findes i Nr. 6.
 Do. af 1ste do. do. 1877 — i Nr. 21.
 Do. af 2det do. do. — — i Nr. 32.
 Do. af 3die do. do. — — i Nr. 45.

III. Forslag om nye Medlemmers Optagelse findes i de fleste Nummere af Aargangen.

Borger-Bennen.

Ti og firestindstyvende Aargang.

N°. 1.

Lørdagen den 6te Januar 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Etter Skibbruddet.

Nordaustralisk Eventyr

af

Friedrich Gerstäcker.

III.

Kampen med de Judoede.

(Fortsat.)

Men deres egen Fare bragte snart hans Opmerksomhed tilbage til hans nærmeste Omgivelser.

„For Fanden,“ skreg han, da han i dette Øjeblik saae, at de nøgne Bilde med et højt Brøl sprang frem af deres Skjul og kastede sig med deres korte Paddies eller Røller over den ullykkelige, halvdøde Kof

— og uden at betænke sig, satte han det nylig ladte Gevær til Rinden og affyrede Kuglen midt ind i Sværmen. Han saae ogsaa, at to Bilde faldt, men flere og flere myldrede frem af Klipperne — hele Bunden af Dalen syntes pludselig fuld af vilde, trodsige Skikkelser, og det var tydeligt nok, at de, uagtet de ellers saa frygtede Ildvaaben, tænkte meget mindre paa Flugt end paa Angreb.

Maten ladede rigtignok saa hurtigt som muligt sit Gevær, men det var tydeligt, at de maatte opgive Forsøget paa at finde Vand, ja, der blev endelig ikke andet tilovers for dem, end i fuld Flugt at følge deres Capitain og atter see at naae deres Baad; thi havde denne talrige Stamme opdaget den, før de kunde komme bort med den, vilde det være aldeles ude med dem.

Det var øjensynligt, at de Bilde fattede Mod, da de saae Troppe skilt ad — de havde jo her blot med fire Mand at gjøre og vidste desuden, at de alle maatte være saarede af deres Sphd. Mange af deres egne vare rigtignok døde og andre saarede, men det ansporede dem kun endnu mere til Hevn, og skjøndt endnu meget forsigtigt, havde de dog allerede forladt deres beskyttende Klippeblokke og gjorde sig færdige til et fornyet Angreb paa de fremtrængende Hvide, trods deres overlegne Baaben.

Men Søfolkene bleve ogsaa truede med Fare fra den anden Sværm, som havde angrebet Capitainen,

thi medens kun en Deel af dem forfulgte Flygtningen, samlede de andre sig. Deres Hensigt var ikke til at miskjende. De vilde affjære den lille Trop Tilbagevejen, og Mr. Black indsaae først, hvor virkelig fortvivlet deres Stilling var, da Bob sagde til ham, at han havde bortskudt alle de Patroner, han havde havt i Lommen, og bad ham om at give ham nogle. Endnu kunde han hjælpe ham, men naar de bleve stærkt angrebne, hvorledes vilde det da være dem muligt, her mellem disse Klipper, uden Vand og uden at de kunde gjøre Regning paa nogensomhelst anden Hjælp, at tilvinge sig en Vej gjennem den talrige Skare Fiender. Det vilde aldrig kunne lykkes dem.

Han saae rigtignok, at Capitainen heldigt naaede Klippevæggen og klavrede op derpaa — de Indfødte vare tæt bag efter ham, og dersom han kunde forsvare Passet fraoven og med sit dobbeltløbede Gevær og sin Revolver afholde dem fra at naae det Øverste, til de kom derhen, kunde de endnu forene sig og i det mindste jage den ene Sværm ind mellem Klipperne. Men han maatte holde Stand deroppe — opad kastede de ogsaa Spydene daarligt, og han havde neppe noget at befrygte for sin egen Sikkerhed, medens han dog med sit lille Telefkop tydeligt kunde see deres fortvivlede Stilling. Nu var han oppe — han blev staaende og vendte sig om. „Blot et Skud ind i Banden, saa de komme til at studse,“ mumlede Maten hen for sig, „saa har vi de forte Kjæltringer mellem to Ald.“

Men Capitainen blev ikke staaende. Han havde neppe kastet et Blik tilbage, før han vendte sig om igjen og var i næste Øjeblik forsvunden, medens nogle og thye Sorte forfulgte ham i fuld Fart, klavrede som Ratte op ad den stejle Bæg og derpaa ligeledes bleve skjulte af Klipperne.

„Nu er det ude med os,“ sagde Mr. Black mellem Tænderne, „forraadt og solgt af en saadan druffen Usling. Det er til at blive gal over. — Men fremad, Owens, fremad, Bob, der er intet andet for — nu maa vi tiltvinge os en Vej over Muren, eller ogsaa kunne vi stole paa, at de vilde Dingoes*) i Morgen Nat ville rive Skjodet af vore Been, saafremt ikke de sorte Skjeltringer deroppe selv æde det. Men ingen af os maa nu slyde, naar han er sikker paa sin Mand.“

„Men hvor er Stewarden,“ sagde Bob; „jeg ha seet Capitainen løbe bort, og efter al den Brandy, om han havde i Hovedet i Dag, troede jeg slet ikke, at det vilde gaa saa hurtigt for ham, men Stewarden er ligesom sunken ned i Jorden.“

„See derop, Bob, der ligger han,“ sagde Mr. Black, idet han kastede et sly Blik derhen. „Den stakkels Djævel behøver intet mere — de sorte Skjeltringer ere ifærd med at plyndre hans Forraad —

*) Dingo, den vilde Hund, en Slags Ulv og det eneste Rovdyr i Australien.

der oppe paa Stenen have de slaact hans Hoved i Stykker."

„Fordømte Skurke," brummede Sømanden. „Stewarden var en ussel Karl, men en saa sørgelig Ende, at blive slaact ihjel med Knippler af de forte Skurke . ."

„Fremad, Folk, fremad. Vi kunne dog ikke udrette noget der," raabte Mr. Black. „Nu gjælder det at bringe deres Skind i Sikkerhed, som endnu er i Live — fremad, at vi kunne komme til Baaden," og gribende sine Baaben ilede han foran de Andre opad Dalen hen til det Sted, hvor han havde seet, at de Indfødte holdt sig skjulte bag Stenene.

„Mr. Black," sagde Jack pludselig, „sørg for at De alene kommer afsted; jeg kan ikke mere — jeg har faaet et Sphd i Ryggen og den højre Arm; jeg føler, hvorledes den dør hen for mig — men det i Ryggen er det værste — det vil sikkert snart være forbi med mig, og om de nu giver mig en til paa Hovedet eller ikke, kan være det samme. Sørg for, at De kan komme til Baaden — med mig er det ude."

Manden var saa bleg som et Liig og vaklede, saa at Mr. Black hurtigt sprang til og maatte holde paa ham. Saa meget var sikkert, for Øjeblikket kunde han ikke mere, men Maten tænkte heller ikke paa at lade ham blive tilbage. Det var i ethvert Tilfælde kun en øjeblikkelig Svaghed, der havde grebet ham, og naar han blot kunde hvile sig en halv Time, overvandt han det vistnok. Jack var i det Hele taget ikke

nogen Natur, der saa let gav tabt. Men hervede kunde de ikke blive, da de fra begge Sider kunde vente et Angreb og derfor maatte holde Ryggen dækket. Tilhøjre, et lille Stykke opad Bæggen, fik Maten Dje paa en overhængende Klippe, der fuldstændig beskyttede dem mod oven, medens de med deres Aldvaaben en Tid lang kunde holde sig Vejen fri. Trods sit eget Saar havde Bob ogsaa allerede taget Sæd under den venstre Arm, Mr. Black tog Geværret fra ham og holdt ham under den højre Arm, Owens understøttede ham bagfra. Saaledes nærmede de sig hurtigt Bæggen og mere bar end førte deres Kammerat opad den ikke saa meget stejle Skraaning til hen under Klippefladen, og Mr. Black forundrede sig over, at Indianerne slet ikke søgte at forhindre dem deri, men roligt lod det ske. Men dette havde rigtignok en ganske anden Grund end Frygt; thi de Vilde vidste meget godt, at de Hvide, naar de satte sig fast der mellem de varme og tørre Klipper, vare redningsløst fortabte, uden at de selv udsatte sig for Aldvaabnernes frygtelige Virkning. De maatte blive deroppe, indtil de udmattede af Svede og Tørst tumlede ned i Dalen igjen, og da havde de med deres Spyd og Baddies et let Arbejde.

IV.

Folkene i Baaden.

Medens Capitain Dilhths øvrige Mandſkab ryfede frem, havde han tilligemed Stewarden, hvem denne Afbrydelse af Marschen syntes at være særdeles fjærkommen, arbejdet sig op til den Steenplade, paa hvilken Mr. Black allerede havde ſeet ham langt borte, og der kaſtet ſig udmattet ned for rigtig at udhvile ſig i nogen Tid. Rigtignok kan hans Fod have ſmerttet ham, men det var kun et Paafud, thi han følte, at Hovedet var bleven ham for tungt af den megen Brandy ſaavelſom af den brændende Sol, og han vilde fremfor Alt ikke lade Maten mærke det. Fandt nu hans Folk Vand, godt, ſaa fulgte han maafke efter dem, eller vel endog ventede paa dem her, for at drikke ſig mæt af det, ſom de havde medbragt; de Sorte vare jo dog i ethvert Tilfælde før de bevæbnede Hvides Ankomſt flygtede ind i Bjergene, og de ſik ſandſynlig ikke en eneſte af dem mere at ſee. Men drikke mere vilde han dog ikke, Lemmerne forekom ham allerede ſaa tunge ſom Bly, og der var ogſaa

en lang Vej tilbage til Baaden. Han skjød derfor Provisionskæffen ind under sit Hoved og lagde sin Kjole derover — ved hvilken Lejlighed han ogsaa sikrede sig, at Stewarden ikke hemmeligt kom til at stikke noget, strakte sig derpaa saa lang han var paa Jorden, befalede sin Vedsager at holde god Vagt, og var saa Minuter efter falden i en tryk Søvn. Men denne Søvn skulde kun altfor snart og paa en højst alvorlig Maade afbrydes.

(Fortsættes.)

J. G. Halvorsen.

Selskabets Bogholderkontor,
store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Adelgade Nr. 14, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Borger-Bennen.

Ti og firehundredstyvende Aargang.

N°. 2.

Lørdagen den 13de Januar 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Efter Skibbruddet.

Nordaustralisk Eventyr

af

Friedrich Gerstäcker.

IV.

Folkene i Baaden.

(Fortsat.)

Han havde neppe ligget saaledes et Kvarteerstid, før Stewarden foer overrasket i Vejret, thi han havde tydeligt hørt Lyden af et Skud fra Strandbredden og omtrent fra den Kant, hvor Baaden laa. Hvad var det, var Barkassen bleven angreben af de Wilde, eller var det maasse et Tegn til dem, at de saa hurtigt

som muligt skulde vende tilbage til den? Han lyttede en kort Tid — da faldt endnu et Skud. Det kunde rigtignok være et Signal, men ogsaa ligesaa godt et Angreb af de Sorte paa Baaden, og nu blev der ikke andet tilovers for ham end at vække Capitainen, der nylig var falden i Søvn — sikkert ikke noget let eller behageligt Stykke Arbejde. Det gik heller ikke saa raske fra Haanden og han rystede en lang Tid i den halvdrukne Capitain, før han kun tildeels fik ham vaagen, da en anden Omstændighed hjalp ham til hurtigt at naae sit Maal. I dette Djeblik faldt nemlig de første Skud nede i Dalen, og Capitain Dilytt, der slet ikke havde tænkt sig noget Saadant, foer forskrækket i Bejret og stirrede forbauset, men desuagtet dog bestandig halvt i Søvne, hen mod den Egn.

Atter et Skud — og nu sprang han op og greb efter det lille Telefkop, som hængte ved Siden af ham, for at overbevise sig om, hvad der foregik. Ogsaa Stewarden havde rejst sig op og var gaaet hen ved Siden af ham, da pludselig en lille Steen trillede ned og faldt paa Jorden tæt ved Siden af ham. Capitainen lagde slet ikke Mærke hertil, thi han saac i dette Djeblik til sin Skræk den Mængde sorte Skiffelser, som kom springende frem mellem Klipperne; men Stewarden, der havde seet op i Bejret, raabte pludselig forskrækket: „Stand by the halliards, Captain — deroppe ere de sorte Djævla — skyd for Guds Skyld!“

I samme Øjeblik fuste omtrent ti eller tolv Spydned, af hvilke det ene traf Stewarden i Halsen, saa at han højt jamrende styrtede til Jorden — men paa samme Tid blev ogsaa en Mængde Stene kastede ned oppefra og faldt saa nær ved Capitainen — nogle endog paa hans Ryg og Skuldre, at han, for at undgaa den dobbelte Fare, maatte gjøre et fortvivlet Spring fremad, og kom derved rigtignok udenfor Skudvidde, thi selve Steensladen dækkede ham. Men han saae ogsaa, at han ikke dermed var i Sikkerhed, thi fra alle Sider klavrede og sprang de Vilde ned til ham, og om endog Terrainet opholdt dem, kunde det dog ikke forhindre dem i at naae Stedet. Capitainen affyrede rigtignok begge sine Geværløb paa dem og dræbte to af de Sorte, der styrtede ned paa Klipperne, men da han saae, at de andre ikke lode sig skræmme heraf, tænkte han selv paa Flugt og Løb, uden endog at kaste et eneste Blik paa sin Steward, i vild Hurtighed ned i Dalen. Atter hørte han sine Folks Skud — han vidste i hvilken Fare de maatte være, men han tænkte ikke engang paa at slutte sig til dem og at dele Skjæbne med dem. Kun afsted — endnu var det muligt, at han kunde naae det snevne Pas for hans Forfølgere, og da var Skoven ikke saa langt borte, og bag den laa Baaden — afsted, og i vild, aandeløs Flugt løb han op af Kløften.

Det lykkedes ham ogsaa virkelig at naae den Trappe, der var bygget af sammenbaarne Steen, før

de Sorte, og da han naaede den øverste Rand, aandede han dybt; men hans Forfølgere vare tæt bagefter ham, og i Stedet for paa dette eneste mulige Sted at opholde dem, som Mr. Black havde haabet, tænkte han taabeligt nok kun paa sin egen Frelse.

Han kastede et sky Blik tilvenstre over til Græsstræet, da han løb forbi det, thi han antog i det første Øjeblik den mørke Stamme for en Sværm af Fjender — men intet levende Væsen lod sig see, og han jublede højt, da han saae den mørke Skovbrand ligge for sig og bag den den blaa aabne Sø. Og var det ikke et Sejl, som laa for Anker der — et Skib — bragte det Frelse? — Nu kastede han et Blik tilbage — men allerede vare de blodtørstige Vilde efter ham. Han forsøgte, medens han løb, at lade sit Gevær, men det lod sig ikke gjøre — det tunge Vaaben hindrede ham ogsaa i Flugten og han kastede det bort. Han beholdt dog sin Revolver tilbage for at holde den forte Bande i Respect.

Men hvorledes brændte ikke Solen — hvor tungt blev ikke hans Hoved og hvor varm var han ikke — den hede Jord glimrede ordentlig for hans Øjne og syntes at stige i Vejret for hans Fødder, saa at han bestandig traadte dybere end han troede og et Par Gange nær var faldet om. Men Dødsangesten holdt ham endnu oprejst. Da han vendte Hovedet om, saae han Forfølgerne neppe tredsindstyve Skridt bag sig, og hvor langt borte laa ikke den besklyttende

Skov — og dernæst hans Baad. Han vilde raabe om Hjælp, men Halsen var ligesom udtørret, han kunde ikke bringe en Lyd over Læberne — og hvem havde vel ogsaa kunnet hjælpe ham? Han vendte atter Hovedet — han saa, at de Sorte allerede stormede frem med opløstede Spyd og sprang henover Jorden, lette som Gazeller — han kunde ikke mere, og rivende Revolveren op af Bæltet, standsede han pludselig, vendte sig om og affyrede det første Skud.

De Bilde standsede. De havde seet det bortkastede Gevær og troede sandsynlig, at den Hvide var værgeløs — men at han ogsaa kunde „skjude med sin Kniv“ troede de ikke var muligt — nu gjorde han det dog. Men de vare komne altfor nær til at kunne standse. Det kunde omtrent være en tredive Mand, som forfulgte ham, og alle vare uden Rastespyd, kun bevæbnede med deres lange Landser og Koller. Capitain Dilhott skjød anden og tredie Gang — en af de Sorte sprang i Vejret og styrtede død til Jorden — de andre lode sig ikke skræmme tilbage.

Nu affyrede han det fjerde Skud, men da kastede den Ene sin Baddie efter ham og traf ham dermed saa ulukkelig i hans højre Skulder, at Revolveren faldt ud af hans Haand. Han bukkede sig rigtignok hurtigt for at tage den op med den anden Haand, men det var for seent. Den ene Sorte, en rank, kraftig Skikkelse med et af Glæde grinende Ansigt, styrtede hen imod ham. Dilhott havde grebet Revolveren og søgte

efter Trykkeren — da traf Baddien ham i Baghovedet; næsten paa samme Tid borede tre, fire Landsfer sig i hans Side. Han lod atter Revolveren falde og greb efter de dræbende Landsfer, da ramte et Kølleslag hans Hoved og kastede ham bevidstløs til Jorden, og i det næste Øjeblik dandsede de jublende Vilde paa den Ulykkelige's Liig og stak ham, for Spøg, de lange Landsfer ind i Siden.

*

*

*

Vi maa nu en kort Tid vende tilbage til Barfaksen, i hvilken Tømmermanden var bleven tilbage med Matrosen Jim, for at passe paa den og holde den udenfor de muligt omstørfende Indfødtes Gebeet. Det var rigtignok et intet mindre end behageligt Øverb at ligge for Anker derude i Vindstille og midt i de brændende Solstraaler, og at vide sig i Nærheden af slyggesfulde Buske, muligt med Rilder og saftige Frugter. Men det hjalp ikke, Befalingen maatte adlydes, og de roede derfor den noget tunge Baad omtrent en Skabellængde ud i Søen, hvor de kastede det lette Anker ud og traf kun Narerne tilbage, men lode dem blive i Naregabene for øjeblikkelig at kunne gjøre Brug af dem. Derpaa satte Tømmermanden sig agter i Baaden og Jim forude og saae gnavne hen for sig.

Det var heller ikke noget behageligt Selskab for begge Parter, thi de hadede gjensidig i høj Grad hinanden, og Tømmermanden især kunde ikke glemme, at Jim engang havde givet ham en alvorlig Overhaling

ombord og senere en til i Sydneys Havn. Jim derimod, en munter, venlig Irlander, der sloges for et godt Ord, havde kun den ene Fejl, at han, ligesom de fleste af hans Landsmænd, drak umaadeligt, hadede Tømmersmanden for hans krybende Væsen mod Capitainen, hvem han hemmeligt meddeelte ethvert Ord, som Matroserne talte med hinanden, og derved mangen Gang stiftede megen Fortræd ombord.

Nu havde Tilfældet bragt dem sammen her i en fælles Mission, og at ingen af dem glædede sig derved, kan man let tænke sig. Men det hjalp ikke, de maatte holde ud, og deres Kammerater kunde dog ikke blive borte bestandig. Enten fandt de Vand eller de fandt ikke noget, og i ethvert Tilfælde vendte de tilbage til Baaden før Solen gik ned.

Men den lange Venten blev ogsaa kjedsommelig, og det saa meget mere, som ingen af dem talte et eneste Ord. Jim havde rigtignok hængt et Par Medefroge ud, men der var Intet, som vilde bide paa, da Baaden ikke bevægede sig i Vandet, og for blot at fordrive Tiden steg han langsomt hen over Tofterne til det Sted, hvor Provisionerne laa, og hvor han ogsaa vidste, at den fra „Boreas“ medtagne Brandy var opbevaret.

(Fortfættes.)

S. S. Galvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Forestaaede nye Medlemmer.

Restauratør Th. Petersen.

Kjøbmand Carl E. Juul.

Detailhandler L. Jensen.

Bryggerknægt Jakobsens Datter, Kirstine Marie.

Løjhuslieutenant Carlens Datter, Andrea Petrine.

Skomagermester Peter Mathisen.

Betjent ved den kgl. Skydebaue, Niels Hansen.

Kleinemed Sogaards Datter, Jensine Marie Kirstine

Selskabets Bogholderkontor,

store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 3.

Lørdagen den 20de Januar 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Efter Skibbruddet.

Nordaustralisk Eventyr

af

Friedrich Gerstäcker.

IV.

Folkene i Baaden.

(Fortsat.)

„Mr. Jim.“ sagde Tømmermanden, der ærgerlig havde seet paa ham og just ikke gjerne vilde begynde nogen Strid med ham, men dog heller ikke kunde holde Munden; „det er Capitainens Brandy, og jeg veed ikke, om han vil synes om, at I har taget noget deraf.“

„Veed I ikke det, Sirrah?“ brummede Jim, uden at see paa Tømmermanden, „det gjør mig overordentlig ondt; men saa meget veed jeg, at de ved et Skibbrud medtagne Provisioner tilhøre forholdsmaessig det hele Mandskab, og da Capitainen rigelig har taget sin Portion med sig i Land i Morges, vil jeg være saa fri imidlertid at tilegne mig min her. I kan jo siden fortælle ham det, dersom det kan more Eder, thi det er jo dog Eders Skif.“

„Men hver Mand kan kun gjøre Fordring paa een Flaske Vand om Dagen.“

„Vær ikke bange for, Tømmermand, at jeg skal gjøre Eders Vand stor Skade,“ sagde Jim leende. „En Flaske deraf er forøvrigt nok til mig, naar jeg kan udfylde det manglende med bedre Stof, men vær nu saa god at holde Eders Mund, thi jeg veed selv, hvad jeg skal gjøre eller ikke gjøre.“

Dermed syntes Samtalen at være fuldstændig afbrudt; Tømmermanden var sig bevidst at have gjort sin Pligt, som han troede, og Jim havde naaet sit Maal og fundet en af de Flasker, han søgte, med hvilken han atter gik forud, stoppede sig en Pibe, tændte den, og derpaa, uden at bryde sig videre om den brændende Sol, strakte sig behagelig ud og drak det ene Glas efter det andet. Tømmermanden betragtede ham under alt dette, og ærgrede sig hver Gang han skjænkede i Glasjet, der stod ved Siden af ham, men han kunde ikke fortænke Matrosen deri. Fanden

skulde ogsaa tage det. Hvem var Skyld i hele Ulykfen, uden Capitainen? Havde han ikke bortsovet Tiden den ulykkelige Morgen, og skulde de da lade sig afknappe enhver Draabe, blot for at Capitainen skulde have Gavn deraf? Og hvem taffede ham derfor? Capitainen behandlede ham jo bestandig som en Hund; Irlænderen skulde i det mindste ikke drikke alene, og uden at sige et Ord buffede han sig nu ligeledes hen over Forraadet og tog en Flaske Portviin.

„Holloj, Kammerat,“ sagde Jim, der længe havde sselet over til ham, leende, „I skulde da vel ikke af en Fejltagelse have faaet en Flaske Vand?“

Tømmermanden brummede en Eed i Skjægget, men svarede ikke et Ord, og beghndte nu paa sin Side med lige saa god Villie at tage for sig af Portvinen, indtil det blev Middag og Solen brændte lodret ned paa deres Hoveder. Men dette var virkelig ikke til at udholde i meget lang Tid, og endelig sprang Jim op, satte Masten paa sin Plads, hejsede Sejlet op og trak derpaa den nederste Deel af dette agter ud, men ikke hen til Tømmermanden, hvor han befæstede det til et Par fremstufne Aarer, og havde nu, da Ebber var indtraadt, oprejst et udmærket Telt, der var aabent mod Strandbredden og lod Blikket svæve frit derhen.

Tømmermanden havde seet misundeligt paa ham, men ikke godt kunnet indvende noget derimod, thi Jim udbredte ogsaa forsigtigt Telttaget over de i Baaden

liggende Provisioner, saavel som over den lille Vandtønde, der derved kom med ind i Skyggen, og saaledes ikke saa let kunde fordærves. Men at han alene skulde ligge i Solen, gif dog ikke an. Jim vilde heller aldrig have tænkt paa at nægte ham at dele Bladsen med ham, men han havde dog hellere holdt ud, hvor han befandt sig, dersom det paa nogen Maade havde været ham muligt. Heden truede med at udtørre hans Hjerne, og tilsidst beed han Tænderne sammen, krøb under Lærredet ind i Skyggen og brummede som en Slags Undskyldning:

„Man kan agter ude slet ikke see noget til Landet.“

„Jim lo stille hen for sig, men svarede ikke et Ord, og Tømmermanden havde snart indrettet sig det beqvemt ved Siden af ham. Saaledes laa de Tvende udstrakte, den Ene bagbords, den Anden styrbords, hver med sin Flaske ved Siden af sig, og saae over til den skovbeklædte Kyst, hvor ikke det allermindste Mistænkelige viste sig. Den hvide Strandbred blev med den udgaaende Ebbe bredere og bredere, og selv et lille Dyr vilde ikke useet have kunnet løbe derover, og saaledes endnu mindre en sort Indfødt. Da begge ikke vilde indlade sig i nogen Samtale med hinanden, tiltalte de saa meget hyppigere Flasken, og Følgen udeblev derfor ikke; i den stærke Hede bleve de søvnige.

Djuene faldt først til paa Jim, og i den Bevidsthed, nu alene at skulle holde Vagt, søgte Tømmermanden med Anstregelse at holde sig vaagen, men

det vilde heller ikke gaa. Den usædvanlig stærke Viin steg ham til Hovedet, han begyndte at niffe og lufkede atter Djinene op, blev ogsaa siddende en kort Tid og stirrede over mod Landet, lænede sig derpaa tilbage mod Baadens Rand og var i næste Øjeblik falden i en tryk Søvn. Ingen af dem havde fjerneste Anelse om, at de her befandt sig i et saa farligt Raboskab, og hvor opmærksomt vilde de ikke have bevogtet Kysten og endnu hellere røet et Stykke længere ud i Søen, dersom de havde været i Stand til blot at kaste et eneste Blik bag Mangrovebuskene ved Strandbredden.

Der vrimlede det nemlig af en Flok Sorte, der gled frem og tilbage og talte med hinanden. Hvoledes de paa bedste Maade kunde komme ud til Baaden. Saa let det nemlig havde været i Flodtiden, hvor Vandet gik op til Mangroverne, ligesaa vanskeligt var det nu, med den brede Stribe af lyst Sand imellem Søen og Skoven. Men Afstanden mellem Baaden og Landet var ikke saa stor, og for de listige Sorte kunde det ikke blive nogen Hemmelighed, at der kun var to Hvide i Baaden, der ikke engang holdt nogen rigtig Vagt, thi allerede i over een Time havde ingen af dem blot viist Hovedet over Randen af Baaden. Da gled pludselig to mørke Skiffelser frem af Buskene og directe ud i Søen, ligesom en Fiskeodder vilde have gjort. De kom ogsaa først op paa Overfladen, da de omtrent tyve Skridt fra Baaden for-

figtigt hævede Hovedet op, deels for at trække Luft, deels for at see, om de Hvide holdt Dje med dem. Men intet Tegn ombord viduede om, at de bleve seete; ja de hørte endog den ene af de Tvende — det var Jim — tydeligt snørke i Baaden, og uden at opholde sig længe, forsvandt de atter i det klare Vand.

Det varede ikke længe, saa kom de paany op, men svømmede denne Gang tilbage til Land, forsigtigt vendende Hovederne tilbage, og snart viste det sig, at det lille Ankertoug var stramt foran og at begge, hver med den ene Haand, bar det lille Anker, medens de bevægede den anden. Jim tilligemed Tømmermanden vedblev rolig at sove — og langsomt, men sikkert gled Barkassen ind imod Land, og Intet bevægede sig ombord, der i fjerneste Maade tilkjendegav, at Besætningen havde nogen Anelse om den Fare, der bestandig rykkede nærmere.

Dg inde i Bussene blev det levende; overalt dukkede mørke Hoveder med lyvende Djne op — de Hvide vedblev at sove — dumme Mennesker, som laa for Anker her ved denne Kyst uden at holde Vagt — og nu fandt de Sorte, som havde trukket Baaden herhen, Grund. Men de vovede sig ikke op af Vandet. Saa længe de kunde holde sig skjulte nede i Vandet, gik de fremad, derpaa dukkede de pludselig ned igjen, gled bagom Barkassen og skød den nu langsomt og forsigtigt ind mod Stranden, indtil Rjolen sagte skurede paa Sandet ved Strandbredden.

Larmen selv var neppe herlig, men characteristisk nok føler man det mere i et Fartøj, naar det kommer i Berørelse med en fremmed Gjenstand, end man hører det, og medens Tømmermanden vedblev roligt at sove, aabnede Jim sine Øjne og saae ganske forbausset op til de grønne Toppe paa Træerne, der nu paa engang laa tæt foran ham. Sa han var endnu ikke vaagnet saa meget, at han strax kunde fatte, hvor han egentlig befandt sig. Men han skulde ikke faa lang Tid til at tænke derpaa, thi næsten i samme Øjeblik syntes det, som om hele Skoven blev levende. De Sorte vrimlede frem af Buskene og kastede sig med opløstede Spyd og et i Sandhed djævelsk Brøl over Baaden.

„Fordømte Paf,“ raabte Jim, der i et Øjeblik indsaae hele sin fortvivlede Stilling, og gribende det ved Siden af ham liggende Gevær, skydede han midt ind i Sværmen, men i samme Øjeblik følte han sig ogsaa ramt af otte, ni Spyd, medens de Vilde allerede næsten vare klavrede over Randen af Baaden og nu ogsaa kastede deres Spyd mod Tømmermanden, der netop sprang i Vejret.

Jim vidste, at han var haardt saaret, men denne klippehaarde Natur var ikke saa let bøjet. Rejsende sig op og uden at bryde sig om de Spyd, der sad fast i ham, greb han det andet Gevær og spændte Hanen, men før han kunde affyre det, traf en anden Hagel af Landsfer ham; de fløj ind over ham fra alle

Sider; højt sfrigende af Smerte og Harme gif Geværet af under hans frampagtigt gribende Hænder, op i Luften, uden at anrette nogen Skade, og derpaa styrkede han om i Vaaden.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Skomagemester A. Hansens Datter, Maria.

Guldsmed Louis Michael Ebbesen.

Fabrikant Wilhelm Nissen.

Selskabets Bogholderkontor,

store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 4.

Lørdagen den 27de Januar 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Ifter Skibbruddet.

Nordaustralisk Eventyr

af

Friedrich Gerstäcker.

IV.

Follene i Baaden.

(Fortsat.)

Med et vildt Jubelraab kastede de Bilde sig over Barkassen, da et skingrende Raab fra en af dem bragte hele Skaren til at fare højt i Vejret.

Et Skib, der aldeles ikke var bleven bemærket af de Sorte, fordi deres begjærlige Blik i den sidste halve Time havde været henvendt paa Baaden, der

var hjemfalden til sin Skjæbne, og med ængstelig Spænding havde holdt Øje med dens nærmere Fremrykken mod Strandbredden, viste sig; det bag den nærmeste Landspidsse sejlsende, lille Fartøj var fuldkommen undgaaet dem. Omtrent en Time tidligere syntes en let Brise at have rejst sig, men som dog bragte det fremmede Fartøj, om end noget langsomt, gjennem Vandet. Men det kom øjensynlig nærmere og lige mod det Sted, hvor de ombord med deres Rifferter havde lagt Mærke til Baaden, som landede der, og muligt ogsaa kunde have hørt de Skud, som vare blevne affyrede der, thi Afstanden mellem dem var neppe tusinde Skridt.

Men i samme Øjeblik indsaae de Vilde, hvilken Fare de vare udsatte for, naar de Fremmede kom, og, efter Overfaldet paa deres Landsmænd her, endnu fandt dem ved Arbejdet. De maatte derfor ikke spille nogen Tid, det vidste de, men ganske øjeblikkelig vare de just ikke truede, thi den neppe vaagnede Vind blæste endnu saa svagt, at der kunde hengaa nogen Tid, før de Fremmede naaede hertil. Men de maatte ikke tøve, og med vild Hurtighed faldt de Indfødte over deres Bytte, idet de hurtigt og med overordentlig Færdighed bragte Alt, hvad der var i Baaden, først hen paa Strandbredden, medens andre tililende Sorte slæbte det ind i Buskene. Og de lode virkelig heller ikke det mindste blive tilbage, som de blot nogenlunde kunde bruge. De smaa Kasser gif først, da man ikke kunde

vide, hvad de indeholdt, Forraadet af Skibsbrød blev hilset med Jubel, og ligeledes det salte Rjød. Nogle bar Sejlene op i Stoven, andre Roret, atter andre plundrede de Myrdede og trak deres Klæder af dem, og i Løbet af neppe et Kvarteerstid havde de endt deres Arbejde, ved hvilket de udviklede en ikke ringe Færdighed, og trak sig derpaa sporløst tilbage i Buksene. Men hist ude ved Strandbredden laa den af den endnu bestandig udgaaende Ebbe tilbageladte Baad med Ligene af de dræbte Sømænd fast og tørt paa Sandet.

V.

Strejfcoulounen.

Ude i Søen sejlede imidlertid det lille Skib „Shootingstar“ for den sagte Brise langsomt ind mod Landet, og ombord havde de allerede længe med Rifferten lagt Mærke til, at der foregik noget Usædvanligt paa Strandbredden. Det kunde heller ikke blive nogen Hemmelighed, hvilken Virksomhed de Sorte, der sværmede rundt om, udviklede, og Capitainen havde temmelig Lyst til at lade sin foran i Skibet anbragte Drejekanon affyre paa de tyvagtige Indfødte. Men for det første var Afstanden endnu for stor, og dernæst frygtede han ogsaa for, at de kunde have gjort Mandstabet til Fanger — de vare endnu ikke saa

fortrolige med disse blodtørstige Wildes Skiffe — saa at et ulykkeligt Stud lige saa godt kunde ramme disse som de sorte Ugjerningsmænd.

Nu endelig friskede Brijen op. Rast og kraftig blæste den, som bestandig paa denne Aarstid, herover fra Østen, og det lille Skib skjød en god Fart gennem det klare Vand, som brusede foran Bøugen.

Dette Skib var det samme Fartøj, der ved Cap York, endnu i Torresstrædet, havde optaget og frelst Boreas' Balle eller rigtigere dens Mandskab, og dette havde ogsaa, da de kom nærmere, kjendt deres eget Skibs Barkasse og vidste, at deres Kammerater histovre paa Landet enten vare i Livsfare eller allerede vare dræbte af de lumste Sortes Spyd.

De bevægede derfor let Capitainen til at sætte dem i Land der og at vente paa dem, for at de kunde saa Bished derom, og om de end ikke kunde frelse deres tidligere Skibskammerater, saa dog idetmindste hevne deres Død. Capitainen var saa meget mere villig hertil, thi netop paa denne Kyst, som han saa ofte besøgte og længere vest paa, for af en fredeligere Stamme at tilbytte sig Skildpadde- og Perlemoder-skaller, havde de Sorte i de sidste Aar viist sig saa frække og overmodige, at de endog engang havde prøvet paa at tage hans Skib, der ved Vindstille laa for Anker ude i Søen, hvilket dengang kun blev forhindret ved Styrmandens Paapasjenhed.

En dygtig Lection kunde derfor ikke skade dem,

og da han fra den Tid førte rigeligt Mandskab med sig, og nu ved den af Jollen optagne Besætning yderligere var bleven forstærket med fire dygtige Sømænd og en Dreng, besluttede han at sende disse, forstærkede med sex Mand af sine egne Matroser, i Land, for enten at befri sine Landsmænd eller dog engang at indgyde de sorte Kjeltringer en saadan Respekt, at de i det mindste kunde see, de havde med en farlig Fjende at bestille, som de ikke altid ustraffet kunde fornærme.

Det lille Strejftog fik streng Ordre til under alle Omstændigheder at være tilstede ved Stranden ved Solens Nedgang, thi Folkene maatte ikke udsætte sig for nogen Fare. Var det nødvendigt, vilde Capitainen hellere anvende den følgende Dag til at gjøre et nyt Forsøg; men han havde ikke Lyst til at tilbringe Natten paa denne Kyst med en saa svag Besætning, som den, der nu blev tilbage paa Skibet, i Særdeleshed da han vidste, at de Indfødte vare lige saa godt hjemme i Vandet som Fiskene.

Boreas' Folk bestod af to Franskmænd, Jean og Francois, en Tydsker ved Navn Hans og en Engländer, Bill. Af Skibets Mandskab fik de ligeledes fire Engländerne og to Franskmænd med, og Hans der allerede havde viist sig meget dygtig ved en tidligere Expedition og under alle Omstændigheder var paa det nøjeste fortrolig med denne Stammes Skiffe

fik Anførselen over den lille Strejffcolonne, og havde allerede tidligt hjulpet til ved dens Udrustning.

Da de endelig vare komne nær nok, stødte de fra Borde og roede skarpt hen mod det Sted, hvor de saae Barkassen ligge paa Strandbredden, men holdt tillige deres Geværer færdige til at skyde, thi det var ikke umuligt, at de i ethvert Tilfælde talrige Bilde lige umiddelbart ved deres Landing vilde gjøre et Forsøg paa at overrumple dem, og den Fare vilde de ikke udsætte sig for. Men intet Vignende fandt Sted. Skoven forblev stille og øde, og vare de Indfødte end i Nærheden, opsatte de maaske et Angreb til det Øjeblik, da de Hvide gik ind i Skoven, eller troede sig selv sikke paa Strandbredden. Hans syntes derfor heller ikke om, at de igjen skød Barkassen ud i Vandet, for at bringe den udenfor de Bildes Gebeet, men vilde først undersøge Tøknungen i deres umiddelbare Nærhed. Dette skete ogsaa, men uden at de opdagede noget. De Sorte syntes ikke at ville forhindre deres Landing og havde under alle Omstændigheder indskrænket sig til at bringe deres Bytte i Sikkerhed, af hvilket der heller ikke fandtes ringeste Spor.

Folkene bleve imidlertid rasende, da de fandt de af Spydene gjennemborede Liig i Barkassen, hvilke de naturligtviis øjeblikkelig gjenkjendte.

„Staffels Jim,“ raabte Bill, „et saa brødt og retskaffent Menneske og en saa nederdrægtig Død; for Dig gjør det mig ondt — Tømmermanden kan det

være det samme med, den Karl har ikke fortjent bedre, men for Din Skyld vil jeg i Dag sende det blodige Jern ind i Banden, hvor den viser sig. Fanden tage dem. Og nu affted, Kammerater. Jeg længes formelig efter at træffe sammen med de sorte Rjæltringer."

"Og Eigene?" spurgte Hans, "hvad gjøre vi med dem?"

"Dem maa Baaden tage med tilbage," sagde Jean, "for at de kunne faa en ærlig Sømandsgrav med de behørige Højtideligheder. Her ved Strandbredden kunne vi ikke lade dem blive."

"Og Tømmermanden ogsaa?" spurgte Bill.

"Naturligviis," nikkede Franskmænden alvorlig, "Han var en snavs Karl og jeg har aldrig været hans Ven — men nu er han død — intet Nag mod de Døde, Bill."

De andre Søfolk nikkede tause til ham, og de tvende Matroser fra „Shootingstar“, der skulde bringe den lille Baad tilbage, har ogsaa tause begge Eigene ned i Sollen. Nu først greb Alle, men dog uden at sætte deres Geværer bort, fat med, for atter at bringe Barkassen ud paa dybt Vand, og Hans beordrede Folkene til at lægge sig for Anker ude i Søen. Nu var der ingen Fare for, at de Vilde vilde gjøre noget Forsøg paa at angribe den eller at kunne udføre det under Skibets Kanoner, og i ethvert Tilfælde ønskede de at beholde den i Nærheden.

Den lille Baad tog derfor Barkassen paa

Slæbetoug og roede langsomt bort med den, medens Strejfcolumnen blev saalænge tilbage paa Strandbred- den til den saae, at den var saa langt fra Land, at ingen Fare var forhaanden. Nu først gif de, Hans og Jean med Bill ved Siden af sig, ind i Bussene og det ganske lige ud, for fremfor Alt at naae det bagved disse liggende aabne Land, som de allerede havde seet fra Skibet, og der saa et Overblik med Hensyn til den Retning, de skulde tage.

(Fortfættes.)

J. S. Galvorsen.

Bekjendtgjorelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Lømrer Waldemar Kieffer.

Urtekræmmer Carl Suul.

Typograf Carl T. Thomsen.

Selskabets Bogholderkontor,

store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,

er aabent hver Søgnedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søgnedag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 5.

Lørdagen den 3die Februar 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Efter Skibbruddet.

Nordaustralisk Eventyr

af

Friedrich Gerstäcker.

IV.

Folkene i Baaden.

(Fortsat.)

Men dette skulde de ikke længe være i Tvivl om, thi de vare neppe komne til den yderste Rand af Buskene og saae nu det næsten nøgne, i ethvert Tilfælde for Træer blottede Land for sig, før de ogsaa i en Kløft, der gik opad, hørte enkelte Skud, og ligesom den, nedenfor et der staaende Græstræ, fik Dje paa

en Flok Sorte, som syntes at opføre en vild Dands og følgerig aldeles ikke kunde vide noget om deres Nærværelse. Men hvad var Aarsagen til, at de nøgne Mennesker midt i den brændende Sol overlod sig til en saadan Uystighed? Hans tog sin lille Riffert frem og saae igjennem den, men kunde ikke opdage noget, thi Sværmen holdt sig altfor tæt samlet, og efter et flygtigt Overslag maatte der i det mindste være halvtredstindsthye Bilde. Forøvrigt saae han ogsaa Børn imellem dem, det var saaledes ikke alene Arigere, men de havde i ethvert Fald deres Lubras eller Fruentimmer hos sig. Skuddene, de havde hørt, maatte dog være faldne inde i Kløften; Lyden af dem lød huult og dæmpet, der maatte saaledes være endnu en Trop til, og det under alle Omstændigheder en talrigere, eftersom den vovede alene at optage Rampen med deres Kammerater. Men hvad gjorde det. Ti determinerede og vel bevæbnede Hvide vare istand til at vove sig imod et Par Hundrede af disse nøgne, kun med deres Træspyd bevæbnede Gabthye, og de raabte allerede til Hans, at han ikke skulde opholde sig længere, da maaske den anden svagere Trop af Mandskabet kunde være i stor Fare, at deres Liv maaske var afhængigt af et Minut, som de forsømte her, og at disse Skurke endelig engang skulde dygtig tugtes.

Men Hans, der imidlertid allerede havde overseet

hele Terrainet, vinkede ad dem med Haanden og sagde sagte:

„Derfom vi ville opnaae noget, maa vi gaa forfigtigt tilbærks, thi vise vi os nu for dem herude i Skoven, hvor vi næsten have en Fjerdingvej at løbe, før vi kunne naae Kløften deroppe, blive de Indfødte advarede for tidligt og lade os efter al Sandsynlighed ikke engang komme i deres Nærhed. Men følge vi dette lille Indsnit, som her i Australien kaldes Billibongs og gjennemkrydse Landet overalt, kunne vi maaste useet komme dem paa Skudvidde, og da ere vi istand til at affjære dem fra Kløften. Fremad, vi maa i ethvert Fald vove Forsøget.“

„Men naar denne her nu holder op længere oppe?“ sagde Jean.

„Det er neppe at befrygte,“ svarede Hans, „thi disse Indsnit ere fremkomne ved den nedløbende Regn og udvaskede i Løbet af Aarhundreder. Fremad, vi gaa neppe hundrede Skridt af Vejen fra dem og naae derved kun faa meget lettere vort Maal.“

Og dermed krøb han uden videre tilbage i Busken, for højere oppe mere ubemærket at komme i Fordybningen eller Graven, hvilket ogsaa, efter alt Udseende, fuldstændig lykkedes. De Sorte oppe ved Kløften vare endnu bestandig ved deres gamle Beskjæftigelse, og da Hans nu forfigtigt havde kastet et Blik over Randen af Fordybningen og overbeviist sig derom, gled han snart tilbage igjen og ilede nu, saa hurtigt

han kunde, opad Kloften, der i ethvert Tilfælde maatte føre ham til det enkelte Træ, tæt foran hvilket de Sorte holdt deres vilde Dands.

Denne Grav eller Billibong kunde omtrent være ti Fod dyb og neppe mere end sex Fod bred, og var i ethvert Tilfælde ikke andet end en i denne Aarstid tør Afløbsrende for Regnvand, men dog ikke saa meget stejl, at man jo næsten overalt kunde arbejde sig op ad den. Derved løb de heller ikke nogen Fare for at blive overrasket af de Sorte, thi med deres Gøværer kunde de holde sig den øverste Rand fri og derpaa med Lethed gaa videre.

Undervejs blev der ikke talt et eneste Ord, og Søfolkene ilede nu saa rast afsted, som det var muligt; de længtes ikke alene efter at hevne deres Kammeraters Død, men ogsaa efter at bringe Hjælp til dem, der befandt sig i Kloften. Men de maatte rigtignok skynde sig i denne Henseende, thi Skuddene derfra faldt kun ganske enkelte, og det var ikke umuligt, at det øvrige Mandskab nu svævede i den største Fare for at blive overmandet af den skaanselsløse Fjende, og hvad havde de at vente af denne Bande?

Nu trak Fordybningen sig højere op, og da Hans havde givet sin Skare et Tegn til at standse et Øjeblik, opdagede han, da han var steget nogle faa Fod højere, i neppe to hundrede Skridts Afstand det enkelte Græstræ og vidste, at de nu maatte befinde sig ligesom Fjenden, om ikke allerede ovenfor den.

Forsigtigt krøb han højere op, bestandig holdende sit Gevær i Anslag, og Hjertet bankede pludseligt som en Hammer i hans Bryst, da han saae sig næsten ganske ligesom en frygtelig Gruppe.

Medens de vare undervejs havde de Sorte deelt sig. Hovedtroppen stod ved Indgangen til den tidligere omtalte Kløft — en gammel Høvding sandsynlig, holdende en Rulle i den højre Haand og en lang Landse i den venstre, stod med Ryggen vendt mod de Hvide, der listede sig frem, medens han syntes at udele Befalinger til sine Folk. En Masse af de Indfødte havde ogsaa forsamlet sig der, ligesom for at forsvare Indgangen til Kløften, men Fruentimmerne og Børnene befandt sig endnu iblandt dem; de kunde altsaa ikke tro Faren saa nær, og midt i Troppen, ikke affondret fra den, holdt Krigerne roligt deres Baddies paa Skulderen eller deres Sphd i Haanden.

Men fra disse Vilde ilede hans Blik, der først undersøgte hele Terrainet, hurtigt tilbage til en anden Gruppe, der neppe tredive Skridt borte vare beskæftigede med en uhyggelig Forretning, nemlig at plyndre et Liig.

Paa Jorden laa en Dræbt ganske udstrakt; hvem det var, kunde han naturligviis ikke see fra det Sted, hvor han befandt sig og med sine Øjne tæt ved Jorden; men en Sort knælede foran Liget og holdt et Uhr i Vejret, som han nylig havde taget fra den Døde, medens en anden kæmpemæssig Sort, der ikke bar

noget Vaaben, med funklende Øjne begjærligt greb derefter. Og saa den ved Siden af ham staaende, der med den venstre Haand støttede sig paa en Landsfe, syntes at have Lust til at gribe den glimrende Tingest, men turde dog ikke rigtig gjøre dette, thi han havde maaske hørt det piffe indeni og antog det muligt for noget Hexeri. Men uden at bryde sig derom søgte den Fjerde at bringe sin egen Andeel af Byttet i Sikkerhed, idet han med en lang Kniv skar Klæderne af den Dødes Liv. Hvad kjendte de nøgde Bilde til, at man kunde trække dem af og paa, uden at skjære dem i Stykker?

Hans gled hurtigt tilbage, samlede sit Mandsskab og hvistede til dem, at de maatte holde sig skudfærdige, men maatte inddele deres Skud. Kun To skulde sigte paa de nærmeste Indianere, medens han selv vilde gjøre det af med de tvende Staaende; de Andre skulde aabne deres Ild paa den øvrige Sværm, men kun paa Saadanne, der bar Vaaben, og saa meget som muligt skaane Qvinder og Børn. Han raadte dem ogsaa til at være forsigtige, for at de ubemærket kunde give den første Ild, thi saa vilde Overraskelsen hjælpe dem; de vilde saa Tid til at lade igjen, og kunde derefter pludselig og indtil den Tid useet styrte ind over Fjenden.

Nu krøb de frem, forsigtigt holdende Geværerne tilbage, for at ikke Glimtet af dem skulde forraade dem for tidligt, og da Hans igjen naaede den øverste

Rand, saae han, at Scenen deroppe imidlertid havde forandret sig. Den store Sorte syntes at have taget Uhret, og medens den Unge endnu bestandig knælede ved Siden af Liget og han med Kniven endnu ikke var færdig med sit Arbejde, sad den bredskuldrede Sorte paa Hug paa Jorden med det tilranede Uhr, holdt det først til Dret, bankede det derpaa forsigtigt paa en Steen og viste det derpaa med et fornøjet Grin til sine ved Siden af staaende Kammerater; men det skulde være hans sidste Glæde.

„I To, Jean og Francois, tage de Knælende, — jeg de andre To — og I derovre Banden — sigt godt og træf dem, at de kunne faa Respect — jeg tæller til tre, giv saa Ald. Een—to—tre.“

Skuddene faldt ikke paa een Gang, men efter hinanden. Virkningen var skrækkelig. De fire ved Liget beskæftigede Sorte styrtede døde eller dog dødelig saarede til Jorden, men hvilken Ulykke de havde anstiftet i Klostet kunde man ikke strax overse, thi Sværmen, der endnu for faa Øjeblik siden havde været der, var forsvundet, ja, da Krudtrøgen fortrak sig for den frisk blæsende Vind, var der ikke en Indfødt mere at see.

Men Folkene forsømte intet Øjeblik med unødvendigt at see sig om. Enhver vidste, hvad han havde at gjøre. De ladede saa hurtigt det var muligt de affyrede Geværer, og ilede derpaa hen imod Klostet,

hvorfra der nu igjen, maaske som Svar paa Salven, blev affhyret to Stud.

Sean var den, der først naaede Liget, og raabte ganske forfærdet:

„Oh Diable! le capitaine!“

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem.

Maler P. Nielsen.

Selskabets Bogholderkontor,
 store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
 Adelgade Nr. 14, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 6.

Lørdagen den 10de Februar 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

I Marts Maaned d. A. vil en Repræsentantfor-
samling blive afholdt, for ifølge Lovens § 24 c
„blandt Andet“ at vælge nye Repræsentanter, istedet-
for de efter Tour fratrædende.

I Anledning heraf opfordres samtlige Med-
lemmer til, i Henhold til Lovens § 34 a, at ind-
komme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke
bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses
Datum til Selskabets Bogholder, pens. Inspektør J.
Em. Larsen, store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,
hos hvem Medlemslisten i foransførte Tidrum, for

ethvert Medlem, er til behagelig Eftersyn, hver Formiddag fra Klokken 10 til 12.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 6te Februar 1877.

D. F. Olsen. C. N. Lantrop. B. Petersen.

J. Em. Larsen.

Efter Skibbruddet.

Nordaustralisk Eventyr
af
Friedrich Gerstäcker.

V.

Strejfcolumnen.

(Fortsat.)

„Capitainen, ja ved Himlen,“ sagde nu ogsaa Hans, der hurtigt var kommen hen til ham, „saa har han allerede her paa Jorden faaet sin Straf for alt det Onde, han har begaaet, og hvilken frygtelig Død er ikke bleven ham tildeel. See, see, Jean, hvorledes de sorte Djævlø have tilredet ham.“

„Hovedet seer ud som en Sigte,“ sagde Matrosen gysende, „men sandsynligt have vi i de fire sorte Kjæltringer, som der vælte sig i deres Blod, faaet fat i Hovedmændene — de To ere endnu i Live — skal vi gjøre det af med dem . . .“

Ekstrakt

af

4de Kvartals=Regnskab 1876

for

det forenede Understøttelses=Selskab.

Indtægt.

	Kr.
1. Kassebeholdning fra 3die Kvartal d. N.	3,79
2. Halvaarligt Kontingent:	
Restance fra forrige Kvartal 412 Kr. 16 Øre.	
anviist for dette Kvartal 6,500 — 33 —	
Hs. Maj. Kongens Bidrag 40 — " —	
	6,952 Kr. 49 Øre.
deraf er indkommet . 5,810 Kr. 92 Ø.	5,81
affrevet som uerhol-	
delige 58 — 75 —	
	5,869 Kr. 67 Øre.
Restance ultm. December d. N.	1,082 Kr. 82 Øre.
3. Ugenlige Indtægter for Bladet „Borgervennen“s 88de Aargang Nr. 40—53	1,75
4. Renter:	
1/2 Aars Renter til 11te Decbr. d.	
N. af 200,000 Kr. 4,000 Kr. " Øre.	
1/2 Aars Rente af 800 Kr. 16 — " —	
1/2 Aars Rente af Heimanns Legat 400 Kr. 8 — " —	
1/2 Aars Rente af B. M. Gold- schmidts Legat 100 Kr. 2 — " —	
	4,016
Eibeschyjs Legat.	1,10
5. Afdrag paa Laan:	
Restance fra forrige Kvartal 1,032 Kr. " Øre.	
anviist for dette Kvartal 3,900 — " —	
	4,932 Kr. " Øre.
deraf er indkommet 3,942 — " —	3,9
Restance ultm. December d. N. 990 Kr. " Øre.	
	20,3

Kjøbenhavn, den 31te December 1876.

Overeensstemmende

O. F. Olsen.

C.

Udgift.

	Kr.	Ø.
<p>ensioner:</p> <p>affordrede fra forrige Kvartal " Kr. " Øre.</p> <p>nviste for dette Kvartal 2,755 — 50 —</p> <hr/> <p>dbetalte i Kvartalet 2,755 — 50 —</p> <p>affordrede ultm. December d. N. " Kr. " Øre</p> <hr/> <p>ønninger 1,500 " "</p> <p>ndre Administrationsomkostninger 285 68</p> <p>gebladets Trykning 377 " "</p> <p>ratifikationer " Kr. " Øre.</p> <p>affordrede fra forrige Kvartal " — " —</p> <p>er af udbetalt " — " —</p> <hr/> <p>affordrede ult. December d. N. " Kr. " Øre.</p> <hr/> <p>estafdrag paa Laanet i Banken 2,000 " "</p> <p>enter af do. i do. 18 4</p>		
<p>Saldo, Kassebeholdning ultm. December d. N.</p> <p>heraf i Sparekassen d. 19. Jan. 1877 (11,036 Kr. 54 Øre.)</p>	13,460	75
	20,396	97

E. Borgen,
Selskabets Kasserer.

kontrollen.

up. **B. Petersen.**

J. Em. Larsen,
Revisor

„Lad dem roligt dø, de ville ikke gjøre det meget længe, men tag Rifferten der med Dig, Du kan maaske komme til at bruge den, og der ligger ogsaa en Bog. Jeg har aldrig i mit Liv troet, at Capitain Dilhlt gav sig af med Bøger.“

„Det er hans Udgiftsbog,“ sagde Francois leende, „i hvilken han førte sit dobbelte Bogholderi, et for sig og et for Kbederen, jeg kjender det meget godt. Naar vi vende tilbage tager jeg den med, vi ville finde meget Nytt deri.“

„Nu videre frem, Kammerater,“ raabte Hans, „for at vi dog engang kunne see, hvad der foregaaer i Kloften derhenne. Ere Eders Geværer i Orden?“

„Ja,“ raabte Folkene, og uden at sige et Ord mere løb Hans, holdende sit dobbeltløbede Gevær i højre Haand, hen imod Græstræet, fra hvilket han først vilde kaste et Blik i Dalen, som skraanede ned derfra, før de Allesammen nærmede sig den skarpt begrændsede Indgang, bag hvilken Fjenden let kunde være skjult. Men et Blik var allerede tilstræffeligt til at overbevise ham om, at den eneste Salve havde været nok til at jage det sorte Paf, som befandt sig der, tilbage til deres andre Kammerater. De saae Fruentimmerne med deres Børn paa Ryggen ile saa hurtigt som muligt nedad Kloften, medens Mændene, frygtjamt højende Hovederne tilbage, fulgte dem. Men her saae de, hvor ødelæggende deres Ild havde virket, thi syv Døde og Saarede laa paa Jorden, ladte i

Stiften af deres Kammerater, og tre eller fire Efternølere, der under alle Omstændigheder maatte være ramte af en Kugle, søgte at slæbe sig efter de Flygtende.

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Muurmester H. F. T. Lindhard.

— F. Saurbach.

Meel- og Brynhandler F. A. L. Teigelkampff.

Selskabets Bogholderkontor,

store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form

Administrationen.

Borger-Bennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 7.

Lørdagen den 17de Februar 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

I Marts Maaned d. A. vil en Repræsentantforsamling blive afholdt, for ifølge Lovens § 24 c „blandt Andet“ at vælge nye Repræsentanter, istedet for de efter Tour fratrædende.

I Anledning heraf opfordres samtlige Medlemmer til, i Henhold til Lovens § 34 a, at indkomme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses Datum til Selskabets Bogholder, pens. Inspektør J. Em. Larsen, store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, hos hvem Medlemslisten i foranførte Tidsrum, for

ethvert Medlem, er til behagelig Eftersyn, hver Formiddag fra Klokken 10 til 12.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 6te Februar 1877.

D. F. Olsen. C. N. Lantrop. B. Petersen.

J. Em. Larsen.

After Skibbruddet.

Nordaustralisk Eventyr
af
Friedrich Gerstäcker.

V.

Streiffcolonnen.

(Fortsat.)

Hans' skarpe Djne opdagede imidlertid snart i Klipperne paa den venstre Side et Par lyse Skiffelser. Han rettede sin Riffert derhen og gjenkjendte øjeblikkelig tre bevæbnede Hvide, medens en fjerde laa død eller saaret paa Jorden. Det var deres Venner, der havde været haardt betrængte af de Vilde, thi nede i Dalen vrimlede det af sorte Skiffelser, der nu løb vildt mellem hinanden og, forskrækkede over det nye Angreb, ikke strax vidste, om de skulde gaa den uventede Fjende imøde, eller vente ham nede i Dalen.

Atter blev et Skud affhyret af den lille Trop

Hvide, der nu sandsynlig ligeledes havde gjenkjendt dem, der stod ved Indgangen af Kløften, thi Skuddet var ikke fyret i Luften, men rettet paa de nedenfor staaende Sorte, og disse gjorde nu, maaske opirrede derved, et fortvivlet Angreb paa de derværende Hvide. Overalt kunde de see de mørke Skikkelser klavre op ad Klipperne.

Men nu tøvede Hans heller ikke længer, thi her var Hjælp nødvendig. Uden videre Ophold ilede Mændene ind i Kløften, ned ad den skrøbelige Steen-
trappe. Den ujevne Vej var ingen Hindring for de øvede Matroser, og med et Jubelraab stormede de imod den talrige Fjende.

De Sorte studsede; der kom jo flere Hvide end der havde været i Baaden. Ovenfra faldt endnu enkelte Skud, der, vel rettede, sjældent fejlede. Endnu holdt de Stand, men de vovede ikke at krybe højere op, af Frygt for at Tilbagevejen skulde blive affaaen dem. De Hvide kom bestandig nærmere, nu var de kun omtrent to hundrede Skridt fra dem. De der endnu hang ved Klipperne sprang ned og sluttede sig til Sværmen, medens Hans kunde see Qvinderne flygte bag ved dem med Børnene. Vilde Mændene virkelig holde Stand? Nu var Afstanden kun hundrede Skridt, de Sorte kunde omtrent være to hundrede Mand stærke og de ti Hvide stormede imod dem. Nu var der kun halvfjerdsfindsthye eller firfindsthye Skridt imellem; allerede saae de, at de

Sorte hævede deres Kastespyd, for saa meget som muligt at gjøre Fjenden uduelig til Kamp, men nu raabte Hans: „Holdt, fyr lige ind i Sværmen, og lad derpaa hurtig igjen. Giv Agt! Fyr!“ Og som et Lyn foer Kuglehaglen ind i de Vildes fluttede Trop.

Birkningen var skrækkelig, men nu tøvede Sværmen heller ikke et eneste Øjeblik mere, og ligesom et opskræmmet Bildt vendte de sig nu i ængstelig Flugt ned i Dalen, forfulgt af de Hvides Hurra. Men ingen af disse forlod den Plet, de stod paa, før han havde ladet sit Gevær igjen, og nu først ilede de efter den langt hurtigere flygtende Fjende, lige hen til det Sted, hvor de vidste deres Kammerater var, og derpaa op paa Klippen for at bringe dem Hjælp, dersom de behøvede den.

Det var paa den høje Tid. Enhver af disse havde kun endnu to Patroner, og indseende Umuligheden af igjen at komme til Strandbredden og byde denne Masse Vilde Trods, havde de allerede beredt sig paa Døden og gjort den Aftale, at de vilde spare den sidste Kugle for dem selv, for i det mindste ikke levende at falde i den blodtørstige Vandes Hænder. Desuden vare Alle uden Undtagelse saarede, de tvende Strymænd hver af tre Spyd, Bob ligeledes ikke ubetydeligt, og Jack, den stakkels Djævel, havde faaet 7 Spyd i sit Legeme, af hvilke fem rigtignok kun havde truffet Arme og Been, men to syntes at være af en ondskabsfuld Natur, da de vare komne gjennem Ryg-

gen ind i Legemet. De havde rigtignok ikke haft Modhager og vare igjen blevne trukne ud, men han leed frygtelige Smerter og jamrede sig for en Drif Band, som Ingen kunde skaffe ham.

Da Hans klavrede foran opad den stejle Skraaning og jublende gjenkjendte de tvende Styrmand, strafte disse ham deres Hænder imøde, og Mr. Black sagde:

„Du brave Hans, det var i rette Tid; en halv Time, ja blot et Kvarteer senere, og vore Liig vilde ikke have været en Halpence værd. Men hvor ere alle disse Folk komne fra paa eengang?“

„Fra et Skib, Sir, der undervejs har fiskeet os op i Ordets fulde Betydning . . .“

„Det var et Ulyketræf, og have I ikke seet noget til Capitain Dilytt?“

„Vi fandt ham deroppe; han er død, de Bilde have ordenligt masfakreret ham.“

„Saa — naa, saa har han i det mindste bødet for sin egen Daarskab.“

„Men hvor er Stewarden og Koffen?“

„Koffen, den stakkels Djævel, fik den første Ladning. Vi kunde ikke tage ham med. Stewarden ligger derovre mellem Stencene. De lide ikke det mindste mere.“

„Den stakkels Doktor! Og Tommermanden og Jim have de ogsaa dræbt i Barkassen.“

„Den blodige Bande,“ sagde Sømanden han-

dende, „men I have betalt dem godt igjen, og de ville huske paa denne Lektion. Men nu bort herfra, at vi kunne komme tilbage til Baaden.“

„Og skulle vi nu ikke gaa ned til Vandet, Mr. Black,“ sagde Owens, „de sorte Kjeltringer holde bestemt ikke mere Stand.“

„Hvilket Vand?“ spurgte Hans, og Owens fortalte ham, at de histovre bag de spaltede Stene havde fundet et Vandhul, men var af de Sorte blevne modtagne med en Hagl af Sphd. Hans rystede paa Hovedet og sagde:

„Dersom det er Tilfældet, ville de ogsaa nu holde Stand paa det samme Sted; jeg kjenner dem. Det er en heel Stamme, som har forenet sig, og det er sandsynlig det eneste Vandhul i hele Eggen. Bliver det frataget dem, ere de fortabte, eller nødte til at gjøre mange Dagejser, før de atter komme til et andet, og de ville derfor forsvare det til det yderste, ellers havde de for længe siden af Frygt for Aldvaabnene trukket sig tilbage i deres Bildnis. Nej, Mr. Black, dersom De vil følge mit Raad, saa sørg vi for saa hurtigt som muligt at komme ombord; vi ville desuden saa Arbejde nok med at bringe de Døde bort, og Skibets Capitain har givet os bestemt Befaling til at være tilbage ved Solens Nedgang. Hvor ligger Koffen?“

„Der lige nede under Klippen, tæt ved Vandet.“

„Saa maa han blive liggende, vi tør ikke sætte

Menneskers Liv paa Spil for en Døds Skyld. Sack bære vi, og Stewarden skal ogsaa faa en ærlig Begravelse, saafremt vi kunne skaffe ham den. Bill, tag Du Overcommandoen og lad Folkene bryde op. Den stakkels Sack trænger i høj Grad til Pleje."

„Nu ikke længer,“ sagde Mr. Black, der havde lagt Mærke til den Saarede i de sidste Øjeblik, „det er Dødskampen“.

Han havde Ret; den stakkels Djævel havde faaet nok. Det var, som om han vilde rejse sig op, medens Hans sprang hen til ham og understøttede ham; derpaa sank han tilbage, strakte sig ud og var død.

De Øvriges Saar smertede ligeledes og kunde let inflammere af Heden; jo hurtigere de derfor kom ombord, jo bedre. Jean, François, Bill og Bob toge deres Kammerat op og bar ham ned ad Skraaningen, og medens endnu et Par af Skibets Folk hjalp til med, kom de temmelig rask afsted, i det mindste derhen, hvor Stewarden laa. Ogsaa ham toge de med, og om det end havde nogen Vanskelighed med at faa Ligene ned ad den stejle Klippe, lykkedes det dem dog.

Der laa de døde Indfødte — det var et sørgeligt Syn. En hang med det halve Legeme ud over Skraaningen. Ogsaa en Dreng var iblandt dem — et Barn paa neppe ni Aar, som en ulykkelig Kugle havde ramt — hvem kunde gjøre for det. De Hvide troede at være i deres fulde Ret, og dog havde de

Sorte egentlig ikke gjort andet, end i deres eget Fædreland forsvaret, hvad de nødvendigt brugte til deres Livsophold — Vandet.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Adelgade Nr. 14, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 8.

Lørdagen den 24de Februar 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

I Marts Maaned d. A. vil en Repræsentantfor-
samling blive afholdt, for ifølge Lovens § 24 c.
„blandt Andet“ at vælge nye Repræsentanter, istedet-
for de efter Lov fratrædende.

I Anledning heraf opfordres samtlige Med-
lemmer til, i Henhold til Lovens § 34 a, at ind-
komme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke
bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses
Datum til Selskabets Bogholder, pens. Inspektør J.
Em. Larsen, store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,
hos hvem Medlemslisten i foransførte Tidrum, for

ethvert Medlem, er til behagelig Eftersyn, hver Formiddag fra Klokken 10 til 12.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 6te Februar 1877.

D. F. Olsen. C. N. Vantrup. B. Petersen.

J. Em. Larsen.

Efter Skibbruddet.

Nordaustralisk Eventyr

af

Friedrich Gerstäcker.

V.

Strejfcoulonnen.

(Fortsat.)

Men Søfolkene fik ingen Tid til at opholde sig ved Eigene, og da de kom til Capitain Dilhitt, fik de Brug for alle deres Kræfter. Mr. Black tog Bogen og Uhret, der laa ved Siden af en af de Sorte, for at besørge det til Capitainens Familie. Ogsaa hans Brevtaske fandt man ikke langt derfra. Den havde ligeledes en af de Indfødte taget til sig og derpaa kastet bort igjen som ubrugelig.

Saaledes naaede de efter omtrent halvanden Times Førløb med deres Byrde Strandbredden, og medens Baaden blev kaldt til dem, søgte Folkene at

slukke deres Tørst med nogle saftige Frugter, hvoraf der laa et rigeligt Forraad i Skoven.

Omtrent en halv Time senere kom Baader, men maatte gaa to Gange til Land, først for at skaffe den forstærkede Besætning med Ligene til Barkassen og derpaa hente de Øvrige. De bleve ikke mere besværede af de Indfødte, thi disse havde i ethvert Tilfælde ved Sammenstødet med de Hvide lidt større Skade, end man hidtil havde kunnet see, og vare efter al Sandsynlighed meget tilfredse med, at i et ubehagelige Besøg begav sig paa Tilbagevejen.

Tollen tog derpaa Barkassen paa Slæbetoug og arbejdede sig mod den indtrædende Flod hen til Skibet, der med den nu fuldkommen gunstige Brise kom dem imøde.

Barkassen kunde de ikke bruge, den var for stor for det lille Skib; men man vilde heller ikke overlade de Sorte den, thi de havde kunnet anrette Ulykker med den mod andre Fartøjer. Tømmermanden ombord paa Skibet fik derfor den Befaling at gjøre den uskadelig, hvilket han ved Hjælp af en Øxe grundigt udførte i et Dvarteerstid. Den blev med Bougen trukken heelt op mod Skonnerten, og da han havde slaaet Bunden ud, lod man den falde, hvorefter den drev om paa Bølgerne som et ubrugeligt Brag.

Derpaa satte „Shootingstar“ Sejl til; Brisen blæste fuld og frisk fra Østen, og neppe en Time efter, da Solen ligesom dens Boug sank ildrød ned i Havet,

gled det smukke lille Skib, der saaledes i rette Tid var kommen denne Vej, for god Vind og langs med Kysten atter ud i den aabne Sø, i det indiske Ocean.

J. H. Halvorsen.

Ende.

Den syge Enke.

(Ved Th. Olivarius.)

For den, der smægter i Ulykke og Nød, er Hjælpen vistnok velkommen; men den faaer et dobbelt Værd, naar den ydes i Kjærlighed. — Husk det, Du Rigmand! der maaskee giver Hundreder bort, uden at Du seer de Taknemmelighedstaarer, der skulde være Din Kristentjærligheds — men ikke Din Forsængeligheds — Løn.

I en af Filadelfias Forstæder mødte engang en Mand en Dreng paa henved 12 Aar; med nedbøiet Hoved og med en undertrykt Hulken nærmede Drengen sig den Spadsferende og bad ham om en Almisse. Drengens Undseelighed, hans uvilkaarlige Rødmen og bævende Stemme gjorde et stærkt Indtryk paa Manden.

„Mit Barn,“ sagde han, „Du synes ikke at være født til at tigge om Dit Brød. Hvad kan være Aarsagen dertil?“

„Alt,“ fukkede Drengen og græd endnu bitterligere, „jeg havde heller ikke troet, at det nogensinde skulde være kommen dertil; men min stakkels Moders Nød tvinger mig til dette Skridt.“

„Hvo er Din Moder, kjære Barn?“

„Hun er Enke efter en velhavende Kjøbmand. — Min Fader førte indbringende Handelsforretninger, men en samvittighedsløs Handelsven styrkede ham ved sin Bankerot i Nød og Elendighed; — Fader mistede Alt, og det gik ham saa nær til Hjerte, at han blev syg og døde et Par Uger efter. Han har efterladt min syge Moder, min lille Broder og mig i den største Nød. — Efter min Faders Død var der en af hans Venner, der venlig tog sig af os, og min Moder stræbte ved sit Haandarbeide at ernære os alle Tre i al Tarvelighed. Men nu er min kjære Moder bleven saa syg, at jeg frygter for hendes Liv; blottet for Alt, mangler hun enhver Hjælp, men jeg undseer mig for at henvende mig til min afdøde Faders gamle Venner om Understøttelse. — Dem har jeg ikke kjendt, og derfor fattede jeg Mod til at bekjæmpe min Undseelighed og henvendte mig til Dem. Gud give, at De vilde forbarme Dem over min stakkels Moder!“

Den fremmede Herre blev rørt over dette usofstilte Sprog, der kom fra det bedrøvede Barns Hjerte, som med sine taarefyldte Dine bønfuldt ham om Medlidenhed.

„Boer Din Moder langt herfra, kjære Barn?“

„Nei, her ved Enden af Gaden, i det sidste Huns, allerøverst oppe paa Nviftværelset.“

„Har der ingen Læge været hos hende?“

„Af Gud! — nei! — Hvormed skulde vi betale ham, og hvor skulde vi faae Penge fra til Medicin?“

„Der, min Dreng!“ sagde den Fremmede, idet han stak ham et Guldstykke i Haanden, — „der Børn! men skynd Dig nu og hent strax en Læge.“

Med barnlig Rørelse takkede Drengen og foer afsted.

Belgjøreren gik lige hen til den syge Enkes Bøllig. Han kom ind i et usselt Værelse, hvis hele Snusgeraad bestod af et Bord, et Par Stole og en fattig Seng, paa hvilken den Syge laa, smægtende efter Lindring og Hjælp; — ved Fodenden sad hendes yngste Søn og græd.

Kort ved dette Syn traadte han hen til den Syges Leie, og for at indgyde hende Tillid gjorde han hende nogle Spørgsmaal om hendes Befindende, som om han havde været Lægen.

Enken besvarede disse under Suk og Taarer og føiede derpaa til: „Men mit Døds har en dybere Grund. Jeg er Moder og en ulykkelig Moder. Mit Hjerte er for dybt saaret og kan kun finde Ro i Døden; — dog, ogsaa denne Tanke piner mig; thi hvad skal der da blive af mine fader- og moderløse Børn?“

Taarer kvalte hendes Ord; men den venlige, deltagende Maade, hvorpaa den Fremmede søgte at trøste

hende, beroligede hende omsider saameget, at hun samlede Kræfter til at skildre ham sin hele sørgelige Stilling.

„Faa De blot Mod,“ sagde den Fremmede, „sørg for at gjenvinde Deres Sundhed; det er Deres Pligt at bevare Deres Liv for Deres Børns Skyld. Har De et lille Stykke Papir ved Haanden, saa skal jeg skrive Dem en Recept.“

Enken tog en Bog fra Sønnen, der ikke havde forladt sin Plads ved Sengen, rev et reent Blad ud, det eneste ubeskrevne Papir, de besadde.

Den Fremmede skrev nogle Linier derpaa. „Denne Recept, haaber jeg, vil bidrage en heel Deel til, at De kommer Dem igjen; men skulde det blive nødvendigt, saa skriver jeg Dem en ny; dog jeg haaber nok, at den skal gjøre sin Virkning.“ Han lod Recepten ligge paa Bordet og sagde Farvel.

Nogle Minutter efter kom den ældste Søn hjem. „Gud være lovet!“ raabte han til sin Moder, „Himlen har forbarmet sig over os; en medlidende Fremmed har givet mig disse Penge, og dermed er der jo allerede sørget for os for nogle Dage. Jeg har paa hans Befaling allerede været hos en Læge, som strax vil være her. Vær rolig, kjære Moder, nu vil det snart blive bedre for os Alle!“

„Lad mig omfavne Dig, kjære August!“ udbred Moderen. „Forsnyet tager sig af de Uskyldiges Lidelser; — her har nylig været en ubekjendt Læge hos

mig, hans menneskekjærlige Deeltagelse har rørt mig inderligt og trøstet mig meget. Derhenne paa Bordet ligger Recepten, som han har skrevet; — Du kan strax løbe med den paa Apotheket."

Sønnen tog Papirstrimlen, læste hvad der stod paa den og raabte: „Gud i Himlen! hvad er dog dette! Væs selv!"

Han rakte hende Papiret, og ikke mindre overrasket udbød hun: „Gud i Himlen! — Washington!"

Recepten indeholdt en Anvisning fra Frihedshelten, de nordamerikanske Fristaters første Præsident paa en aarlig, ikke ubetydelig Pension.

Under dette Optrin traadte den af August hidkaldte Læge ind. Han fik at vide, hvad der havde tildraget sig og ønskede sin Patientinde til Lykke med, at en saa erfaren Læge som Washington havde besøgt hende inden hans Ankomst. Overraskelsen og den for Fremtiden hævdede Bekymring hidroge i høj Grad til den syge Enkes Helbredelse.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Grosferer A. T. Benzen.

Guide B. Blytman.

Urtekræmmer Carl Aagaard.

Typograf Adolph Leonard Mortensen.

Selskabets Bogholderkontor,

store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,

er aabent hver Sognedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Sognedag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 9.

Lørdagen den 3die Marts 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen, den 22de Marts d. A., Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne, i Henhold til Lovenes § 18; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter, overensstemmende med Lovenes § 34, c, m. m.

Til dette Møde, der afholdes i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes herved Dhr. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 27de Februar 1877.

D. F. Olsen. C. N. Lantrop. B. Petersen.

J. Em. Larsen.

Øndskerne i Venedig.

(Ved Th. Olivarius.)

Alexander, Arveprinds til W., fik det Indfald, som saamange tyske Prindsen før og efter ham have haft, at see sig om i Verden, og da navnlig at besøge Italien; — om det egentlig var af Begjærlighed efter at see Italiens Kunstskatte, indsamle lærerige Erfaringer, eller for at sætte en Deel af Storhertugdømmets opsamlede Midler overstyr, veed jeg ikke, og maaskee vidste han det ligesaalidt. — Nok sagt, han reiste, og hvad der udmærkede ham for den større Deel af hans Forudreisende, var det, at han reiste i Selskab med Kammerherre G. v. L., en af Tysklands indsigtsfuldeste og meest begavede Mænd.

Man kan nok forstaae, at der maatte aflægges et Besøg i Venedig, og denne i saamange Henseender enestaaende Stad behagede Prindsen saameget, at han dvælede i den langt over den i Reiseplanen bestemte Tid.

Hans Gæmildhed, hans blide, milde Væsen gjorde ham elsket, og hans Rang æret overalt — saa at han meget snart befandt sig i en Dmgangskreds med den fornemste Adels, som var begge de Rejsende saare behageligt.

Der var kun Et, der stundom saarede dem; — ligesaa ofte de bleve indbudte til Fester hos de fornemste Adelige, ligesaa ofte sluttedes Festligheden med et lille italiensk Skuespil, hvori der altid gjordes Nar af en eller anden thdsk Skik eller Sædvane. — Prindsen, der som Gæst Intet her havde at sige, saavel som hans øvrige ledsagere, bare, trods deres Uergrelse, stille og rolig disse Smaafrænkelse; — men paa En gjorde de et smerteligere Indtryk, og det var Kammerherren, thi han, der var sig sit Folks Hæderlighed og Dugtighed bevidst, forsikrede mere end een Gang sine Venner om, at han var fast besluttet paa at gjengjælde disse Drillerier, og at kun Tanken om de hidtige Italieneres Havnshyge hidtil havde afholdt ham fra en Plan, der længst var kommen til Modenhed.

Smidlertid nærmede Afskedsstunden sig, og Prindsen indbød alle sine høie Dmgangsfæller til sig Dagen før sin Afreise for at sige dem Tak for deres Gæstvennskab. Dagen gik i Bellebuet med Glæde og Munterhed, — Aftentaflet var sluttet, og man vilde just tage Plads ved Spillebordene, da Kammerherre E. paa den allerhøfligste Maade tiltalte det samlede høie

Selskab: „Mine Herrer! De have saa ofte glædet min Herre, Prindsens, Die og Dre med smaa theatraliske Forestillinger, der have været henrivende, thi de vare jo italienske. Vel er det os umuligt at betale med lige Mønt; men det vilde dog smigre os særdeles, om De i nogle Diebliske vilde skænke en lille tydsk Forestilling, saa god, som den efter Omstændighederne her kan leveres, Deres venlige Opmærksomhed.“

Alle bleve i høi Maade overraskede, selv Prindsen, der dog maaskee gjættede sig til, hvad der muligen vilde komme; — han og det øvrige Selskab fulgte imidlertid høist nysgjerrige Kammerherren ned i Husets Gaard.

I Baggrunden af denne saae man en elendig sammentømret Brædehytte, foran hvilken var sat en Deel Stole; — man tog lidt haanligt smilende Plads paa disse — Tæppet gik op, og den spottende Hvidsken tog til, thi Skuepladsen forestillede en temmelig smal Gade med nogle Lamper hist og her, der snarere viste end oplyste Mattens Mørke.

Endelig traadte en tydsk Rejsende ind, tarvelig, men godt klædt, med et Belte om Livet, i hvilket der sad tvende Pistoler; — han saae sig nysgjærrig om til alle Sider, som en Mand, der befinder sig paa et fremmed Sted, og at dette ogsaa virkelig var Tilfældet, viste en lille Monolog af følgende Indhold:

Han var, fortalte han, i Mulm og Mørke an-

kommen hertil fra Siena, og vidste ikke, om han nogetsteds skulde finde Huusly. Træt af den lange Reise længtes han vistnok efter Hvile, der dog formentlig var mere at ønske end at haabe. — Ja, Bedre var jo Bedre! Dog kunde man vel taale et lille Onde, især naar man var en Tjydsker, thi hvad kunde vel dette Folk ikke udholde! —

„Jeg har taget feil,“ udbrod han omsider bebreidende til sig selv —, „vel kunne vi taale temmelig meget: Hunger og Tørst, Hede og Kulde, Krigens og Reisens Farer; kun Et kunne vi ikke taale, hvad der dog udgjør mangt et blødagtigt Folks Bellyst: Et Liv uden Sysselsættelse. Om denne Nat var endog nok saa lang, om end Sønnen tyngede nok saa stærkt paa mine trætte Dine! — Lad mig saa Noget at bestille, saa kan jeg godt vaage. Men kan jeg da slet Intet finde paa? Er her ikke Lys? Har jeg ikke en Bog? — ganske vist er Stedet ikke det beqvemteste; dog, hvad gjør det til Sagen?“

Han trak en Bog op afommen, traadte hen til den nærmeste Lygte og begyndte at læse. Men han havde næppe begyndt, før et Bæsen, der listede sig frem fra en lille Tvergade, tiltrak sig Tilskuernes Opmærksomhed. Det var en lang, hvid, ligesom svævende Figur, der betragtede Tjydskeren omhyggeligt paa alle Kanter, men undgik ligesaa omhyggeligt at blive seet af ham. Endelig da den bemærkede hans ivrige Læsen, listede den sig saa nær til ham som muligt,

figgede over hans Skuldre i Bogen og lagde ved sine Miner tydelig sin Forbauselse over hvad den saae for Dagen.

Thdsferen fandt snart, at Læsning under aaben Himmel, i en lummervarm Nat og efter en lang Reise kun gjorde ham endnu mere træt og søvrig, og han stak misfornøiet Bogen i Lommen.

„Er det da virkelig saa sent, at man ikke skulde kunne vække Nogen?“ sagde han utaalmodig, trak sit Reperteeruhr frem, lod det slaa, og det slog Tolv.

Med hvert Slag voxede den bagved staaende Skiffelses Forbauselse, og dens Blik og Miner udtrykte den høieste Grad af Nysgjerrighed.

„Klokken først Tolv,“ mumlede Thdsferen; — „det er jo egentlig ikke saa sent i et Land, hvor man altfor gjerne gjør Nat til Dag; maaskee kan jeg hist eller her dog vække en egenlyttig Sjæl.“

Han bankede paa alle Dørene, men forgjæves.

„Nu da,“ raabte han ærgerlig, „kan min Banker ikke vække Eder, saa kan maaskee dette!“ — hermed trak han en af Pistolerne ud af sit Bælte og fyrede den af. Nattens Dødsstilhed forhøiede Kvaldet, og den stakkels hvide Skiffelse bævede, idet dens høie Skrig fik den Rejsende til at see sig om.

Dennes første Overraskelse over dette ikke Hverdagssyn viste sig i hans Miner; dog fattede han sig snart, vinkede ad Skiffelsen, at den skulde komme nærmere, og spurgte: „Hvem er Du?“

„Lad det nu være godt lidt endnu,“ svarede Skifelsen og nærmede sig, — „Du skal snart faae det at høre — lad det være Dig nok, at jeg for Diebliffet lover ikke at gjøre Dig nogen Fortræd.“

„Hvem skulde være bange for det?“ svarede Tydskeren smilende, „Dit bange Hyl har tydelig nok lagt Din Modløshed for Dagen, og jeg tør vædde, at Du ikke boer langt herfra.“

„Du har Ret, naar Du taler om Fortiden, men Du tager feil, naar Du taler om Nutiden; — men dersom Du ellers vil tale mere med mig og erfare, hvem jeg er, saa besvar mig først nogle Spørgsmaal.“

„Hvorfor ikke det? — Spørg væk!“

„Du læste nylig i et Hefte, fuldt af saadan nogle besynderlige, smaae, nette Figurer, som jeg aldrig før har seet; — det kunde da aldrig være skrevet?“

„Det var det heller ikke, — det var trykt, og Du maa dog vel kjende Trykt!“

„Trykt! Trykt! — Nei, det Begreb er mig ganske fremmed. Siig mig dog, hvorved er det forskjellig fra det Skrevne?“

„Derved, at et Par Hundrede Mennesker ikke kunne skrive Halvparten af det, som eet Menneske i lige Tid kan trykke, og derved, at det Trykte er nettere, mere eensartet og varigere, og i Pris vel hundrede Gange billigere end det Skrevne.“

„Vigtige Fordele! — I Sandhed, meget vigtige!“
 sagde den spørgende Skikkelse, og lagde betænkstomt sin
 venstre Pegefinger paa den smukke, frogede Næse. —
 „Hm! en Opfindelse, hvorved Litteratur og Kunst
 maa have vundet utrolig i hurtig og billig Udbredelse!“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem.

Bud J. J. Klamer.

Selskabets Bogholderkontor,

store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 10.

Lørdagen den 10de Marts 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen, den 22de Marts d. A., Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantsforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse vilde blive foredragne, i Henhold til Lovenes § 18; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter, overensstemmende med Lovenes § 34, c, m m.

Til dette Møde, der afholdes i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes herved Dhr. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 27de Februar 1877.

D. F. Olsen. C. N. Laurrup. B. Petersen.

S. E. M. Larsen.

Trydskerne i Venedig.

(Ved Th. Olivarius.)

(Sluttet.)

„Ganske vist!“

„Hvorved Afgang til Videnskaberne er bleven tilgængelig ogsaa for den mindre Bemidlede; — hvorved Bibliothekerne maa have formeret sig, og Dplysning i høi Grad være bleven udbredt blandt selve Folket! — Og—og— hvem var Opfinderen af denne nyttige Kunst? Jeg har den største Høiagtelse for ham — hvem var han?“

„En Landsmand af mig, en Trydsker.“

„Du en Trydsker? — Han Din Landsmand? — I Sandhed! han gjør Dig Ære og maa have været et udmærket Hoved! Jeg vilde have givet Meget til, at han havde været min Medborger. — — Dog, hermed er min Nysgjerrighed endnu ikke tilfredsstillet. — Du havde for lidt fiden i Haanden et Spilleværk, der med forbausende Nøiagtighed angav Tiden; — hvad var vel det?“

„Hvad skulde det være Andet end et Kommeuhr?“

„Kommeuhr! — Kommeuhr! Hm! — hm! I min Tid havde man kun Sol-, Sand- og Vanduhre, der vare altfor store, ubeqvemme og kostbare, og derhos saare unoiagtige i deres Angivelser. — Kommeuhr! Jeg skulde mene, at saadan en Tingest, som man kan bære iommen og som saa tilforladeligt angiver Tiden maa være et herligt Hjælpemiddel paa lange Reiser; — maa forringe og mildne mangt et Savn ved Nattetid og i Eensomhed, — og maa være lige nyttigt baade for Haandværkeren og den Reisende.“

„Ja, deri har Du Ret! Det glæder mig, at Du har kunnet gjætte og indseer Nyttten af Ting, der til min Forbauselse synes at være Dig ganske fremmede. Hvem er Du dog? — Du sagde for lidt siden: i Din Tid; — hvad var det da for en Tid?“

„Na, hvad! Nysgjerrighed passer sig ikke for en Mand; — siig mig heller: Hvem opfandt det?“

„Ogsaa en Tydsker.“

„Det brave Folk! — det fortjener min største Roes og Høiagtelse! — Hvo skulde dog paa min Tid have ventet Sligt af Jer blaaøiede Barbarer! Men lad gaa! — Nu da jeg engang har beghndt at forske efter, rinder mig mit gamle Valgsprog ihu: Aldrig at vende om paa Halvveien. Besvar mig derfor kun endnu et eneste Spørgsmaal, og jeg giver Dig mit Ord paa, at det for Dieblikket skal være det sidste. Du havde endnu en tredie

Ting, der i det Smaa efterlignede Thnild og Torden, og, Himlen veed hvorledes, har rammet hiin fjerne Dør; — hvad kalde I dog den?"

„En Pistol.“

„En Pistol! hvad er det for Noget, og hvorledes kan den frembringe saa mærkelige Virkninger? Hvorledes er den indrettet og lavet?"

Thdsferen, der, ligesom andre Thdsfere, nu havde faaet Munden paa Gang — tog den anden Pistol frem, viste ham den, gav ham, saa godt det i saa Ord lod sig gjøre, en Beskrivelse over Skydevaabnets — Krudtets — Bestanddele, disses Virkninger i Stort som i Smaat, og fyrede den derpaa af.

Det forskende Bæsens Forbauselse var nu stegen til det Høieste

„Hvor nyttigt,“ udbrød det, maa dette Vaaben være i Krigstider! Hvor maa det fremskynde Erobringen af befæstede Steder! Hvor hurtigt afgjørende maa det være i aabent Slag! Hvilken forfærdelig Overvægt maa det have mod Sværd og Pile, mod min Tids Krigsredskaber: Ballister, Katapulker og andre Støde- og Kastemaskiner! O, Ven! Jeg spørger Dig — for sidste Gang —: „Hvo opfandt dette Vaaben?"

„Hvem Andre end en Thdsfer?"

Aanden — thi vi tør ikke fortie det længere — det var en Aand, og dertil en Storaand, — veg nogle Skridt tilbage og udbrød: „Thdsfere! Thdsfere!"

og saa igjen Tyskere! — Hvorledes i al Verden er slygt Vidskab blevet Eder Barbarer tildeel? — —
 Viid nu, Tysker! at saaledes som jeg her staaer for Dig, saa er jeg Ciceros Mand, — den Cicero, der uden stinkende Selvroes tør kalde sig sin Tids viseste Mand, sit Fædrelands Fader — Seierherre over Partherne — den meest Bektalende blandt de Dødelige, — den, som — — dog, Du og al Verden kjender jo dog nok Cicero! Lad mig derfor endnu som Mand bevare nogen af den Beskedenhed, der prydede mig i levende Live. — Kjære Tysker! naar jeg skal tale oprigtigt, saa var paa min Tid Dit Folk et af de dumme Folkeslag, som Guds Sol nogensinde har skinnet over; — I vare raa, vilde, uden Byer, Agerdyrking, Dværgavl, — aldeles fremmede for Videnskaber og Kunst, — I vare ikkun bestandigt og bestandigt Tægere og Krigere, indshede i vilde Dyrs Huder, og lignede saa temmelig de vilde Dyr, hvis Skind vare Eders Klæder. I maa efter al Sandsynlighed i Tidernes Løb have forandret Eder uendeligt til det Bedre! — Naar jeg nu tænker mig min Tids Medborgere med det store Forspring, de havde for Eder, — de vare uopnaaelige i Krig og Fred, — Talere, Digtere, Historieskrivere, Beherskere over den halve Verden, det første Folk under Solen! Hvad maa da ikke mit italienske Folk være nu, da I Barbarer have drevet det saa høit i Kunst og Vidskab! — Der er ingen Tvivl, mit Folk maa nu

grændse til Guddommen! — Gid jeg nu kunde see nogle af dem, som jeg nu har seet Dig; men om faa Minutter maa jeg vende tilbage til Underverdenen, hvorfra jeg maaskee ikke faaer Lov at komme tilbage som Aand til Oververdenen førend om Hundrede eller Tusind Aar, fordi Dommeren i Underverdenen, Hr. Minos, synes, at jeg heroppe stundom har været lidt formeget talende“

Tydsferen smilede og sagde: „Som jeg er, ere alle mine Landsmænd, eller kunde i det mindste være det; — synes Du om os, saaledes som Du seer, at vi komme til Eder?“

„Ja, i høi Maade.“

„Kunde Du maaskee ønske at see, hvorledes Størsteparten af de Italienerne, Dine gamle Medborgere, der besøge os, see ud?“

„Ja, jeg vilde være Dig, Tydsfer, meget forbunden.“

„Naa, saa vent nogle Øjeblikke! — Jeg forstaaer mig ogsaa lidt paa Trolberi — for at gjøre Dig en Tjeneste, vil jeg benytte denne Gave.“

Han vinkede — — og strax efter viste der sig nogle barbenede, smukke, fortoiede, italienske Dreng; — En dreiede paa en sprukken Virekasje, de Andre skreg i Munden paa hverandre: „See her, Skyggebilleder! see, see!“ — „Her er en Abe! see, see!“ „Her er Gibsduffer! — Kauf, kauf!“ og saaledes gif det i det Uendelige.“

„See!“ udbrod nu Tydsferen, „saaledes komme Dine Efterkommere — Verdens fordums Beherskere — de Første blandt Menneſkene — Folket med det store Forſpring — saaledes komme de for Størstedelen til os! — Synes Du om dem?“

Anden taug; — juſt nu ſlog Kloffen Et, og den ſhutes at fly i halv Brede; — men med endnu større reiſte de adelige Venetianere ſig. — toge Afſked med et høfligt, koldt Smil; — men havde ganſke viſt ſnart hævnnet ſig føleligt, hvis ikke Prindsen og Kammerherren allerede den følgende Dag havde været forſvundne.

Landſnærværelſe.

(Bed Th. Olivarius.)

Sultan Dran Zeb, der ofte, kun ledsaget af ſaa Folk, ſtundom var flere Dagsreiſer forud for ſin Hær og ſtreifede om i Perſiens Ørkener, mødte engang en Rajah (Underkonge, Stammehøvding), ſom med 3—4000 Kyttere havde gjort en lang Omvei for at tage Sultanen tilfange.

Her kunde hverken Flugt eller Modſtand hjælpe, og der ſhutes intet Andet tilbage end at overgive ſig; men Dran Zeb red lige mod Rajahen, viukede med Haanden, og da denne kom til ham, ſagde han: „Det glæder mig, Rajah, at Du er kommen mine Døſter imøde om at forene Dig med mig; — mine Bud maa

have forfeilet Dig. Gaa til Lahor med Dine Folk, hvor min Armee staaer og hvorhen jeg snart vender tilbage. Jeg skal gjøre mig Umage for at være taknemlig for Dit Venfkab."

Med disse Ord tog han den Perlesnor, som han til Stads bar om sin Hals, af, og hængte den paa Rajahen. — Denne Tillidsfuldhed og den Ære, der var beviist ham, vandt Rajahen i den Grad, at han traadte fra Modpartiet og begav sig med alle sine Ryttere til Dran Jeks Leier.

Bekjendtgjorelse.

Foreslaaet nyt Medlem.

Tobaksfabrikør A. Rasmussen.

Selskabets Bogholderkontor,
 store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
 Adelgade Nr. 14, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 11.

Lørdagen den 17de Marts 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calberg's Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen, den 22de Marts d. A., Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne, i Henhold til Lovens § 18; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter, overensstemmende med Lovens § 34, c, m m.

Til dette Møde, der afholdes i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes herved Dhr. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 27de Februar 1877.

D. F. Olsen. C. N. Lantrup. B. Petersen.

J. Em. Larsen.

Kong Gustav den Tredies Død.

(Bed Th. Olivarius.)

Kong Gustav den Tredie, Sverrigs Konge, hædrede sit Kongenavn med Roes for at være en viis, fjærlig og utrættelig virksom Monark. Han blev drevet fremad af en Begjærlighed efter at gjøre sig udødelig; der spirede store Planer i hans rastløse Sjæl; — han vilde forsøge paa at bringe en Nation paa 25 Millioner Mennesker, der nylig havde aflagt Sed paa at ville leve frie eller at døe, og som endnu med Enthusiasme holdt fast ved denne Tanke i den franske Revolutions første begejstrede Tid, — at bringe den og dem tilbage under en uindskrænket Monarks Herredømme, der skulde succedere den henrettede Ludvig den Sextende. Men at erobre Frankrig har vel næppe været Svensk kongens Hensigt; men at gjenoprette den monarkiske Regeringsform har uden Tvivl været hans høitstræbende Maal.

„Men Mennesket spaa'r, Gud raa'r,“ — saaledes gif det ogsaa her, idet Forsnyet — der ind-

tager den Plads, vi ofte kalde med det forkastelige Ord Skjæbne, — sendte et ubetydeligt Menneske, der bragte alle disse høitflyvende Planer til at strande, idet han ved Snigmord berøvede Kongen, Helten og Statsmanden, Livet Om denne Begivenhed ville vi i det Følgende give nærmere Oplysninger

En vis Johan Jakob v. Ankarstrøm, som nedstammede fra en anseet Godseierfamilie, og som tidligere havde været Fændrik i Garden, af hvilken han var udtraadt som Capitain, var et af det frygteligste Slags Mennesker. Han var kold, indesluttet, uforsonlig, og blev paa Grund af en Forseelse, for hvilken han var anklaget, sat i Fængsel, af hvilket han dog snart blev løsladt, dog med den Anthydning, at dette skete af Kongens Naade. Han fordrede sin Frigivelse som Ret og forlangte en ny Undersøgelse af Sagen, som blev afviist.

Ankarstrøm, der tilligemed mange andre Adelsmænd i lang Tid havde været forbittret over de Omforandringer, der med Kong Gustav havde fundet Indgang i Sverrigs gamle Statsforfatning, svor nu, ikke blot at ville hævne sig selv, men ogsaa Fædrelandet ved at myrde Kongen.

Saa sørgeligt det end lyder, saa maa det dog meddeles, at Mænd som Greverne Clas Frederiksen Horn og Adolf Ribbing, Friherre Thure Bjelke, den gamle General Puhlin, Oberstlieutenant i Garden v. Vilshorn, Major Hartmannsdorff, Adjutant v. Ehren-

fwärd og endnu flere misfornøiede Adelige, lidt efter lidt indtraadte i den stiftede Sammensværgelse. Alle disse ønskede en Revolution ved Kongens Død, naar denne engang fandt Sted, — ifkun Ankarström ønskede intet Andet end Kongens Død, — og forbeholdt sig Morderens Rolle. Historien har aldrig ophyst, hvormange af disse, forøvrigt hæderlige svenske Mænd, der have været vidende om den uforsonlige Ankarströms Mordplaner.

Allerede før Kongens Afreise til Gesle, hvor han agtede at aflægge et Besøg, havde Ankarström og Horn begunstiget af Tusmørket, listet sig ind under Lystflottet „Sagas“ Vinduer; — Kongen opholdt sig dengang der. — Han sad ved det aabne Vindue ubevægelig, som hængsunken i dybe Tanker, med et ligblegt Ansigt. Morderne bleve grebne af en uforklarlig Følelse og troede, at Forsynet havde grebet ind i deres mørke Planer og bortkaldt Kongen ved et Slagtilfælde; — de fjernede sig uden at fuldføre deres Forsæt. Heller ikke i Gesle, hvorhen Kongen senere var reist, og hvorhen Ankarström tilligemed Ribbing havde fulgt ham, fandt de Leilighed til at udføre deres sørgelige Foretagende. Da Kongen var vendt tilbage til Stockholm, vare de Sammensvorne uenige om, hvorledes han skulde ryddes af Veien, for at de kunde føre deres Planer igjennem; — om de skulde myrde ham paa en af hans hyppige eensomme Spadseretoure, eller i en til Diemedet foranlediget opstaaet Menneskestimmel, —

eller i Operaen, eller paa et Maskebal; — man besluttede sig omsider til det Sidste; — men tvende af disse bleve afholdte uden at Forsættet kom til Udførelse; — det tredie skulde afholdes Natten mellem den 16de og 17de Marts (1792), og det blev besluttet, at Gjerningen skulde fuldbyrdes, i ethvert Tilfælde, hvis Kongen, som han pleiede, besøgte Ballet.

Saa Timer før Ballet fik Kongen et paa Fransk med Bløant skrevet Brev, hvori han blev advaret mod den Fare, der truede hans Liv: „Han burde holde sig borte fra dette Bal og alle paafølgende i dette Aar idetmindste; han burde heller ikke beboe den nederste Etage i Slottet „Saga“, thi hans Mord var fast besluttet.“ Brevet endte saaledes: „Jeg smigrer ingenlunde Dem og Deres Feil, Deres Majestæt; men jeg affkyer Snigmord.“

Kongen, hvis Helt hjerte ikke kjendte til Frygt, sagde til de Omstaaende, idet han viste dem Skrivelsen: „En Ubekjendts Angivelse fortjener virkelig ikke synderlig Tiltro; — jeg befinder mig jo paa Ballet blandt mine Borgere, af hvilke jeg med mit Vidende og Villie ikke har fornærmet en Eneste; — have gale Mennesker besluttet at myrde mig, saa kunne de jo træffe mig andetsteds lige saa godt, ja maaskee endog sikkrere end der.“

Kl. 11 begav han sig virkelig til Maskeballet; han traadte først med Grev v. Esen ind i enloge, hvor han opholdt sig i et Quarterstid, og gik derpaa

ned i Salen, idet han smilende sagde: „Seg har ikke taget fejl, kjære Grebe! Hvis der virkelig var en Plan om at berøbe mig Livet, saa vilde den jo paa den letteste Maade af Verden have kunnet været udført, medens vi To sidde her alene.“

Neppes var han imidlertid traadt ned i Salen, før han saae sig omringet af en Masse Masket, der trængte sig sammen om ham. En af disse (Horn) klappede ham paa Skulderen og sagde: „God Nat, Maske!“ — Paa dette Tegn kjendte Ankarstrøm Kongen, og øieblikkelig paafulgte Mordskuddet, der for at dæmpe Lyden af Knaldet var blandet med Kampher. Da Skuddet var faldet, raabte Flere: „Brand! Brand!“ for at forøge Forvirringen, men den sande Aarsag til den almindelige Forfærdelse fik man snart at vide.

Kongen, der var bleven truffen ovenover den venstre Hofte ikke langt fra Rygraden, ansaae strax Saaet for dødeligt; men den Kraft og den Fatning og Landsnærværelse, der saa ofte havde udmærket ham i Slagets Tummel, viste sig ogsaa her. Han alene var den eneste Fattede i den store Forsamling. Han gav øieblikkelig Ordre til, at Stockholms Porte skulde lukkes, — medens Enhver i Salen maatte tage Masken af og lade sit Navn optegne. Han kunde endnu selv gaae til et nærliggende Kabinet, hvor han satte sig paa en Sofa. Han bemærkede, at en af hans Indlinge, General Armsfeld, var liigbleg og ikke

kunde sige et Ord. „Naa, min Ven!“ sagde han opmuntrende til ham, „hvorforsaa ængstelig? De veed jo af Erfaring, hvad et Saar har at betyde!“ Armfeld maatte sætte sig ned, og Kongen lod ham bringe et Glas Vand. Derpaa talte han meget muntert med flere Hoffolk, der samlede sig om ham; — ja, det syntes næsten, som om denne nye Rolle af et saamærkværdigt Slags behagede ham.

Lægerne foretog nu den første Forbinding, under hvilken de fremmede Gesandter traadte ind i Kabinetet. „Jeg har ladet Stadens Porte lukke,“ sagde Kongen til dem, „det maa derfor ikke være Dem imod, at De først om tre Dage kunne affende Staffetter med Budskab til Deres Hoffer; men da ville ogsaa Efterretningerne være saameget desto sikkrere, da det vel inden den Tid vil vise sig, om jeg slipper over denne Historie eller ikke.“

Strax den følgende Dag indsatte han en Regering under sin Sygdom, der bestod af hans Broder, Hertug Carl af Sødermanland, som Præsident, og som Medlemmer: Greverne Wachtmeister og Oxenstjerna, samt Generalerne v. Taube og v. Armfeld. Dennes første Arbeide var at opdage det sorte Mordkomplot. Morderen selv lettede dem dette Arbeide. For at være vis paa sin Sag havde han nemlig medbragt, foruden to skarpladte Pistoler, en tvæagget Kniv, som han kort iforveien havde ladet forfærdige, og som

han selv om Morgenen før Mordet havde slebet starp, for dermed at gjennebore Kongen, hvis Skuddet ikke øieblikkelig dræbte ham.

(Sluttes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
 store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
 Adelgade Nr. 14, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 12.

Lørdagen den 24de Marts 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Kong Gustav den Tredies Død.

(Ved Th. Olivarius.)

(Sluttet.)

Denne Kniv, hvis Haandgreb han havde farvet sort, for at den ikke skulde bemærkes ved den sorte Domino, fik han virkelig ogsaa trukket frem efter Skuddet; men den var falden fra ham og fandtes paa Gulvet Knivsmeden, hvis Navn var indgravet i Klingen, mindedes, at han havde forfærdiget den for Ankarstrøm, som blev anholdt og strax bekjendte, at han var Morderen. Snart efter oplyste en Conditordreng, at det var ham, der paa Balastenen havde bragt det anonyme Brev til Kongen op paa Slottet,

og at Brevet var blevet ham leveret af Oberstlieutenant Viljehorn. Denne, Horn, Ribbing, Pechlin og flere Andre bleve nu arresterede. Da Bagten kom for at afhente Friherre Thure Bjelke, fandt den ham død; han havde taget Gift.

Stockholms Befolkning var rasende over den Maade, paa hvilken usle, maskerede Mordere havde vovet at tragte den beundrede og elskede Konge efter Livet. Nu vare alle Klager over ham forstummede, og kun den inderligste Bemod traadte i deres Sted. Den ældgamle Grev Fersen og mange andre Stormænd, der siden Omvæltningen i 1789 ikke havde ladet sig see ved Hoffet, saaledes nu ved Kongens Sygeleie med de meest rørende Udtryk af den sandeste og varmeste Deeltagelse. — „Jeg er dog meget lykkelig,“ sagde Gustav, „at jeg seer, at mine gamle Venner igjen vende tilbage til mig.“

Lægerne havde ifkun faaet to Sømstumper ud af Saaret; den hele øvrige Ladning blev i Legemet; men desuagtet mistvivlede man i Begyndelsen ikke om Kongens Redning. Ligesom han paa Valpladsen ikke agtede Faren, saaledes foragtede han nu med Heltetmod Smerterne paa sit Sygeleie. Den heftige Saarfeber, der greb ham strax efter Lægernes Operation, tog imidlertid saaledes til, at man paa den ellefte Dag saae umiskjendelige Tegne paa, at Døden nærmede sig. Han led frygtelige Smerter, men bar dem uden at klage med sit uroffelige Heltetmod. Han dikterede og

underskrev endnu flere Anordninger, der skulde fuldbyrdes efter hans Død, ogsaa flere Breve, og deriblandt et til Catharina den Anden, hvori han paa en rørende indtrængende Maade anbefaler hende sin Søn. Denne gav han paa sin Dødsfeng i en lang, alvorlig Tale de viseste og menneskekjærligste Raad med Hensyn til hans fremtidige Regjering, og besvor ham frem for Alt, at modstaae Vergjerrighedens Tillokkelser, da han ikke paa nogen bedre Maade end ved at bevare Freden, kunde gjøre sit trofaste Folk lykkelig. — Han ønskede, at hans Morder blev straffet saa mildt, som Lovene nogensinde tillode det, og hans Medskyldige slet ikke. — Hans Kræfter toge mere og mere af. — Den 29de Marts 1792 underskrev han endnu en Befaling, angaaende hans Søns Udnævnelse til Sverrigs Konge, — faldt snart derefter i en Slummer, under hvilken — uden synlige Smerter — hans store Sjæl forlod Legemet. —

Saaledes døde Gustav den Tredie i sit 47de Aar, efter 22 Aars Regjering, for en Snigmorders Haand; — den Helt, der saa kjæft havde budt mange Krigsfarer Trods. Ved en Omfjæbning af det gamle Sverrigs Statsforfatning, der dog hverken bragte ham eller Nogen egentlig Lykke, hævede han dog dette Land til den Ansæelse blandt Europas Magter, som det tidligere havde indtaget, men skaffede ham selv mange Fjender.

I den langt længere første Tid af hans Regje-

ring, som han henlevede i Fred, saae man i ham kun den fine Statsmand, den vindende Taler, Folkevennen, til hvem endogsaa den Allerringeste havde den frieste Afgang, — Manden med Kundskaber og Smag; — han udtrykte sig med Lethed i de fleste levende Sprog, og var ingen forkastelig Tonekunstner, Skuespildigter og Maler. Men nu i sine sidste Leveaar, hvor frygtelig var han da ikke! Hvor kjæk til ethvert Foretagende i Krigen! I Veiren haardfor som den ringeste Soldat; — i Slaget fuld af Heltemod og Aandsnærværelse; — efter et Nederlag fuld af usvækket Selvtillid; — efter en Seier fuld af Mennefskjærlighed mod de Overvundne; — og saa omhyggelig for sine Soldater, at han ikke alene saae til deres Saar, men selv rakte dem Medicin.

Hans Hjerte og hans høitfluyvende Aand syntes ikke sjældent at staa i Modstrid med hinanden. Hans Hjerte var saa blødt, at han aldrig underskrev en af de i hiin Tid temmelig hyppige Dødsdomme, uden at blive rystet i den Grad, at det bragte ham en Afmagt nær; — fuld af Kjærlighed til sit Folk vilde han kun dets Bedste, og han yttrede ofte sin Afsky for ethvert Slags Despoti; — men nu Aanden? — Den var mægtig, rastløs, glødende af Vergjerrighed; — den maatte herske, glimre og knuse Alt, hvad der stillede sig i Veien for den. Til Lykke eller til Ulykke for hans Folk var han efter sit Hjerte skabt til en Mennefsveen, og efter sin Aand til en Erobrer. Deraf

kan man forklare sig den Mulighed, at Nogle for-
 gudede ham, medens Andre hadede ham; — deraf
 kommer ogsaa de mange Modsetninger, der i hans
 Livs Historie vise sig lige ned til de største Ubethde-
 ligheder. — Den Konge, der blandt Borgere og Bøn-
 der, paa sine Reiser i Landets Indre og paa sine
 Felttoge, levede haardt og strengt, ja næsten strengere
 end en Spartaner, — han — han udfoldede en orien-
 talsk Pragt ved sit Hof, ved hvilket Stivhed og Sti-
 kette endogsaa overgik det spanske Hof; — og det er
 meget sagt. Den, der saae ham indskibe sig til Fin-
 land i Sko og Silkestrømper, behængt med Ordener
 og Ordensbaand som til en Hoffest, har vel neppe
 tænkt paa, at der under denne elegante Dragt bankede
 en Alexanders Hjerte.

Ogsaa i hans Ydre var hans Aand udpræget.
 Han var af Middelhøide, temmelig mager, og hans
 Legeme var hærdet ved Hunger og Tørst, Frost og
 Hede til alle de Besværligheder, som Krigerlivet fører
 med sig. Udtrykket i hans Ansigt var en Blanding
 af Mildhed og Alvor; — hans store, ildfulde Øine,
 der tilkjendegav hans tydske Herkomst, gave et Billede
 af hans Sjæl. — En Beshunderlighed ved hans An-
 sigt var, at de tvende Halvdele af dette vare hinanden
 høist ulige, hvilket gav Anledning til adskillige Wittig-
 heder, blandt Andre den, at hans Politik var toesidig
 ligesom hans Ansigt; thi selv hans Fjender bebreidede
 ham ingen andre Feil end Uergjerrighed og Mangel

paa Oprigtighed; — men denne er ofte blot en Følge af den første, og uden Uergjerrighed vilde der sjelden fremstaae store Mænd. — Heltenes Billede gaaer kun over til Efterverdenen i sine store Træk, og alle de Smaating, som Samtidens ondskabsfulde Misundere møjsommeligt have samlet sammen og lagt Bægt paa, svinde bort i Aarhundredernes Løb; — og Aarhundreder er den Maalestof, hvormed man maaler Heltenes Bane. Gustav den Tredie har, ligesom Julius Cæsar, Frederik den Anden, Napoleon og mange Andre, selv skrevet sin Tids Historie og valgt sin Domstol: Efterverdenen. — Saa lad den da affige Dommen over ham!

Den kloge Dommer.

(Ved Th. Olivarius.)

En Kjøbmand vilde reise til Udlandet og overlevere en Dervish (en Præst), som han ansaae for sin Ven, en Pung med et Tusind Guldstykker (Zechiner) med den Bøn, at han under Traværelsen vilde gemme disse Penge for ham. Efter et Aars Forløb kom Kjøbmanden tilbage og forlangte sine Penge udelivered. Den bedrageriske Dervish nægtede lige i hans aabne Dine nogenstunde at have faaet Noget i

Forvaring af Kjøbmanden. Kjøbmanden gif i sin Harmen til Radian (Dommeren, Byfogden) og anklagede Dervishen.

„Du har været mere trohjertig end klog,“ svarede Radian; — „Du burde ikke have stolet saa blindt hen paa en Mand, hvis Ærlighed Du ikke kjendte. Det vil blive vanskeligt at formaa denne listige Bedrager til at udlevere det, Du uden Vidners Nærværelse har betroet ham; — dog, vi vil se, hvad der er at udrette for D'g. Gaa endnu engang til ham og tal venligt med ham, men lad Dig paa ingen Maade mærke med, at jeg veed Noget om denne Sag, og kom saa til mig imorgen, omtrent ved samme Tid som idag.“

Kjøbmanden gjorde, som Dommeren havde sagt ham; men istedetfor Penge fik han kun Grovheder. — Medens de endnu klamredes, kom Radians Tjener og indbød Dervishen til sin Herre. Denne fulgte strax med, og Dommeren modtog ham hoist venligt, førte ham ind i sit Stadsværelse og viste ham den største Ære, som han kunde have viist nogen Stormand i den hele Stad; — han talte med ham om alleslags Ting, og fik derved Leilighed til at indflette saamange Lovtaler om Dervishens Ædelmodighed, Viisdom og Lærdom, at han aldeles vandt hans Tillid.

(Sluttes.)

Meddelelse fra Kassereren.

De af Repræsentantforsamlingen den 22de d. M. bevilgede Laan, Pensioner og Gratifikationer ville mod Forevisning af Lovbogen kunne erholdes udbetalte paa Kasserercontoiret — Adelgade Nr. 14, 2den Sal — til efternævnte Tider:

Laanene.

Mandag den 26de Marts,	} om Form. fra Kl. 9—10½ og om Eftm. fra Kl. 5—6.
Tirsdag den 27de —	
Onsdag den 28de —	
Løverdage den 31te —	

Pensionerne og Gratifikationerne.

Tirsdagen den 3die April } om Form. fra Kl. 9—11 og
 Onsdagen den 4de — } om Eftm. fra Kl. 5—7,
 og derefter de nærmest paafølgende Søgnedage:
 om Formiddagen fra Kl. 9—10½ og
 om Eftermiddagen fra Kl. 5—6.

NB. Laantagerne maa møde med Cautionist.

Borger-Tjeneren.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 13.

Lørdagen den 31te Marts 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Den kloge Dommer.

(Bed Th. Olivarius.)

(Sluttet.)

Omfiger sagde han til ham: „Jeg har, ædle Dervish! ladet Eder bede komme hid, for at give Eder et Beviis paa min Tillid og Høiagtelse. En vigtig Sag nøder mig til at reise bort et Par Maaneder; — jeg har ingen ret Tillid til mine Tjenere og vilde gjerne overlade min Formue og mine Papirer i en Mand's Hænder, hvem hele Staden giver saa smukt et Vidnesbyrd som Dig.

Derfom jeg, uden at forstyrre Dig, ædle Dervish! i alt det Meget, Du har at varetage, turde be-

svære Dig med et meget verdsligt Anliggende, saa vilde jeg gjerne lade alle mine Giendele inat bringe til Dig til Opbevaring. Sagen kræver den dybeste Taushed, og derfor vil jeg lade Alt bringe til Dig i Form af „en Foræring“.

Et svinepolist Smitil bredte sig over Dervishens fede Ansigt; han gjorde flere Ræfald, idet han takkede for den ham viste Tillid, og lovede at vaage over de ham betroede Skatte, som over sine egne Dienstene, og tog Afsked med Dommeren med en indre Glæde over, at han vistnok allerede havde bedraget Radien for Alt, hvad han muligen vilde betro ham.

Næste Morgen kom den ullykkelige Kjøbmand igjen og gav Beretning om Dervishens Haardnakfethed.

„Gaa endnu engang til ham,“ sagde Radien, „og dersom han endda vægrer sig, saa tru Du ham blot med, at Du vil gaae til mig; — jeg mener, at han ikke vil lade sig true to Gange.“

Kjøbmanden gik atter til Slyngeleu; — men saasnart denne hørte tale om Radi, hvis Tiltro han i Diebliffet ikke paa nogen Maade kunde være tjent med at tabe, da det var hans Agt at snyde ham for Alt, hvad denne vilde betro ham, saa tog han Kjøbmandens Pung frem, leverede ham den og sagde smilende:

„Gi, kjære Ven, hvorfor skulle vi strax løbe til Dommeren? Her er Dit Gods og Guld til Hvid

og Skilling; — jeg har kun spøgt med Dig for at see, hvorledes Du vilde opfatte en Spøg.“

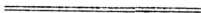
Kjøbmanden var imidlertid saa klog, at han ikke lod Spøgen gjælde; — han gif til Dommeren, fortalte ham det heldige Udfald af sit Besøg hos Dervishen og takkede ham for hans venlige, snilde Hjælp.

Natten brød imidlertid frem, og Dervishen beredte sig paa at modtage de Skatte, som Radien vilde betroe ham; — — — Natten gif dog hen, uden at Radiens Slaver kom med den forventede „Foræring“. Tiden blev endelig Dervishen ubeskrivelig lang, og da Morgenen omsider brød frem, begav han sig selv til Radiens Bolig.

„Jeg vilde kun erkjendige mig om,“ sagde han, „hvorfor Hr. Dommeren ikke har sendt sine Slaver med de omtalte Ting.“

„Fordi han af en vis Kjøbmand har erfaret,“ lod Dommeren ham svare, „at Du er en troløs Bedrager, som Retfærdigheden alvorligt skal straffe, saasnart der endnu engang indløber Klager over Din Nederdrægtighed i denne Retning.“

Dervishen bøiede sig dybt ved denne Beskjed, og listede afsted, idet han formodentlig tænkte ved sig selv: „Ja, med Flæsk fanger man Muus!“

In „Vilds“ Følelse og Udelmodighed.

(Ved Th. Olivarius.)

I en af de Krige, som de indvandrede Amerikanere, for største Delen, Englændere, førte mod de oprindelige Beboere, Indianerne, overfaldt en Indianerstamme pludseligt en amerikansk Troppesafdeling, der maatte søge Redning i hurtig Flugt. —

En ung Officeer, der blev forfulgt af tvende Indianere, der truede med at gjennembore ham med deres Spyd, vendte sig pludselig om, fast besluttet paa at sælge sit Liv, som han allerede maatte ansee for tabt, saa dyrt som muligt. — I samme Dieblik spændte en gammel Vildmand sin Bue for at skyde sin sikkre Piil i den unge Mand's Bryst; — men førend endnu Strengen var gaaet løs, kaster han sine Baaben og Bue fra sig, iler hen mellem den Forfulgte og Forfølgerne og afvæbner dem ved sine Bønner.

Derpaa tog han venligt den unge Amerikaners Haand, indgød ham Mod ved sit venlige Mine- og Gebærdesprog og førte den unge Mand, der endnu zittrende, ikke var kommen sig af sine Forestillinger om en nær og piinlig Død, til sin Hytte.

Her behandlede han ham med en Kjærlighed og Omhu, der vakte Beundring og Kjærlighed i den

unge Fanges Hjerter. — Han er for denne mere en høimodig Ven, end en streng Hersker. — Han lærte ham de vilde Indianeres Sprog, og det, som disse ansee for Livets Lykke. — Den daglige Tilvanthed gjorde den unge Fanges Stilling ikke alene taalelig, men næsten behagelig. — Der var kun Eet, der stundom foruroligede den nye Fange, og lagde Baand paa hans Munterhed og Livsgladhed; — og det var: Naar den gode Olding oftere betragtede ham med veemodige Blikke og græd. — Frygten for at fornærme den høihjertede Belgjører undertrykte imidlertid ethvert nysgjerrigt Spørgsmaal; den unge Fange ærede sin høimodige Beskytters Sorg, uden at spørge efter dens Kilde.

Foraaret kom tilbage, — og med det begyndte Fjendtlighederne igjen mellem „Amerikanerne“ og „Indianerne“. — Begge Folkelag rustede sig til en fornøjet Kamp. — Ogsaa den gamle Indianer, der endnu følte sig kraftig nok til at taale et Felttogs Besværligheder, drog ud med sin Stamme, ledsaget af sin unge Fange, der nu var bleven hans Baabenbroder.

Efter en lang Marsh gjennem tætte Skovtyninger, naaede omsider Indianerne en Slette, hvor de opdagede Amerikanernes Leir. — I dette Dieblif kastede Oldingen et spørgende Blik paa sin unge Ven, for at see, hvad der maatte røre sig i hans Hjerter ved dette Syn. —

„Du seer der,“ udbrod den Gamle, — „Du seer der Dine Landsmænd, der vente os til Slag. — Huff paa, — at jeg reddede Dit unge Liv! — at jeg lærte Dig at overfalde Dine Fjender i Skoven, og at bruge et Rastespyd! — — Hvad var Du vel, da jeg optog Dig som Ven i min Hytte?! — Du var et svagt Barn! — Dine spinkle Hænder havde ikke været nok til Dit Selvforsvar, og Din Sjæl var — efter mine Begreber — indviklet i Uvidenhed og Mørke! — Du vidste Intet, — — jeg lærte Dig

Alt, hvad et Menneske behøver at vide. — Skulde Du nu være utaknemmelig nok til at forlade os og vende tilbage til Dine Brødre og bære Vaaben mod os?!”

„Nei, nei, min Fader! — —“ raabte den unge Amerikaner heftigt, — „Nei! — Lad saa hellere Døden træffe mig Tusinde Gange, førend jeg skulde være med til at udgylde mine ædelmodige Venners Blod.“ —

Den gamle Bilde skjulte sit Ansigt i sine Hænder. — hans graa Hoved sank ned mod det brede Bryst; men kort efter hævede han Hovedet, saae skarpt paa sin unge Ven og spurgte ham i en hjærlig, men smertelig Tone: „Har Du en Fader?“

„Ja,“ svarede den unge Fange, „han levede endnu, da jeg forlod mit Hjem.“

„Hvor ulykkelig maa han dog føle sig!“ raabte den gamle Indianer efter nogle Diebliffes Taushed, — „ved at tro, at han har mistet sit Barn!“ — Thi, unge Mand! ogsaa jeg mistede min Dreng, der faldt, bedækket med hæderlige Saar, ved min Side, som en brav Kriger; — men jeg har hævnet ham; hævnet ham frygteligt!“

Den Gamle rystede, medens han udstødte disse Ord; — Hulken og Graad kvalte hans Stemme; — og en træt Dødsghsning gik gjennem de gamle Lemmer, og det varede en lille Stund, førend han kom fuldkommen til sig selv igjen; han vendte sig til den Unge og pegede mod Øst, hvor Solen just stod op: „Seer Du denne Himmelsstjerne, der hæver sig og spreder Lys og Lykke over den halve Jord; — og føler Du Glæde ved at see den?“

„Ja, Synet af den fylder min Sjæl med uudsigelig Glæde!“

„Du er lykkelig, unge Mand! — — Dette ophøiede Skue har tabt sin Ynde for mig.“

Nogle Diebliffe efter afbrød Oldingen endnu en gang Tausheden ved at spørge den unge Mand, idet

han pegede paa nogle nysudsprungne Blomster:
 „Glæder Du Dig ved at see disse Blomster, der
 have aabnet sig?“

„Ja ganske vist! — ganske vist!“ —

„Ogsaa dette skønne Syn har tabt sin Nude for
 mig,“ mumlede Oldingen, medens Hovedet atter bøiede
 sig ned mod Brystet; — „men,“ sagde han og greb
 Unglingens Haand: „Gaa nu hjem tilbage til Dit
 Fødeland! — Vær fri! — Jeg skjænker Dig Friheden
 og Livet! nyd det i Fred, og Gud forunde Din
 Fader, at han i lang Tid endnu maa kunne føle
 Glæde, naar han seer Solen staae op, og Blomster
 spire ved sine Fødder!“

Meddelelse fra Kassereeren.

De af Repræsentantforsamlingen den 22de d. M.
 bevilgede Laan — forsaavidt disse ikke alt ere udbe-
 talte — Pensioner og Gratifikationer ville mod
 Forevisning af Lovbogen kunne erholdes udbetalte paa
 Kassereercontoiret i Adelgade Nr. 14, 2den Sal,
 til efternævnte Tider:

Tirsdagen den 3die April } om Form. fra Kl. 9—11
 Onsdagen den 4de — } og om Eftm. fra Kl. 5—7,
 og derefter de nærmest paafølgende Søgnedage:

om Fo:middagen fra Kl. 9—10¹/₂

og om Eftermiddagen fra Kl. 5—6.

NB. Laantagerne maa møde med Cautionist.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Tændstikfabrikant P. Andersen.
 Skomagermester M. B. Hansen.
 Tandlæge Chr. Riedewaldt.
 Hofdekorator, Tapetserer Th. E. Silertsen.
 Assistent i Dverformynderiet F. E. Lander.
 Handelsagent Ludvig Boje.
 Bogbinder E. F. A. Petersen.
 Bogbinder E. S. F. Rasch.
 Grosferer J. D. Gerhardt.
 Typograf Niels Wilhelm Petersen.

Selskabets Bogholderkontor,
 store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
 Adelgade Nr. 14, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 14.

Lørdagen den 7de April 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Fregatten „Medusa“s Skibbrud.

(Ved Th. Olivarius.)

Den 17de Juni 18.., Kl. 7 om Morgenen, forlod en til Senegal bestemt Eskadre Rheden ved A. De Fartøier, hvoraf denne bestod, vare: „Medusa“, en Fregat paa 44 Kanoner, under Kommando af Hr. von Th.; — Korvetten „Esko“, ført af Hr. E. de B., Fregatkaptain; — „Voire“, en saakaldet „Fløite“, — og Briggen „Argus“, som kommanderedes af Dhr. Skibskapten G. Detouhes og von Parnajous.

Den 21de og 22de Juni passerede vi Kap Finis-terre. Udenfor den Landspidsje, der begrænses af

cognebugten, skiltes vi fra „Loire“ og „Argus“, der som yderst flette Seilere ikke paa nogen Maade kunde følge Fregatten, undtagen at denne betydelig skulde have formindsket sin Seilføring.

Tidligt paa Dagen den 28de saae vi meget tydeligt Øerne Madeira og Porto-Santo, og tilvenstre for disse de saakaldte „øde Øer“. Madeira var omtrent 3 Miil i Øst og vi løb vel 6 Miil i Bagten. Inden kort Tid befandt vi os tæt ved Øen og seilede langs dens Kyster, og passerede de tvende største Stæder: Funchal og Do-Sob. Madeira hæver sig terrasseformigt; Landstederne vidne om en god Smag og yde et henrivende Skue; — alle disse yndige Boliger, omgivne af haver, Pommerants- og Citronskove, hvoraf man $\frac{1}{2}$ Miil tilføes fornemmer Duften, ligesom den danske Sømand, længe før han kan sene Land, med fralands Vind kan lugte Høet fra de danske Gletter. Høiene prange med Vinranker, omgivne af Paradisfigentræer — kort sagt: Alt forener sig for at gjøre Madeira til en af Afrikas skønneste Øer. Dens Jordbund er overordenlig frugtbar, blandet med en vulkansk Aske, der meddeler den en vidunderlig Kraft, og overalt seer man Spor af, at Øen ved en Jordrevolution har skudt sig op af Havet.

Seent paa Aftenen saae vi Madeira meget tydeligt, og den næste Morgen ved Solopgang Øen Salvages og mod Aften Pico de Teneriffa, et høit spidst Bjerg paa Øen af samme Navn. Dette høie Bjerg,

bag hvilket Solen nys var gaaet ned, hvede et i Sandhed majestætisk Syn, idet dets Top syntes aldeles omgiven og kronet af Ild.

Efter at have omseilet et Rev, der strækker sig noget ud i Havet, kom vi ind til Byen Sainte-Croix. Teneriffas Udseende er overraskende; — den hele Ø bestaaer af meget høie Bjerge, der stundom hæve sig ikke alene lodret over Havet, men stundom ludende ud over det, og synes at true med at knuse ethvert Skib, der vover at seile ved deres Fod. Over dem alle hæver sig dog Pico, hvis Top skjules af Skyerne. Vi bemærkede ikke, at det var sneedækket og udkastede Lava, som andre Rejsende have berettet; — for os syntes det sneefrit og uden vulkanske Udgydelsler. Ved Foden af Bjerget og høiere op seer man Fordybninger der tildeels ere fyldte med Svovl og tilbøielig benyttede som Begravelsessteder for Dens oprindelige Beboere, Guancherne.

Her stødte Korvetten „Effo“, som vi vare seilede fra, igjen til os. Den fik Ordre til at følge Fregatten og sendte ingen Baad i Land, og henimod Kl. 4 om Eftermiddagen styrede vi ad Senegal til med vort Indkjøb af Leerkruffer, deilig Biin, Pommerantsjer, Citroner, Figener og alle Slags Grøntsager.

Den 1ste Juli saae vi Kysten af Ørkenen Sahara. Fregatten gjorde her en Bending og stødte paa med Koret; den slap vel et Dieblif flot, men snart paafulgte et andet og tredie Stød, og den blev

staaende paa et Sted, hvor vi, uagtet det var Flodtid, kun havde 5 Meter 50 Centim. (ca. 8 Al.) Vand. Dette var det skjæbnesvangre Dieblif, der beredte os ufigelige Pinsler og alle Dødens Rædsler. Vor Undergang var saa meget desto vislere, som Vandstanden var høiest, da Skibbruddet indtraf, og en Falden var ivente. Al Stræben fra det Dieblif, vi først stødte, til det, hvor vi strandede, var forgjæves, og det hele varede ikke 10 Minutter. Strandingen fandt Sted et Kvarteer til 4 om Eftermiddagen. Denne Ulykke udbredte naturligvis den største Forfærdelse; — vel var der under denne Begivenhed enkelte Fattede og Rolige, men under det Virvar, der opstod umiddelbart efter at den fuldstændige Stranding var godtgjort, var den hele Situation frygtelig; — man saa for det Meste sammentrukne, dødblege Ansigter, saa at man ikke kunde gjenkjende den, hvem man for en halv Time siden muntert havde samtalt med. Endogsaa Mænd sadde som Iynslagte og havde knap nok Tid til at reise sig. Da den første Skræk var overstaaet, udbrøde de Fleste i Fortvivlelsesraab, og Mange forbandede dem, der ved deres Uvidenhed og Mangel paa Paapassenhed og Pligtopfyldelse havde styrtet os i denne Elendighed

Da Fregatten ikke mere stod til at redde, maatte der tænkes paa de Ombordværendes Redning. Der holdtes et Skibsraad, i hvilket den tilkommende Gouverneur over Senegal selv fremsatte en Plan til en

Tømmerflaade, der skulde kunne bære 200 Mennesker og Levnetsmidler for disse Ganske vist maatte man skride til et saadant Hjælpemiddel, thi de 6 smaa Baade, som vi havde ombord, kunde umulig rumme 400 Mand. Levnetsmidlerne skulde anbringes paa Tømmerflaaden, hvorfra det i Baadene værende Mand=skab til bestemte Spisetider skulde hente deres Andeel. Vi skulde Alle træffe sammen paa Saharas sandede Kyst, og her, forsynede med de Vaaben og Krigsforraad, som fandtes i Fregatten, danne en formelig Karavane, for at tiltræde vor Reise til Den Saint-Louis. Alt, hvad der senere tildrog sig, viste, at denne fortræffelig udtænkte Plan vilde have faaet et lykkeligt og glædeligt Udfald, dersom den ikke var strandet ved sin Udførelse paa den mest sneverhjertede Egoisme.

Senad Aften trak Skyerne sig sammen; Blæsten kom fra Høiderne paa Land; — Havet blev uroligt, og Fregatten begyndte at støde svært med Agterenden. Hvert Dieblik frygtede vi, at den vilde gaa i Stykker, og der herskede atter en almindelig Forfærdelse; thi vi vare nu overbeviste om, at den uden Redning var tabt. Midt om Natten blev Ulykken fuldendt; Skibet gik i Stykker med et forfærdeligt Brag; — Rjolen brødes i to Stykker, og Roret, der gik af og kun ved sine Rjæder blev hængende ved Fregatten, virkede ved sine Stød mod Skibets Agterdæk som en Stormbuk, der, sat i heftig Bevægelse af Bølgerne, hamrede løs

mod Agterdelen af Skibet; — i Kommandeurens Raahyt blev Gulvet drevet høit i Veiret og Vandet trængte ind paa en frygtelig Maade. Henimod Kl. 10 opstod et Slags Mytteri, der dog dæmpedes ved Gouverneurens og Officerernes Nærværelse. Det hidrørte fra nogle Soldater, der, foranledigede ved et ungt Menneskes Ubetænkksomhed, vilde overtale deres Kammerater til at bemægtige sig Baadene og forlade Fregatten; nogle af dem havde allerede grebet til Vaaben og besat Udgangen til Dækket, men de faldt dog omfider til Jøie.

Bed Strømmens og Søgangens Voldsomhed brast endelig de Louge, der holdt Tømmerflaaden fast til Fregatten, og den drev afsted; — et Forfærdelseshyl meldte denne nye Ulykke; men det lykkedes dog en udsendt Baad at flæbe den tilbage. Denne Nat henlevede vi i frygtelig Angst og Bekymring ved den Tanke, at Fregatten var fuldstændig redningsløs, og det var aldeles umuligt at finde et Dieblis Hvide eller Ro, ved de forfærdelige Stød, som Bølgerne gave den.

Den følgende Dags Morgen stod Vandet saa høit i Rummet, at Pumperne ikke længere kunde arbejde, og det besluttedes at gaae fraborde saa hurtigt som muligt, da det hed sig, at Fregatten truede med at kæntré; — dette var vistnok en barnagtig Frygt; men en større Fare truede os derved, at Vandet var trængt op til Mellemdækket. Man tog hurtig Beskøi-

terne ud af Forraadslukkerne, og bragte Viin og ferskt Vand op paa Dækket; — dette Mundforraad skulde fordeles paa Baadene og Flaaden. For at bevare Beskøiterne fra at blive opblødte af Saltvandet, kom man dem i Tønder, der, fast ombundne og tillige forsynede med Jernbaand, fuldkommen opfyldte deres Bestemmelse. Men ullykkeligviis blev dette Opholdelsesmiddel, der vor saa vel udtænkt og som vilde have frelst mange Mennekeliv, næsten uden Frugt, da kun en ringe Deel deraf blev anbragt paa Flaaden eller i Baadene; det Hastværk, hvormed man forlod Fregatten, var Skyld deri, og nogle Baade fik neppe 25 Pund Beskøiter, et lille Fad Vand og meget lidt Viin med, — Resten blev staaende paa Fregattens Dæk eller kastet overbord i det uundgaaelige Virvar. Kun Flaaden havde et temmeligt Forraad af Viin, men ikke en eneste Tønde med Brød, om ogsaa noget virkelig blev bragt til den, kastede Soldaterne det i Havet, for at faa bedre Plads til sig selv.

For at forebygge enhver Uorden ved at forlade Fregatten, blev der forfattet en Ud- og Indskibningsliste, som anviste Enhver sin Post og Plads; men Ingen agtede denne Foranstaltning, og Enhver gjorde, hvad der syntes ham raadeligt, for snarest muligt at naa Kysten. De, der adløde Befalingen om at begive sig ombord paa Flaaden, fik i den følgende Tid kun altfor megen Grund til at beklage deres Udygghed. Hr. Savigny var uheldigviis en af disse; han

havde letteligen kunnet være bleven anbragt i en af Baadene, men hans brændende Pligtfølelse gjorde ham blind for de Farer, der truede ham paa den farlige Post, som anvistes ham.

(Fortfættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Ene pige Emma Dorthæa Lyken.

Grosferer S. S. Heller.

Selskabets Bogholderkontor,
store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Adelgade Nr. 14, 2den Sal,
 er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 15.

Lørdagen den 14de April 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Fregatten „Medusa“s Skibbrud.

(Ved Th. Olivarius.)

(Fortsat.)

Endelig var det Dieblif kommet, hvor vi, som vare henviste til Tømmerflaaden, skulde forlade Fregatten. Først maatte Soldaterne, som næsten samtligen vare beordrede derhen; — de vilde have medtaget deres Geværer og Patroner, men man nægtede dem det udtrykkelig, og de beholdt blot Sabelen og enkelte af dem en Karabin, medens Officererne fik Lov til at medtage Jagtgeværer og Pistoler. Vi vare i det Hele omtrent 150, nemlig 120 Soldater, Landofficererne iberegne, 29 Mand Søfolk og Passagerer

samt en Rone. Storbaaden, ført af en Lieutenant, med Gouverneuren og hans Familie ombord, optog 35 Personer og nogle Kufferter; — dette meget rummelige, med 14 Mærer forsynede Fartøi, kunde ganske vist have optaget et større Antal; — Skibsbaaden, ligeledes forsynet med 14 Mærer, optog 42 Mand, og Commandeurens, der havde 12 Mærer, 28; Chaluppen, skjøndt den var i en meget maadelig Tilstand og uden Roer, maatte tage 28; — en otteaarers Baad, der var bestemt til Havnetjeneste i Senegal, blev overladt 28 Matroser; — den mindste Baad havde 15 Personer ombord, deriblandt den ærværdige Hr. Pirard med sin Familie, der bestod af hans Gemalinde, 3 voksne Døttre og 4 mindre Børn.

Men nu fremfor Alt en Beskrivelse af denne Flaade, til hvilken man betroede 150 Menneskeliv.

Den bestod af Mastetræer, Roer, Skibsplanker, og andet deslige, der, sammenholdte af meget stærke Touge, dannede en fuldkommen fast Masse; — to svære Mastetræer dannede begge Sidelængderne, og fire andre, hvoraf tvende vare lige saa lange og store som de, der dannede Siderne, og tvende mindre, bleve anbragte i Midten og gave den hele Maskine mere Fasthed og Bæreevne. Over dette Underlag fastnaalede man Brædder og dannede et Slags Brystværn, der vilde være kommet os vel tilpas, naar det blot havde været noget høiere; — for at give Flaaden mere Ligevægt havde man anbragt lange Tværstykker,

der i det mindste ragede 3 Metres (ca. $4\frac{1}{2}$ Al.) ud til hver Side; — langs Kanterne var anbragt et sammenbundet Gelænder af Smaamaster, Stænger og deslige Sager; men det var kun 40 Centimetres (lidt over $\frac{1}{2}$ Al.) høit.

Reppe var der kommen 50 Mand ned paa Flaaden, saa sank den 70 Centimetres (lidt over 1 Alen) under Vandet. Vilde man altsaa gjøre Indskibningen af de øvrige Soldater mulig, saa saae man sig nødsaget til at udkaste alle Melstønderne; dette skete ogsaa, men disse fløde nu omkring Flaaden og begyndte, omtumlede af Bølgerne, at støde mod Folkene, der stode paa deres anviste Pladser. Dersom disse Tønder vare bleve fastbundne til Flaaden, saa havde vi dog maaske beholdt nogle; nu blev der kun reddet Viin og Vand af Folk, der især havde haft dette at varetage. — Det faldt dem imidlertid vanskeligt at forhindre, at det ikke gik med disse Forraad som med Melstønderne. Efter at nu Flaaden ved Melstøndernes Overbordkasteu var lettet en Deel, kunde den modtage noget mere Mandskab, og endelig steg dettes Antal til det bestemte 150. Maskinen stod idetmindste halvanden Alen (1 Meter) under Vand, og vi vare saa sammenpressede, at vi ikke kunde gjøre et Skridt. Saavel forud som agterud gik Vandet os Ulykkelige over Hosterne. Idet vi stødte fra Fregatten, blev der os endnu tilkastet 25 Pd. Beskøiter i en Sæk, der faldt i Havet, men som dog med Bespær blev opfisket, og skjøndt de vare

blevne til en fuldstændig Deig, bleve omhyggeligt opbevarede. Nogle forstandige Mænd bandt Viin- og Vandfadene til Flaadens Tværtræer, og vi havde et vaagent Die med dem.

Dette er en tro Skildring af vor Redningsmaskine, som den var, da vi stak i Søen paa den.

Med trøstigt Mod havde vi hidindtil imødeset enhver Besværlighed, men nu kom det skræffelige Dieblik, i hvilket vi bleve Dffre for den grusomste og umenneskeligste Egenkjerlighed og bleve udsatte for alle Hjælpeløshedens Glendigheder. Efterat den Dfficeer, der førte „Storbaaden“, som en Tid lang havde bugseret os, lod det Toug, med hvilket vi vare knyttede til denne, fare, vare vi overgivne til Undergang og Ødelæggelse.

I første Dieblik troede vi endnu ikke, at man saa skjændigt havde forladt os. Vi meente, at Baaden, der slap Slæbetouget løs, havde opdaget et eller andet Skib, der kunde komme os til Hjælp. Chaluppen var os temmelig nær paa Styrbord (høire Side fra Koret), og strøg sit Fokseil halvt ned; — vi tvivlede derfor aldeles ikke om, at den vilde optage det slupne Slæbetoug; — men pludselig satte den alle Seil til og fulgte den øvrige Divisjon. Flere have forsjikret os, at Dfficeren vilde have gjenoptaget Slæbetouget, men med Magt var bleven forhindret deri af Mandskabet; — de havde maaskee ogsaa handlet uflogt ved at lade sig lede af deres Menneskekjer-

lighed, der let kunde have kommet dem selv dyrt til at staae; — deres Bestræbelser vilde ikke have hjulpet os en Smule og til Slutning kun formeret Slagtoffrenes Antal. Saa snart Chaluppen forlod os, blev der ingen Tvivl tilbage om, at vi vare fuldstændig forladte; — den fulde Overbevisning om vor Forladthed fik vi dog først, efterat samtlige Fartøier vare forsvundne os af Syne.

Efter Baadenes Bortseiling var Bestyrrelsen overordenlig; Alt, hvad Hunger og Tørst kunde bringe os, svævede os for Die, og vi havde allerede nu at kjæmpe mod et Element, der stod os over den halve Krop. Fra denne Bestyrelse gik det hos Matroserne og Soldaterne over paa et Fortvivlelsens Stadium; de ansaae sig Alle for fortabte, og gave ved høie Klager de mørke Tanker, der opstode hos dem, Luft. I Begyndelsen var al Tiltale forgjæves — vistnok deelte vi i fuldt Maal deres Frygt, men havde dog Besindighed nok til at skjule den. Det lykkedes ogsaa tilsidst ved en bestemt Optræden og gjentagne trøstende Taler nogenlunde at berolige dem.

Vi vare Alle gaaede fra Borde uden at have nydt det Mindste. Hungeren begyndte at indfinde sig; — vi heldte lidt Viin paa de af Søvand opblødte Beskøiter og omdeelte det. Dette var vort første og tillige vort bedste Maaltid i al den Tid, vi tilbragte paa Flaaden.

Enhver fik sit Numer, for at der kunde iagttages

en vis Orden ved Fordelingen af vore faa Levnetsmidler. Der tildeektes hver dagligen $1\frac{1}{2}$ Pøgel Viin; — Beskøiterne vare allerede slupne op ved den første Uddeling. Dagen gik roligt hen. Vi underholdt os om Midlerne til vor Redning, hvilken vi ansaae som en afgjort Sag; dette styrkede vort eget Mod, og det lykkedes os ogsaa faa temmeligt at holde Soldaterne ved Fatning, idet vi forestillede dem, at de om føie Tid vilde faae Leilighed til at hævne sig paa dem, der saa skjændigt havde forladt os. Jeg tilstaaer, at det ikke var christeligt, men Udsigten til denne Hævn var omtrent lige stærk for os Alle, og at vi tusinde Gange forbandede Ophavsmandene til vore Lidelser.

Ved Aftentid fik andre Følelser Plads, og vi — som andre Ulykkelige — hævede vort Hjerte i en inderlig Bøn til Gud, at han dog vilde frelse os. Man maa have været i en Nød, lig vor, for at føle den uudsigelige Trøst, som den Ulykkelige finder i det Haab, at der er en almægtig Gud, der forbarmer sig over ham. Endnu en beroligende Udsigt oplivede vort Mod; — vi formodede, at den lille Division var sthyret mod Den Arguir, og vilde, saasnart den der havde affat en Deel af sit Mandskab, komme os til Hjælp. Vi søgte ogsaa at bringe Matroserne og Soldaterne paa denne Tanke, som bedre end alt Andet dæmpede deres Utilfredshed. Natten brød frem uden at vore Forhaabninger opfyldtes; men det blæste stærkt og Havet kom i Oprør. Hvilken rædselsfuld Nat! Kun Haabet

om, at vi næste Morgen skulde see Baadene, trøstede vore Folk en Smule, der, for Størstedelen usøvante, faldt om ved ethvert nogenlunde stærkt Bølgeslag. Ved Hjælp af nogle Mænd, som under al denne Tummel og Elendighed endnu havde bevaret Fatningen, fik Hr. Savigny anbragt Tonge hist og her paa Flaaden, ved hvilke Folkene kunde holde sig og saaledes bedre modstaa Bølgeslagene; — Enkelte bleve endogsaa bundne fast. Ved Midnat var Veiret yderst slet.

Mægtige Bølger rullede imod os og kastede Mange omkuld; — Skrigene af Menneskene blandede sig med Bølgernes Brusen, der snart kastede os høit op, snart dybt ned og truede med at skylle os bort. En meget merk Nat gjorde vor Tilstand endnu grueligere. Undertiden troede vi i det Fjerne at opdage Blus, og da vi havde hængt Krudt og Pistoler paa vor lille Mast, svarede vi paa disse, deels ved at brænde løst Krudt af, deels med Pistolskud; — men det har formodentlig været et selvskabt Syn, eller ogsaa et af Bølgernes Brænding fremkaldt Dienbedrag. Denne hele Nat kjæmpede vi med Døden og holdt os fast ved Tongene, paa hvilke vi saa temmelig kunde stole. Kastede frem og tilbage af de uhyre Bølger, — ja stundom endogsaa styrtede ud i Havet, men halede op igjen, — svævede vi mellem Liv og Død, jamrende over vor Ulykke, visse paa at skulle omkomme, og dog kjæmpende for vort sidste Aandedrag

med det Element, der hvert Dieblif truede med at opsluge os, — — saadan var vor Stilling indtil Dagens Frembrud. Uafladeligt horte man Raabene fra Soldaterne og Matroserne; — de beredte sig til Døden, toge Affked fra hverandre og bade Gud om Barmhertighed; — Alle gjorde de Løfter, skjøndt de neppe troede, at det vilde blive dem forundt at opfylde dem.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søgnedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søgnedag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 16.

Lørdagen den 21de April 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Fregatten „Medusa“s Skibbrud.

(Bed Th. Olivarius.)

(Fortset.)

Senimod Kl. 7 om Morgenen faldt Blæsten noget af, og Havet blev roligere; — men hvilket sørgeligt Skue frembød sig da for vort Øie! — Ti eller tolv Ulykkelige vare blevene saaledes siddende fast i Flaadedækkets Abninger, at de ikke havde kunnet slippe løs, og havde derved fundet deres Død; — flere Andre havde Havet opslugt. — Da vi holdt vor tarvelige Maaltid, uddeelte man nye Nummere for ikke at komme ud af Rækkefølgen; — der manglede os 20 Mand, maaskee endog saa flere; thi det undgik

os ikke, at nogle Soldater for at faae mere end een Ration, lod sig give to, ja endog tre Nummere. Forvirringen var saa stor, at man umuligt kunde forhindre saadanne Misligheder. —

Et rørende Optrin af barnlig Kjærlighed aflokkede os, trods egen Nød, Deeltagelsestaarer: To unge Mænd reiste en gammel Mand, som laa under de Omstaaendes Fødder, og gjenkjendte i den bevidstløse Olding deres Fader; — de ansaae ham i Førstningen for død, og deres Fortvivlelse brød ud i hjertegribende Klager. — Man mærkede dog, at Gubben endnu aandede, og anvendte alle de Midler, vi havde at raade over, til hans Gjenoplivelse, — og det lykkedes — de gode Sønner omfavnede igjen den levende, kjære Fader. — — Tvende Skibsdrenge og vor Bager, der ikke frygtede den øieblikkelige Død, fastede sig, efter at have taget Afsked med os Alle i Havet. — — Der viste sig allerede Tegn til Aandsforvirring hos nogle af vore Medlidende; — Somme troede, at øine Land; — Andre meente, at see frelsende Skibe; men disse bedrageriske Billeder forsvandt, og et Smertensstrig var det hele Udbytte af disse Drømme.

Vi beklagede Tabet af vore bortrevne Lidelsesfæller, uden at ahne det rædselsfulde Optrin der forestod os næste Nat; — ja vi hengav os endogsaa paa en vis Maade til et Slags Glæde, i det sikkre Haab, at Baaden nu snart maatte komme til vor

Forlesning. — Dagen var smuk, og Alt var roligt paa vor flydende Maskine. — Aftenen kom, men Baadene udebleve. — Bore Folk begyndte atter at tabe Modet, og der viste sig en Oprørsaad, ledsaget af vilde Hyl, saa at ingen af Officererne kunde komme tilorde. — Med den frembrudende Nat bedækkedes Himlen af mørke Skyer; — Blæsten, som hele Dagen havde været temmelig stærk, tog til og steg til en Storm, der satte Havet i Oprør paa den voldsomste Maade. — Forrige Nat havde været skræffelig; — denne Nat blev endnu skræffeligere. — Uhyre Bølger sloge over os, eller trillede os sammen, som Brikker i en Gnappose, .. — vi havde heldigviis Binden agterind paa vort aldeles ustyrlige Fartoi, saa at Bølgenes Voldsomhed bleve brudte, om end ikke fuldstændigt, saa dog noget. — Vi drev ad Land til, medens det oprørte Hav kastede Folkene hid og did, — vi maatte holde os til Midterdelen af vor Flaade, som var det sikreste Sted; — de der ikke kunde naae dette, omkom næsten Alle; thi Bølgerne overvældede os baade „for“ og „agter“ og bortrev Enhver, der intet Holdpunkt havde faaet fat i. — Paa Midten af Flaaden stode vi saa tæt sammenpakkede, at nogle Uhyffelige der vare faldne omkuld bleve nedtraadte og qvalte af deres Kammerater. Officererne holdt ved vor lille Mast og raabte til de Nærmeststaaende, at de dog helst maatte holde sig til Luvart, istedetfor at krybe Alle ned i Lø, hvorved Flaaden fik en saa betydelig Overvægt

til een Side, at den, der stundom næsten stod lodret, dog kunde bevare nogenlunde Vigevægten.

Rædselsslagne ved Synet af den næsten uundgaaelige Fare ansaae Matroserne og Soldaterne sig for fortabte; for at forsøde sig deres sidste Diebliske fik de det Indfald at drikke sig rigtigt fulde; — det lykkedes os ikke at standse det paafølgende Uvæsen; — de bemægtigede sig Biinfadet, der var anbragt midt paa Flaaden, fik lavet et stort Hul i den ene af Bundenderne, og drak af deres Blikbægere, som de havde medtaget fra Fregatten, indtil de maatte standse, da Søvandet trængte ind igjennem Hullet paa Biinfadet. — Aldeles berusede vilde nu disse Mænd, hos hvem intet forstandigt Ord kunde finde Indgang, styrte deres bedre sindede Kammerater og os Alle i en øieblikkelig Fordærvelse. De tilkjendegav høit og lydeligt deres Hensigt at rhyde de Commanderende afveien, hvis de modsatte sig deres Forehavende, som ikke gik ud paa Mindre, end at ødelægge Flaaden ved at sønderhugge de Touge, der holdt den sammen. — Det varede ikke længe, saa skrede de til Bærket; — En af dem begyndte med en Øxe at overhugge Tougene, og dette var Signalet til Oprøret. — Vi ilede til Agterenden for at standse den Banvittige i sit forbrøderiske Forsøg; — han løftede Øxen mod en Officeer, men bødede ogsaa strax med Livet ved et kraftigt Sabelhug. — Denne Mand var en Asiater, der tjente i et Kolonialregiment; — han var af en

kjæmpemæssig Størrelse; — havde kort krøllet Haar, en meget tyk Næse, en uhyre stor Mund og en sortebrun Ansigtssfarve, og saae i alle Henseender afskyelig ud, og indgjød Enhver, der kom i hans Nærhed den største Skræk, da han idelig fægtede med Næverne og kastede Enhver, der kom i hans Nærhed, omkuld. Havde der været jer, som han, saa havde vi været fortabte.

Nogle af de Mænd, der endnu i Haabet klyngede sig til Livet, forenede sig med dem, der vilde spare vor Flaade, og grebe til Vaaben; — deriblandt nogle brave Underofficerer og kjække Passagerer. — Oprørsmændene traf blant og kom os saaledes — i det mindste bevæbnede med Knive — kjæft imøde. Ja, det var en skræffelig Kamp for os Stakler, der Alle vare dødsdømte og snart igjennem uhyre Lidelser maaskee skulde stedes for Vorherres Afsyn; — men den kunde ikke undgaaes. En af Urostitterne huggede efter en af Officererne, der idelig formanede os til Sindighed i vort velberettigede Selvforsvar; men desuagtet faldt Oprørsmanden øieblikkelig, gjennemboret af Stik fra sine egne Kammeraters Side; — ja, der fandtes dog dengang Noget, som kaldtes Subordination, Uresfølelse og Pligtophydelse, paa hvilken Hylde man endog saa af Guds Naade var stillet. Denne Begivenhed og vor bestemte Optraeden bragte dem til at studse et Øieblik, men dæmpede ikke deres Raseri; — vel opførte de med personlig at true os; men forskandsede

bag deres Sabler og Bajonetter drog de sig tilbage til Flaadens Yderende for at fuldføre deres skammelige Plan. En af dem lod, som om han lærrede sig til Flaadens svage Rækværk, men var imidlertid ifærd med at skjære Sammenbindingen itu; — vi saae det, og faldt over ham for at forhindre det; — en Soldat vilde tage hans Parti og stak med sin Kniv efter en tililende Officeer, der dog undgik det tilsigtede Stød, og var kraftig nok til at slaae Soldaten til Jorden og kaste baade ham og den anden Slynkel i Havet. Selvopholdelsesdriften maa dog være berettiget!

Hermed endte den egentlige personlige Kamp og Fægtningen og Spektaklet blev almindeligt; — Nogle raabte paa, at vi skulde stryge vore smaa Seil; — en anden Hob halv Banvittige begyndte igjen at hugge løs paa de Touge, der holdt det Hele sammen. Den omstyrte Mast havde nær knækket Benet paa en af vore faae modige Officerer; — han styrtede bevidstløs om; — Soldaterne kastede ham i Havet, men vi drog ham atter op og lagde ham over en Tønde, for at forsøge, om han i denne Stilling kunde gjenvinde sin Bevidsthed; — Soldaterne fik atter fat i ham og begyndte at udstikke hans Dine med en Pennekniv. Nu bleve vi ligesom rasende ved Synet af disse Affhyeligheder, og trængte med Sabler og hvilket andet Værge, vi kunde faae fat i, ind paa dem, gjenembrøde deres Rækker, og ikke Jaa bødede med Livet for deres Taabelighed, medens mange af Pas-

sagererne under disse Rædsels-scener viste sjældent Mod og uroffelig Fatning.

Hr. Corréard, en af vore Medreisende, havde i længere Tid været næsten sandseløs; men da han hørte Raabet: „Til Gevær“, der blandede sig med de Saaredes og Døendes Sukke og Forbandelser, saa fik han sin Fatning igjen. Ved den stedse voksende Larm mærkede han, at han maatte være paa sin Post. Ligesaa svag, som han et Dieblik før havde syntes at være, lige saa kraftigt optraadte han nu; — han greb sin Sabel, samlede den største Deel af sine Medhjælpere og Arbeidere paa den forreste Deel af Flaaden, men forbød dem paa det Strengeste at angribe Nogen, og kun at værges sig, naar de bleve angrebne. Han forlod dem ikke, skjøndt de flere end een Gang maatte forsvare sig mod Uroftisternes Overfald, som, naar de omsider vare kastede i Havet, svømmede rundt om Flaaden og klattrede op paa dennes Fordeel, og bragte saaledes hans Mandskab i en, som man kalder det, dobbelt Ald; — vel blev der ikke syret synderligt, da man Intet havde at fyre med; men der vankede desflere Sabelhug, Bajonettstik og Kolbeslag. Hr. Corréards Folk gjorde Alt, hvad der var dem muligt, for ifkun at gaae angrebsviis tilbærks; — men saa ugjerne de end sloges for Livet mod deres Landsmænd, saa avlede dog tilsidst Kaseri paa den ene Side, Kaseri paa den anden. Nogle bleve svært saarede, deriblandt

en af vore Overskræfere, men endelig traf man sig gjensidig tilbage.

(Fortættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Hørkræmmer L. Larsen.

Lømrer Mornings Datter, Caroline Dorthea.

Guldsmedsvend Hans Valdemar Andresen.

Sadelmagermester Hans Hansen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Tienden.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 17.

Lørdagen den 28de April 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Fregatten „Medusa“s Skibbrud.

(Ved Th. Olivarius.)

(Fortsat.)

Efter denne anden Skjærmydsel lagde Soldaternes Kaseri sig aldeles, og gjorde Plads, for hvad man vel tør kalde: Nederdrægtighed; — de fastede sig paa Rnæ og bade ynkelig om Skaansel, der ogsaa blev dem lovet. — Vi troede nu, at der var bragt Orden tilveie, og begave os til vore Poster midtskibs; — det var Midnat; men vi lagde ikke vore Vaaben fra os, trods den tilshneladende No, og deri gjorde vi vel, — thi neppe var en Time forløben, førend Soldaterne, som aldeles Vanvittige styrtede sig over os med Sab-

ler og Knive, og vi maatte atter gribe til Baaben for at forsvare os. — De havde angrebet os først; — vi dreve dem med Fortvivlelsens Mod tilbage, og snart var Flaaden fyldt med Liig. — De, der ingen Baaben havde, sloge med Næverne, eller bede i deres Vildskab med Tænderne. — Hr. Savigny fik saaledes foruden et Sabelhug tvende Bid, — et i Skuldrene, og et i Benet — og mistede, som Følge af Sabelhugget i længere Tid den fulde Brug af to Fingre. — Flere Andre bleve saarede, — ikke at tale om vore Klæder, der vare sønderflængede af Sabelhug og Knivstik. — — — Rædselsfulde Nat! — Du skjuler med dit mørke Slør det Myrderi, der var en Frugt af den forfærdeligste Fortvivlelse.

Man spørger efter dette Optrin om, hvorledes vi — neppe 20 — paa vor Side — kunde afflaa et saadant voldsomt Angreb af de ulykkelige, forpinte, fortvilede Soldater; og vi kunne kun svare, at Selvopholdelsesdriften, — og — hvis jeg tør sige det — vort moralske Mod hjalp os.

Vi passede naturligtvis paa, at Ingen af de med os lidende Stakler sønderstare de Touge, der holdt vort Redningsfartøi sammen.

Vi vare udmattede efter disse for vort Livs Bevarelse berettigede Fægtninger, eller — om man vil, — Slagsmaal; — — og søgte, — trætte, sultne, søvnløse og hjertesnge, et Diebligs Hvile paa vore vaade Planker, indtil Solen atter gif op over os, og over

nye Rædsels-scener. — Mange af Mytteriets Mænd — 60—65 — savnedes? — Flere havde for at undgaa de tilbagestaaende Lidelser sthyrtet sig i Havet; — vi manglede kun to Mænd. — Ved dette vi betegnes, de faae besindige og rolige Mænd, der, trods alle Lidelser, vilde afvente Guds Dom: Undergang, eller Frelse, hvad det Forbiske angaaer. Den dybeste Nedslagenhed viste sig ved Dagens Opbrud paa Alles Afshyn; thi her var Intet at haabe, eller at vente, naar vi græd bittre Taarer af vore udmattede Dine over vor haarde Skjæbne. —

Evende Fade Viin vare gaaede med i de forløbne Dage; — vi havde endnu kun Et tilbage og dog vare vi endnu 60 Mennesker, og vi fatte os derfor paa halv Ration. Saa jammerligt vort Liv end var, saa ønskede vi dog Alle at opholde det saalænge som muligt; — vi gyste ved den Tanke, som omfider ved Selvopholdelsesdriften frembød sig for os. — Pennen kan maaske let falde mig af den svækkede, rystende Haand. — Det er intet overdrevent, følsomt Udbrud, naar jeg forlanger af Eder, — som monne læse disse Linier — at I vel ville betænke, og bære over med os, idet I maaske med Afshyn — i en luun Stue, i en magelig Lænestol — læse om de Lidelser, som det uudgranskelige Forshyn endnu vilde berede os. — Tak Gud for Eder selv, — og skjænk os en medlidende Taare. — Vi have maaske fortjent den.

Nu kommer Ghyfelighederne! — De Uhyffelige,

som Mattens Rædsler havde sfaaenet, faldt over de Tiig, med hvilke vort Flaadefartøi var bedækket, reve dem istykker, og slugte dem. Mange rørte dog endnu ikke ved dette for os Alle forfærdelige Opholdelsesmiddel. — Da man saa, at dette gruopvækkende Næringsmiddel dog gav den, der kunde nyde det, en Smule Kræfter, saa fik man i vor fortvilede Tilstand den Tanke, at naar det blev tørret, saa kunde det maaske glide lidt bedre ned; — dette skeete ogsaa, — og Mange — Gud bedre det for os Alle! — — opholdt derved deres kummerlige Liv til den Frelsens Time, der kom for seent, — ja altfor seent. — De Fleste af os, der ikke kunde overvinde vor Modbydelighed for denne Føde — skjøndt det var det Sidste, vi havde at gribe til — toge vor Tilflugt til at gnave paa Tornhsterremme, som ogsaa — timeviis behørigt tykkede — omsider glede i den tomme, skrigende Mave. Nogle tykkede smudsigt Linned; — Andre gnavede paa gamle Hatstumper, ved hvilke der endnu klæbede lidt Fedtagtig af Hovedsveden. Vi kunde ikke holde det ud meget længe; — men Du, som maaskee læser dette: Stil Din Hunger; — lædsk Din Tørst; — sov sødt i Din Seng; — og tak saa Gud!

Aftenen gif hen; — men Ingen kom os tilhjælp; — vel var Matten mørk, hvilket forøgede vore Belymninger; — men Blæsten var mild og Havet temmelig roligt; — vi nøde et Slags Ro, men dog en Ro, der maaskee var værre end at være vaagen og

paa Fode; — forfærdelige Drømme ængstede os uophørligt, og plagede af Hunger og Tørst vækkede vi hyppigt ved vor Jamren og Stønnen de Ulykkelige, der befandt sig i vor Nærhed; Vandet gik os endnu til Knæerne, og vi kunde ikkun sove staaende, idet vi dannede en tæt sammenpakked Masse. Endelig oprandt den fjerde af vore Lidelsesdage og viste os 10 til 12 Eiig, der laa rundt om os paa Flaaden. Vi bleve grebne smerteligt og ængstede af dette Syn, der efter 3 Rædselsdøgn altfor godt forkyndte os vor tilkommende Skjæbne; — vi fastede imidlertid Eigene i Vandet, og beholdt kun Et tilbage, der kunde tjene til Næring for den, der igaar havde raft sin Klamme, kolde Haand til det sidste Afskedsshaandslag.

Det blev en smuk Dag, og Solens Straaler oplivede lidt vort halvt udslukte Mod; — henimod Aften havde vi en ganske uventet glad og lykkelig Tilskikkelse; — en Flok Flyvefiske styrtede ned under og over vor Flaade; — vi fastede os naturligtvis over dem, og gjorde en ikke ubetydelig Fangst; — vi skar henved tre Hundrede af dem op og kom dem i et tomt Fad; — Melken og Rognen smagte os fortræffeligt; — men der skulde vel have været Tusinder til for at mætte os Ulykkelige. — Vi bragte Gud en inderlig Tak for denne uventede Lindring i vor Nød.

Endelig frembrød den sjette Dag af vor Lidelseshistorie; — vi vare endnu kun Tredive tilbage; — fem af vore Søfolk vare døde i det foregaaende Døgn,

og vi Overlevende besandt os i en høist jammerlig Tilstand; — ved Saltvandets Paavirkning var Huden paa vore Fødder og Been aldeles opløst; Stød og aabne Saar, der irriteredes ved Søvandet, forarsagede os ulidelige Smerter, og ofte græd og hylede vi høit. I det Høieste kunde 20 af os staa eller rokke omkring. Hele vort Forraad af de fangne Flyvefiske var paa et Dusin nær fortærede, og vort Viinforraad kunde neppe, selv med vore knappe Portioner og vort formindskede Antal, holde ud endnu i fire Døgn. Om fire Døgn maatte vi mangle Alt og være Dødens uundgaaelige Bytte; — det fortalte vi os selv.

Det var nu syv Dage siden vi vare blevne forladte; — vi udregnede, at Fartøjerne, hvis de ikke vare strandede paa Kysten eller paa anden Maade forulykkede, maatte behøve 3—4 Døgn for at naae Saint-Louis, og at der endda vilde medgaae nogen Tid til at affende Fartøjer, der jo heller ikke strax kunde finde os, og vi maatte derfor stræbe efter at opholde Livet saa længe som muligt. Tvende af de tilbageværende Soldater listede sig i Dagens Løb til vort Viinsfad, borede et Hul deri og drak igjennem et Salmstraa. Vi havde Alle tilsammen tilsvoret hverandre at dræbe Enhver, der brød vor Overenskomst om ligelig Fordeling af det, der endnu var os tilbage, og vi holdt vor Eed og fastede begge Meenederne i Havet.

Nu vare vi kun 28; — og ifkun 15 af disse

syntes endnu kun en Stund at kunne friste Livet; — de Dvrige vare lemlæstede og tildeels gaaede fra al Sands og Samling. Skjøndt der intet Haab var om at holde dem i Live, fik de dog deres dem tilkommende Andeel af vore meget ringe Levoforraad, uagtet vi indsaae, at det lidet Qvantum Viin, der endnu kunde medgaae for at qvæge dem, muligen kunde blive Midlet til Livsophold for os Andre. — Der blev holdt en Raadslagning; at sætte disse Stakler tilligemed os selv paa halv Ration, var at overgive dem til den visse Død, hvortil de allerede vare indviede, og udsætte os Andre, der endnu havde lidt Livskraft tilbage, for altfor snart at følge dem. Raadslagningen, hvorved den allerhøieste Fortvivlelse førte Ordet, endte med den Beslutning at kaste dem i Havet; — hvorved de Tilbageblevne endnu kunde friste Livet en ringe Tid ved det ringe Forraad, der kunde tilkomme hver Mand, en halv Flaske Viin i Døgnet. Men hvem skulde overtage dette rædselsfulde Hverv? — — — Den Bane, hvori vi i vore lidelsesfulde Dage vare komne: „at see Døden i Dinene“; — den Bished, vi Alle følte, at vi Alle endnu hurtigere maatte gaae Fordærvelsen imøde, hvis vi ikke grebe til dette svage, maaskee ogsaa svigtende Halmstraa — alt dette havde gjort os saa sløve og haardhjertede, at Enhver kun var betænkt paa at opholde sig selv saa længe som muligt. — Endelig pactoge en Matros og tre Soldater sig den rystende Gjerning, medens vi

Andre holdt os for Dinene; vi græd bittre Taarer over de Ulykkeliges fremskyndede Død. — De havde dog ikke kunnet leve, — og deres Død reddede os andre Femten; — thi da Briggen „Argus“ sex Dage efter dette græsselige Optrin omsider fandt os, var saa at sige Alt forbrugt, og det vilde have været os aldeles umuligt i vor kraftesløse Tilstand at have holdt ud endnu i 24 Timer uden at nyde Noget; — vi kastede vore Baaben i Havet; — vi havde ikke mere Brug for dem; thi den visse Død med sin Lee i Haanden kunde vi ikke befjæmpe; — kun een Sabel beholdt vi tilbage, for dermed at kunne overhugge et Tong eller fløve et Stykke Træ.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Tømrersvend P. C. Kleinschmidt.

Detailhandler W. Mørch.

Urtekræmmer og Edikebrygger Th. Førgensen.

Boghandler William Jensen i Hillerød.

Bogholder Chr. W. Kühn.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 18.

Lørdagen den 5te Mai 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Fregatten „Medusa“s Skibbrud.

(Bed Th. Olivarius.)

(Fortsat.)

Vore faa Levnetsmidler kunde neppe ved den største Sparksomhed holde ud i fem Dage, som derfor bleve os det Uhyggeligste af Alt, hvad vi havde oplevet, skjøndt vi havde oplevet meget. — Vore Sind vare opfyldte af Bitterhed, — ja, stundom af Vanvid; — i Søvn fulgte os Billedet af vore mange forudgangne Videlseskammerater, og vi bade inderligt Himlen om ogsaa snart at ende vore Videlser ved at ende vor uhyggelige Tilværelse. Da vi nu kun vare et faa lidet Antal tilbage, saa samlede vi de ringe Kræfter, der

stode til vor Naadighed. Vi løsgjorde nogle Brædder af Flaadens forreste Deel og lavede deraf i Forbindelse med nogle temmelig lange Træstykker et Slags ophøiet Gulv i Midten af vor Massine. — Alt, hvad vi kunde rage og skrabe sammen blev lagt over dette Underlag for at berede os et Læie, hvorpaa vi kunde hvile — eller idetmindste lægge os — for at vente den meget nærforestaende Død. Takket være denne Foranstaltning! — vi tilbageblevne Stakler fandt omfider et Slags Hvile; — thi vel sloge Bølgerne endnu stundom over os, men vi kunde dog nu hvile liggende.

Tre Dage forløb for os Stakler i den yderste Grad af Engstelighed; — vi agtede nu vort Liv saaringe, at Ingen af os toge i Betænkning at bade os i Haiernes Nærværelse, der idelig omsværmede vor Flaade, sikke paa deres Bytte. — Nogle stillede sig nøgne paa den forreste Deel af denne og fandt ved Bolgeslagene en Lindring mod den ulidelige Tørst, der indfandt sig hos os Alle, da vi hverken havde Viin eller Vand mere. — Ofte kastede Havet, naar det var i Oprør, Masser af „Vandmænd“ — som vi Drengpleiede i gamle Dage at kalde dem ude ved Ralkbrænderierne — over vore hudløse Lemmer; — de forarsagede os forfærdelig Pine og hedde i det nye videnskabelige Sprog „Sønælder“. — Ja, Gud hjælpe os Alle for alt Nældepidskeri!

En ny Nat brød ind over os, og med den sørgelige Tanker i enhver Sjæl, der endnu kunde tænke.

Der stod os endnu nogle faa Flasker Viin til Naa-
dighed; — lad os ikke tale om Levnetsmidlerne; —
thi Enhver af os kunde ikke afværge den Tanke: —
„ja, vi tygge en Stump af Dig idag, — saa kunne
Andre gjøre Gjengjæld imorgen. — O, Gud, Herre,
— bring os dog Frelse, — eller tag os Alle strax i
Din velsignede Favn!“

Saa oprandt den syttende Morgen. Tænk
Dig, Læser! — hvis Nogen kommer til at læse disse
Optegnelser, — tænk Dig sexten Døgn i vore Vi-
delsjer og Kamp, — baade i aandelig og legemlig
Nød, og tænk Dig saa — hvis Du formaaer det —
hvorledes det Budskab lød fra vore Speidere: „Der
kommer Briggen!“ — Man skal vel ikke stille det
Forfrænkkelige sammen med det Uforfrænkkelige; — men
det Subeltraab, hvormed vi Stakler hilsede Synet af
denne Frelser, skal vistnok ikke lyde svagere, naar Al-
verdens Frelser viser sig for os paa den ubekjendte
Kyst, hvor vi Alle skulle lande.

Vi saae godt, at det var en Brig, skjøndt vi
ikkun kunde see det Øverste af dens Masters Toppe,
da den endnu var langt fjernet fra os. Hvo kan be-
skrive den Glæde, vi følte ved Synet af dette — som
vi haabede — Frelsens Skib; — dog, dette Haab
skulde ogsaa skuffes. Vi takkede i Yndmyghed og af
fuldt Hjerte Gud for den forventede Frelser; — vi
lavede af Tøndestaver en Signalfstang med Tørklæder
og Læser af vore Klæder, som en af vore tilovers-

blevne Folk viftede med. — Der gik en halv Time i den forfærdeligste Spænding; — Nogle meente, at Seileren nærmede sig os; — men vi bragtes snart ud af Drømmen; thi den havde ikke opdaget os, og vi tabte den af Syne. — At vi efter denne Skuffelse bleve betagne af den dybeste Nedslagenhed, behøver jeg ikke at fortælle; — vi leirede os paa det Gulv, vi havde lavet os, og hvor vi nu liggende kunde søge Hvile i Søvnens Arme; — de Fleste af os bade vistnok om, at det maatte blive den Sidste — den Lange — den Salige.

Men der bortsov Ingen den Nat; — den foregaaende Dag havde vi lidt overordenlig af den glødende Sol, og vi fik os derfor af nogle Stykker Seil, for hvilke der nu ikke længere habdes Brug, lavet et Slags Telt, der kunde beskytte os mod denne nye Lidelse. Saasnart dette var reist, krøbe vi Alle derind og kunde hverken høre eller see, hvad der foregik om os, og da vi kun havde Døden ivente, var der Intet, der særligt kunde interessere os. Vi besluttede imidlertid paa en Stump Brædt at levere en lille Skildring af vore Lidelser og Skjæbne, forsynet med vore Underkrifter, og anbringe det paa Toppen af vor lille Mast i det Haab, at den muligen kunde komme Regeringen eller Nogen af vor Familie ihænde. Et Par Timer tilbragte vi hermed, men bestandig i en piinlig Forventning om, at Briggen atter vilde lade sig see. En tilbagebleven Soldat — vor Overkanoneer — gik

ud af vort improviserede Telt for at inspicere vort Fartøis skrøbelige Tilstand; — det varede ikke mere end to Minutter, saa kom han tilbage, næsten aandeløs, med et glædestraalende Aashn, og udraabte: „Vi ere reddede! — Briggen er der!“ — Han faldt be-
 svimmet om. — Det var intet Skuffelsens Syn denne Gang; — vi kiggede trods vor Sløvhedstilstand ud af Teltet, og ganske rigtigt! — for fulde Seil i en kvart Miils Afstand holdt Briggen, der nu havde opdaget os, henimod Flaaden. — Vi slæbte os ud fra vore Liggepladser, som vi troede skulde have været vort sidste Leie, og selv de, der i de foregaaende Par Dage ikke havde formaact at reise sig paa de af Saar og Stød opsvulmede Fødder og Been, listede ud paa Flaaden, for at kvæge det halobrusted Blik ved at kaste Diet paa det Skib, der maaskee endnu kunde frelse os. — Ja, Frelser! Du, som i Dine Undergjærningers Tid selv skred over det oprørte Hav og bød Bølgerne lægge sig — Du veed, med hvilke Følelser vi hilste dette opvaaguende Haab om Liv endnu i denne Verden; — thi det er tungt at sige Verden „ret Farvel“, — selv om det skeer gennem de tungeste Lidelser! Vi græd, — ja, vi havde grædt mange bittre, tunge Skuffelses-, Lidelses- og Haabs-Taarer; men de Taarer, der nu fandt Veie ned over vore magre, udtærede Kinder, de vidnede bedst om, at nu var det frelsende Haabs Time kommen. Det var virkelig et rystende Optrin! Vi omfavnede hverandre og

viftede med Klude og Lafer til den sig nærmende Brig, der nu styrede flods ind paa os. Vi havde hidtil ikke kjendt Skibet, men da nu Frankrigs hvide Flag og „Argus“ vaiede fra Fortoppen, saa takkede vi endnu engang i vor Skrøbelighed Herren for, at han havde forundt os at blive reddede af Landsmænd, — thi saa kjendte vi Briggen „Argus“; — den var ifkun to Bøsfeskud fra os. — Vi vare ved vore mange Skuffelser endnu i den piinligste Uro, da den ikke mindstede Seil; — endelig gjorde den det, og vore svage, men velmeente Fryderaab hilste den. — Den lagde bi i omtrent et Bøsfeskuds Afstand fra os. — Mandstabet tiljublede os deres Glæde fra Skandseu og fra Skibets Vanter, medens de svingede med Hattene, af Glæde over, at det var bleven dem forundt omfider at redde deres ulykkelige Landsmænd. Der kom strax en Baad ombord til os, ført af Lieutenant Lemaigre, for at befrie os fra vor Videlsesmaskine, og denne menneskekjærlige, kraftige Mand fuldførte sit Hverv paa en i Sandhed rørende Maade; — ja, han bragte paa sine egne Arme de meest kraftløse af os ned i Baaden. — Efter at vi Alle vare komne i Baaden, tog han tilsidst den aldeles afmægtige Hr. Correard, der var bedækket med smertefulde Saar, beredte ham et Leie ved Siden af sig i Baaden og søgte at indgyde ham Mod og Trøst.

Det varede kun en kort Stund, saa vare vi Alle ombord i „Argus“, hvor vi traf Fregattens Næstkoms-

manderende og flere Andre af de Skibbrudne. — Vi læste inderlig Nørelse i deres Aashu, og Mange fæledede Medlidenhedstaarer, — og i Sandhed! de vare berettigede; — thi man tænke sig blot 15 Ulykkelige af henved 200. — og af disse 15 kunde kun 5 røre sig; — saa godt som nøgne vare vi; — skoldede af Solen paa Ansiget og Krop og med Træk af Vanvid i vore hule Dine og uragede Ansigter. Vi vare kun Skygger af Mennesker. — Vi bleve ombord paa Briggen behandlede paa den hjærligste og meest omhufulde Maade, — man gav os styrkende Kjødsuppe med Biiu i, for at gjøre den kraftigere; — men vi turde kun nyde lidt ad Gangen; — vore Saar bleve forbundne, og allerede den følgende Dag kunde flere af vore farligste Syge reise sig overende. Imidlertid maatte dog endnu Adskillige lide meget; — thi da det lille Fartøi foruden os var overfyldt med andre optagne Skibbrudne, blev det en Nødvendighed at anbringe en Deel af dem paa Mellemdækket i Nærheden af Kjøkkenet, hvor Heden i dette Himmelstrøg, selv uden Kjøkkenets Nærværelse, er temmelig utaalelig. — De af Mandskabet, der ikke havde Sotjeneste, sov paa Lougrullerne paa Dækket med et Sejl over sig. — Andre anbragtes, som tidligere bemærket, paa Mellemdækket, hvor de let havde kunnet finde en forsmædelig Død, da der henved Kl. 10 udbrod en Ild, der let kunde have hidført, at hele Fartøiet var gaaet op i Flamme. — Det lykkedes os imidlertid at dæmpe

den, og saaledes vare vi for anden Gang undgaaede Døden. — Udbrud af Vanvid og Forryktthed viste sig af og til; — saaledes vilde en Landofficeer styrte sig i Havet for at hente sin Brevtaske, og han havde upaatvibelig gjort det, hvis vi ikke med Magt havde forhindret ham deri.

(Sluttes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Hofjuvelererer Prahl's Datter, Elisabeth Johanne.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ti og firestyndstyvende Aargang.

N°. 19.

Tordagen den 12te Mai 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Fregatten „Medusa“s Skibbrud.

(Bed Th. Olivarius.)

(Sluttet.)

Briggen Commandeur og Officerer bare den største Omhu for os Statter; — de havde friet os fra den lidelsesfulde Hungersdød paa Flaaden og ved deres overordentlige Omhu for os lykkedes det dem, at holde os Alle ilive. — Skibslægen, Hr. Renaud, var utrættelig i at see til vore saarede Lemmer, — forbinde os, — og forskaffe os enhver Linderung, som den overfyldte Brig kunde tilbyde os; — vi takke ham herved af et dybtroert Hjerte for hans utrættelige Mennekkfjærlighed.

Det var virkelig paa høie Tid, at vore Lidelser fik en Ende, naar de ikke skulde afflottes med den allerbedste — en salig Død! — i de sidste tretten Døgn vare vore Lidelser over al Beskrivelse og de Stærkeste af os — hvilket ikke vil sige meget — vare overbeviste om, at med to Gange fire og thye Timer vare vi et Køv for den græsfeligste Død. — Min nærmeste Kammerat, Hr. Correard, der følte, at det lakkede stærkt mod Slutning med ham, følte, eller ahuede dog, at der forestod os Redning; — han meente, at det alstyrende Forsyn ikke kunde tillade, at en saa u hørt Lidelseshistorie skulde blive skjult for vore Efterlevende; — thi hvormange Prøvelser havde vi dog ikke udstaaet, — og hvormange Lidelser havde vi dog ikke gjennemgaaet! — — Den Naade, vi bleve reddede paa, er et Almagts og Barmhertighedens Gudsfingerpeg. —

Briggen var nemlig bleven affendt fra Senegal for at bringe Hjælp til de Skibbrudne i Baadene og os Ulykkelige paa Flaaden. — Flere Dage foer den langs Kysten uden at træffe os og forsynede dem, der drog gjennem Saharaørkenen med Levnetsmidler. — Den fik derpaa den uheldige Formodning, at alle Bestræbelser for at finde os vare forgjæves og vendte tilbage til Rheden. — Dengang vi fik den isyne, var den ifærd med at vende tilbage til Saint-Louis, og var dette skeet, saa havde vi været uundgaaeligt fortabte; — Vinden sprang imidlertid om, og Briggen

maatte staae ud fra Land, og saaledes bleve vi opdagede fra dens Udkigsmænd i Mastekurven, og senere ved Hjælp af deres Rifferter. —

Vi styrede nu mod Senegal, og saae Dagen efter det Land, hvorefter vi saa hjerteligen havde længtes i tretten tunge Dage. — Vi ankrede om Aftenen og i kort Afstand fra Kysten, gik dernæst ved gunstig Vind til Saint-Louis's Rhed, hvor vi kastede Anker den 19de Juli om Eftermiddagen.

Dette er en tro Beretning om vor Ulykke og vor vidunderlige Redning; — af 150 indtil henimod 200 Forladte vare vi kun femten tilbage, og sex af disse kunde ikke overleve de gjennemgaaede Lidelser; de døde kort efter Ankomsten til Saint-Louis; vi andre hi ville vel neppe nogenstinde komme til at glæde os ved en varig Sundhed.

Strax efter at vi havde ankret op, sendte Gouverneuren sit store Dæksfartøi ud til os for at bringe os i Land og det medbragte derhos baade Biin og andre Levnetsmidler. — Da Fartøiets Fører meente, at vi ved Høivande kunde komme ind over Sandrevlerne, saa blev det besluttet at sætte os i Land. — Mandskabet, der bestod af lutter Negere, anbragte de Svageste af os paa den behageligste Maade i Rummet og Mange af dem — man kan nu kalde dem raae Mennesker eller ei — hjalp os til Rette med Taarerne i Øinene, ved at see vor lidende Tilstand. — Vi forlode Briggen Kl. 6 om Aftenen, ledsagede af Hr

Berganon; — da vi nærmede os de farlige Brændinger, bleve Rugerne lagte over og i faae Minutter vare vi over det farlige Sted, medens den største Stilhed herskede ombord og vi kun hørte Førerens dybe Stemme. — Ligesaa snart Brændingen og Revlen vare passerede, istemte Negerne deres Jubelsange og holdt trolig ud indtil vi naaede ind til Saint-Louis.

Vi bleve glimrende modtagne af Statholderen, samt en Masse engelske og franske Officerer. — En af disse rækkede os den samme Haand, med hvilken han havde overgivet os til Død og Fordærvelse da han slog Slæbetouget, paa den Baad, der skulde bugseere os.

Jordskjælvet i Lissabon 1755.

(Ved Th. Olivarins.)

Portugal blev den 1ste Novbr. 1755 (Allehelgensdag) rystet ved et af disse Ulykkestilsfælde, mod hvilken den menneskelige Klogskab, trods al sin Videnskab, endnu ikke har udfundet noget Redningsmiddel. — Et forfærdeligt Jordskjælv styrtede denne Dags Morgen, paa hvilken Inquisitionen pleiede at lade de saakaldte Kjætere levende brænde, og da Kirkerne vare propfulde af Andægtige, to Trediedeel af Lissabon i Fordærvelse og begrov Tusinder af dens Indbyggere under Kirkers, Paladsers og Huses Ruiner. — Ogsaa andre af Kongerigets Byer, især Braga og Evimbra, og det ved sin Salthandel saa bekjendt Setuval, eller St. Ubes bleve skrækkelig hjemløste af Jordskjælvet, ved hvilket sidste Stad omtrent blev lagt aldeles øde, derved, at det over al Forestilling opsvulmede brusende Hav gik over alle Bredder. — Alligevel var Ødelæggelsen størst i Hovedstaden, hvor man i mindre end 7 Minutter saae Huse,

Paladser, næsten alle Kirker og offentlige Bygninger jævnedes med Jorden. —

Blandt alle Ulykkestilfælde, der kunne ramme et Land, er upaatvivleligt dette det forfærdeligste, da det i al sin Frygtelighed kommer aldeles uventet, uden at man har kunnet møde det ved nogensomhelst Foranstaltning. — Ingen har saaledes nogensinde seet en skjønnere Morgen, end den, der lyfte over Portugal den 1ste Novbr. 1755, og dog skulde denne Dag betegnes ved uhorste Rædsler. — Solen var staaet straalende op i hele sin fulde Pragt, — Himlen fuldstændig lys og klar, — og hvo skulde vel have ahnet, at om faae Minutter vilde Portugals stolte Hovedstad være Scenen for en Forfærdelse og Ødelæggelse uden Lige. — I den ulykkelige Formiddagstime mellem 9—10, da Jorden rystede stærkest, var ogsaa omtrent Ødelæggelsens Bærk fuldendt, og der gaves kun faae Dieblikke til at undslippe den truende Fare. — Ulykken var almindelig; thi Staden var kun en Bunke Ruiner; — Fyrstens, Kirkens og Folkets Rigdomme deelte lige Skjæbne, og Jorden slugte tildeels igjen det Guld, som Gjerrigheden havde fravristet den. —

En af de første Bygninger, der styrtede sammen, var Inquisitionens Huus. (Santa Casa o: det hellige Huus). — Det gif ikke det kongelige Palais bedre, og det var heldigt, at den kongelige Familie just i Ulykkens Time opholdt sig i Belem, et rigt Klostet i

Rabolaget, hvor den kongelige Familie stundom tager Ophold. — Den spanske Gesandt, Greven af Perlado, blev ihjelslagen af den sammenstyrtede Port, gjennem hvilken han vilde redde sig. — Det prægtige Jesuitercollegium begrov under sine Ruiner alle de af Jesuselskabets Medlemmer, som der vare samlede, sandsynligviis for i Procession at overvære de forpinte Kjøtteres levende Opbrænden. — Præster, Munkke af alle Ordener, løb omkring med Crucifixet i de skjælvende Hænder, og raabte: „Nu er Verdens Ende kommen!“ — Her lød et dumpt Angstskrig fra de under de sammenstyrtede Hvælvinger Levende begravede; — hist brøde Flammerne frem for at fortære, hvad de endnu kunde fortære af de sammenstyrtede Ruiner. — Sammeren overgik al Beskrivelse: Oldinge, Røner, Børn, Syge og Hjælpeløse af ethvert Slags, maatte omkomme paa den ynkeligste Maade; thi det var i Diebliffets Forvirring umuligt at hde Noget Hjælp; — Sver var tvungen til at tænke paa sig selv, og overlade til Guds Naade og Barmhertighed de Mange, der bleve halvknuste — eller opbrændte — eller maatte døe den forsmædelige Hungersdød i de sammenstyrtede Beboelsesleiligheder, thi Skrækken, Forvirringen, Hid- og Herløben, Angstraab, hjerteskjærende Raab om Hjælp forøgede ikke blot det Rædselsfulde ved dette Optrin, men hidrog ogsaa en Deel til at forøge Elendigheden. — De Omkomnes Tal anslaaes til mellem 30—40 Tusinde. At Jord-

skjelvet just indtraf en høi Fastedag, paa hvilken de mange Kirker, der sthyrte sammen, vare propfulde af Menneſker, hidrog viſtnof væſentlig til, at Mange, der ellers vare blevne hjemme en almindelig Sverdag, miſtede Livet. —

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelſe.

Foreſlaaede nye Medlemmer.

Aſſiſtent i Ministeriet for Island, Thorvald Borgen.

Kleinſmed Julius Chriſtian Varſen.

Selſkabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søgnedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selſkabets Kaſſerererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søgnedag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 20.

Lørdagen den 19de Mai 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Lørdagen den 22de Marts 1877 afholdtes en Repræsentantsforsamling i Selskabet, ved hvilken 28 Repræsentanter vare tilstede, og blev Følgende foretaget og forhandlet:

1. Forsamlingen underrettedes om, at det Lovbefalede Eftersyn af Selskabets Penge-Effekter m. M., i Anledning af sidste Administrationsliste, ved hvilket Justitsraad B. Petersen gjenvalgtes til Administrator, har fundet Sted den 2den Februar d. A. ved de dertil valgte Repræsentanter, samt at de i Selskabets Hovedbøger opførte Aktiver forefandtes som anført, og

findes antegnede i Administrationens Forhandlingsprotokol.

Ifølge dette Eftersyn bestod Selskabets Midler den 31te Decbr. 1876 i:

- a. Et Indtegnelsesbevis af 22de Febr. 1827, Folio 2920 Litr. C, fra Direktionen for Statsgjælden og den synkende Fond for indleverede Statsobligationer, til Beløb 200,000 Kr.
- b. Nationalbankens Resipisje for de i Banken deponerede, Selskabet tilhørende Obligationer, af det dansk-engelske 4 pCt. Laan med tilhørende Rentekoupons.
9,100 Lstr., ansatte til Værdi . . . 154,700 Kr.
- c. 3 Obligationer af Kjøbenhavns Kommune-Laan, 800 Kr.
- d. Samtlige Obligationer for de Selskabets Medlemmer tilstaaede rentefri Laan, til Rest 31,566 Kr.
- e. 3 Sparekassen, efter Sparekassereg Nr. 47,947
10,000 Kr. " —
i Arbejderbanken 1,036 Kr. 54 Øre
og kontant 2424 — 21 —
den 31. Decbr. 1876 udgjorde
saaledes den kontante Kasse-
beholdning 13,460 Kr. 75 Øre.
- f. Den kontante Kassebeholdning, der den 31te December 1876 var ialt 13,460 Kr. 75 Øre, udgjorde, efter en af Kassereren opgjort Extract,

ved Kasse-Eftersynet den 2den Februar 1877
11,213 Kr. 24 Øre, der forevistes saaledes:

Paa Sparekassébog 47,947. 10,000 Kr. „ Ø.
og i Arbejderbanken 1,213 — 24 —

11,213 Kr. 24 Ø.

2. Fremlagdes den balancerede Status over
Selskabets Formue, som den 31. December 1876 ud-
gjorde 401,609 Kr. 57 Øre, samt Oversigten over
Regnskabet for 1876 med Hensyn til dets Virksomhed.
Efter denne have samtlige Indtæg-

ter udgjort 36,180 Kr. 88 Ø.
og samtlige Udgifter 35,387 — 46 —
hvorefter bliver et Overskud af . . . 793 Kr. 42 Ø.

3. Medlemsantallet var d. 31. Decbr. 1875 2876.
Tilgangen i 1876 har været:

nye Medlemmer, og paany optagne 139
3015

Afgang i Aaret:

døde 36
udmeldte 50
udslettede 8
Pensionister, døde 15
109

2906

deraf, Betalende 2696
Pensionister 204
Budde 6

2906

Balansere

over det forenede Understøttelses-Selskab

	K ^r	Ø ^r	K ^r	Ø ^r
Selskabets Formue beløb den 1ste Januar 1876.....			400,816	1
Overskud af Selskabets Virksomhed i 1876, fremkommet ved fra Indtægterne i 1876 at drage samtlige Udgifter for samme Aar	36,180	88		
	35,387	46	793	4
total Formue den 31te December 1876..			401,609	5
			401,609	5

Det forenede Understøttelses

Kjøbenhavn, den 31te December 1876.

Status

Formue, den 31te December 1876.

	Kr	Ør	Kr	Ør
Beholdninger den 31te December 1876.				
„ Obligationer:				
4 pCt. Obligationer mod Stats- gjældsdirektionens Indskrivnings- bevis..... 200,000				
£ 9,100, satte til Værdi à 1700				
Kr pr. £ 100 154,700				
3 Stkr. Obligationer af Kjøben- havns Kommunelaan 800				
	355,500	”		
„ Rentefri Ublaar:				
paa rentefri Laan resterede ult. December 1876..... 30,636				
hertil nye Ublaar 1876 16,000				
	46,636			
anviste Afdrag i 1876..... 16,060				
Rest ult. December 1876	30,576	”		
„ Kassebeholdning:				
Kontant, og i Spare- kassen..... 13,460 Kr 75 Ør				
Indtægtsrest:				
før Ublaar. 990 Kr ” Ør) 2,072 - 82 -				
„ Konting. . 1082 - 82 -)				
	15,533	57	401,609	57
			401,609	57

Selskabs Bogholder-Kontor.

J. E. M. Larsen.
Selskabets Bogholder.

over det forenede Understøttelses
med Hensyn ti

Indtægt.	K ^r	Ø ^r	K ^r	Ø ^r
1. Halvaarlig Kontingent 12,845 K ^r 57 Ø ^r Ks. Majestæt Kongens Gave 160 — " -				
<u>13,005 K^r 57 Ø^r</u>				
herfra affsevne uerhol- delige Kontingenter. 65 — 25				
	12,940	32		
2. Ugentlige Kontingenter 6,399 K ^r 4 Ø ^r for Lovbøger 137 — 97 -				
	6,537	1		
3. Renter 14,786 K ^r 97 Ø ^r herfra Renter for Laan i Nationalbanken 283 -- 42 -				
	14,503	55		
4. S. A. Gibeschyk Legat: til rentefri Ublaas 2,000 K ^r til Understøttelser 200 K ^r				
	2,200	"		
			36,180	8
			<u>36,180</u>	8

Det forenede Understøttelses

Kjøbenhavn, den 31te December 1876.

igt

Selskabs Regnskab for 1876.

Selskabets Virksomhed.

Udgift.	K ^a	Ø ^r	K ^a	Ø ^r
. Pensioner	11,380	83		
. Gratifikationer	14,700	"		
. Lønninger	5,565	"		
(hvoraf Sibeskyk Legat har bidraget 330 K ^a)				
. Administrationsudgifter	1,887	63		
. Ugebladets Trykning	1,682	"		
. Afkrevne, uerholdelige Laansrestancer	172	"		
overskud i 1876, som oversføres til For- muens Konto med	793	42	36,180	88
			36,180	88

Selskabets Bogholder-Kontor.

J. Em Larsen.

Selskabets Bogholder

Summarisi

det forenede Understøttelses-Selskab

Indtægt.	K ^r
1. Kassebeholdning fra forrige Aar.	12,398
2. Halvaarlige Kontingenter	12,655
3. Ugentlige Kontingenter	6,537
4. Eibeschütz Legat til Understøttelser.	200
5. Laans Afdrag	16,382
6. Renter	14,786
7. Eibeschütz Legat til rentefrie Laan.	2,000
8. Optaget Laan i Nationalbanken.	18,000
	82,959

Det forenede Understøttelses

Kjøbenhavn, den 31te December 1876.

Ekstrakt

Kasse=Regnskab for 1876.

Udgibt.	Kr	Ør
. Pensioner	11,380	83
. Gratifikationer	14,700	"
. Rentefri Udlaan	16,000	"
. Ugebladets Trykning	1,682	
. Gager og Lønninger	5,565	"
. Administrationsudgifter	1,887	63
. Tilbagebetalt Laanet til Nationalbanken med Renter	18,283	42
Kassebeholdning . . .	13,460	75
	82,959	63

Selskabs Kasserer-Kontor.

E. Borgen,

Selskabets Kasserer.

4. Understøttelserne i afvigte Aar have beløbet:

Pensioner . . . til 202 Personer,	11,357	Rr.	83	Ø.
Gratifikationer " 485 —	14,780	—	"	—
rentefri Laan . " 41 —	16,000	—	"	—

3 Alt til . . . 728 Personer 42,137 Rr. 83 Ø.

6. Overensstemmende med Generalforsamlingens Beslutning af 7de December 1876 kunne i 1877 anvendes til:

Pensioner med Tillæg	11,300	Rr.
Gratifikationer	15,500	—
	<hr/>	
	Salt	26,800 Rr.
og til rentefri Laan	16,000	—

7. Administrationen foredrog derefter de i 1876 indkomne Ansøgninger, og af ovennævnte Beløb bevilgede Forsamlingen dernæst efter Indstilling:

a) Efterfølgende 19 Medlemmer til at erholde Pension à 50 Rr. aarlig, fra 1ste April 1877, med ialt 950 Rr., nemlig:

Løbe-	Medl.		Alder	Sidst
Nr.	fra			
1.	1827.	Toldbetjent N. Kundbys		
		Enke	71½	Mar. 40 Rr.
2.	1836.	Manufakturhdr. M. Elbe	80½	— 40 —
3.	1836.	Stomagermester C. F.		
		Schmidt	73	— 40 —

Løbe- Nr.	Medl. fra		Ålder	Sidst
4.	1837.	Skipper J. Dohns Enke	72	Mar. 40 Kr.
5.	1842.	Ovgraver F. Tolle . .	80 ¹ / ₂	— 30 —
6.	1842.	Kammerlakai Schrøders Enke	73	— 40 —
7.	1843.	Fiskebløder Nyholms Enke	76	— 40 —
8.	1843.	Hørvinger Gethers Enke	70	— 40 —
9.	1844.	Smedemester Christopher= sens Enke	75	— 40 —
10.	1844.	Guldsmedmester E. We= strup	74	— 40 —
11.	1845.	Fuldmægtig Rønnovs Enke	70	— 40 —
12.	1845.	Toldassistent Thygesens Enke	69	— 40 —
13.	1846.	Stomagermester J. Han= sen	72	— 40 —
14.	1849.	Stomagermester J. Rei= mer	74	— 40 —
15.	1850.	Guldsmed E. Høpfner .	75 ¹ / ₂	— 40 —
16.	1852.	Oberst Falkenbergs Datter	70	— 40 —
17.	1853.	Penj. Toldassistent E. Gille	77	— 40 —
18.	1854.	Stomagermester E. Jen= sen	80	— 40 —
19.	1855.	Bævermester W. Golding	78 ³ / ₄	— 40 —

b) Til at erholde den ledige Portion af Brocks Legat valgtes Snedkermester J. Steinbeck, Pensionist

fra 1865, 88 Kr., med 88 Kr. aarlig, fra 1ste April d. A., forhen 60 Kr. aarlig.

c. Et aarligt Tillæg i Pensionen fra 1ste April d. A. bevilgedes følgende 7 ældre Pensionister med ialt 70 Kr.

Løbe- Nr.	Pension fra		Alder	Sidst
1.	1871.	Kunstdreier Ehlers Enke .	71 Aar.	50 Kr.
2.	1867.	Skræddermester H. Ander- sen	81 —	50 —
3.	1872.	Skræddermester Bjerne- lunds Enke	75 —	50 —
4.	1869.	Sfibskapt. Rjolners Datter	80 —	60 —
5.	1871.	Skomager R. Koed	79 —	50 —
6.	1875.	Mægler Andrades Datter	82 —	50 —
7.	1874.	Skomager Bergs Enke . .	83 —	50 —

d) Af de om rentefri Laan indkomne 70 Ansøgninger tilstodes 44 Medlemmer, i Genhold til Repræsentanternes Indstillinger, Laan til et Beløb af ialt 16,000 Kr.

e) Efter omhyggeligt at have gennemgaaet de forskjellige Klasserepræsentanternes Erklæringer og Indstillinger over de i 1876 indkomne 591 Ansøgninger bevilgede Forsamlingen nedenanførte 500 Medlemmer Gratifikationer til Beløb ialt 15,378 Kr., nemlig:

Medlem fra	
1816.	Blikkenslager J. Szybrowskys Enke . . . 40 Kr.
1818.	Bævermester A. W. Thorlunds Enke . . 30 —

Medlem

fra

1820.	Klædehandler J. T. Melbys Enke . . .	40	Rr.
1821.	Uhrmager Malmgreen's Enke	40	—
1823.	Glarimester Dsgevads Enke	40	—
1825.	Toldassistent J. D. Freys Enke	40	—
1827.	Bogbinder Tops Enke	30	—
1829.	Snedkermester L. Knudjens Enke	40	—
—	Toldassistent Brandts Enke	40	—
1830.	Zustermester Bechs Enke	40	—
1831.	Politibetjent Brennings Enke	40	—
—	Hattemager Madsens Enke	40	—
—	Inspektør H. Hansens Enke	40	—
1832.	Urtekræmmer E. Hellejens Enke	40	—
—	— Boesjens Enke	40	—
—	Grosserer J. Møllers Enke	40	—
—	Smedemester Junchers Enke	30	—
—	Ankersmed Halls Enke	20	—
—	Assessor P. Müllers Enke	40	—
1833.	Blikkenslager Wardinghausens Enke . . .	30	—
—	Skræddermester G. H. Møllers Enke .	40	—
—	Kodemester Schepelerns Enke	30	—
1834.	Graver Levins Enke	20	—
—	Sølpop Hoirups Enke	40	—
—	Skibskapitain C. Møllers Enke	40	—
—	Blikkenslager la Mottes Enke	20	—
—	Overkommandeerjergent C. Jfers Enke	40	—
1835.	Krigsraad Fos's Enke	40	—

Medlem

fra

1835.	Typograph Bentzens Enke.....	20	Kr.
—	Urtekræmmer E. Nisjons Enke	40	—
—	Inspektør Lunds Datter	40	—
—	Smedemester Behrens Enke.....	40	—
—	Stræddermester H. Reimann.....	40	—
—	Viinhandler Bockers Enke	30	—
1836.	Ranselliraad Sahls Datter	40	—
—	Toldassistent Kohdes Enke.....	30	—
—	Fyrbøder Nielsens Enke.....	40	—
—	Boghandler Jensen's Enke	40	—
—	Instrumentmager P. Melbyes Enke ..	40	—
1837.	Forhenv. Skolelærer E. Topp.....	40	—
—	Theaterkontrolleur Benzen.....	40	—
—	Stomagemester E. Nielsens Enke....	40	—
—	Fuldmægtig Sebellows Enke.....	40	—
—	Stræddermester Rollings Enke.....	40	—
—	Stomagemester Johansens Enke....	40	—
—	Urtekræmmer Offenhausens Enke....	40	—
1838.	Murer Beholdts Enke	40	—
—	Sagførerfuldmægtig N. Lunds Enke..	40	—
—	Høker Niels Grifsens Enke	40	—
1839.	Urtekr. Laurizens Enke	20	—
—	Skipper Luteins Enke	40	—
—	Urtekræmmer Kjerrumgaard's Datter..	40	—
—	Stræddermester Staal	40	—
—	Toldassistent Baggers Enke.....	40	—

Medlem

fra

1839.	Møller Linds Enke.....	40	Fr.
—	Karantaineofficiant Brieghels Enke ...	40	—
—	Skreddermester J. Ferchners Enke ...	40	—
—	Frisør Minéts Enke.....	40	—
—	Instrumentmager Bircks Enke	40	—
—	Stomagemester J. L. Friberg.....	40	—
1840.	Urtekræmmer Rosenstands Enke.....	40	—
—	Bogbinder Zimmermann	30	—
—	Gjæstgiver Meyers Enke	40	—
—	Stomager H. Jørgensens Enke.....	40	—
—	Snedkermester Neergaards Enke.....	30	—
—	Skredder Tønnings Enke	40	—
—	Toldassistent Rjærups Enke	30	—
—	Storsteensfeier Schmidts Enke	30	—
—	Torbemester H. Petersen	40	—
1841.	Portner A. Stahls Enke	40	—
—	Parfymager J. P. Honoré	40	—
—	Guldsmedmester Henningsens Enke....	30	—
—	Theaterbud P. M. Schjønns Enke	30	—
—	Blikkenslager Lambrechts Enke.....	40	—
—	Skreddermester M. S. Børens Enke.	30	—
—	Commandeersergent Dauthes Enke....	40	—
—	Uhrmager J. Larsens Enke	30	—
—	Skredder F. Pehus Enke.....	40	—
—	Viceinspektør Bøhs Enke	40	—
—	Brændeviinsbr. C. W. Christensens Enke	40	—

Medlem

fra

1841.	Skomagermester H. Nielsen	30	Rr
1842.	Toldassistent Mortensens Enke	30	—
—	Hoboist Hesse's Enke	40	—
—	Kopist Balsgaards Enke	40	—
—	Urtekræmmer J. C. Jensen's Enke	30	—
—	Skredder Reimanns Datter	40	—
—	Konditor Goldings forladte Hustru	40	—
—	Handelsfuldmægtig Sands Enke	40	—
—	Uhrmager N. Damborgs Enke	30	—
—	Skomager H. J. Bechs Enke	30	—
—	Bosjementmager M. Madsen	20	—
—	Høker Birchs Enke	40	—
—	Hørhegler Jacobsens Enke	40	—
—	Tobaksfabrikør Hansens Enke	40	—
—	Blikkenslager N. A. Timmermann	30	—
—	Dreier J. Slettings Enke	40	—
—	Bundtmager Eisingers Enke	40	—
1843.	Tapetmager E. Lunds Enke	20	—
—	Politibetjent Groves Enke	30	—
—	Bosjemager Wengs Enke	40	—
—	Meelhandler Møllers Enke	40	—
—	Skreddermester Lunds Enke	40	—
—	Auktionsholder Holms Enke	40	—
—	Blikkenslager Hammers Enke	40	—
—	Malermester Meyer	40	—
—	Toldassistent Møllers Datter	40	—

Medlem

fra

1843.	Syrekudst Vesterfous Enke.....	40	Rr
—	Skriftstober Gerdes Enke.....	20	—
—	Restaurateur C. W. Bonderup.....	40	—
—	Guldsmed Dahlboms Enke.....	30	—
—	Høker J. Nielsens Enke.....	40	—
—	Bæver Mads Erikssens Enke.....	40	—
—	Skræddersvend Ahns Enke.....	40	—
—	Kaffjetmager J. F. Sander.....	£0	—
—	Murermester Møllers Enke.....	30	—
—	Bogbinder H. P. Poulsen.....	40	—
—	Slagter Petersens Enke.....	40	—
—	Malermester J. P. Jensens Enke....	40	—
—	Guldsmedmester Jens Jensen.....	40	—
—	Stomager Nagaards Enke.....	40	—
—	Destillator C. F. Nielsens Enke....	40	—
—	Uhrmager P. Hau.....	30	—
1844.	Malermester Baruels Enke.....	40	—
—	Toldassistent Munderspachs Enke....	40	—
—	Koffardikapitain Carlssens Datter....	30	—
—	Hørhegler Jacobsens Enke.....	40	—
—	Skrædder Dambergs Enke.....	40	—
—	Politibetjent Lassens Enke.....	40	—
—	Olhandler Johanssens Enke.....	30	—
—	Smedemester Anderssens Datter.....	40	—
—	Stomagervend J. W. Peterssens Enke.	40	—
—	Politivagtmester Anderssens Enke....	40	—

Medlem

fra

1844.	Barbeer Jensen's Enke	40	Rr.
—	Stibskapitain Simonsons Datter	30	—
—	Jernhandler Clausens Enke	30	—
—	Skomagermester Beckmann's Enke	30	—
—	Murermester E. Andersen	20	—
—	Overlærerinde Stinck	20	—
—	Meelhandler A. Sørensen	30	—
—	Skraeddermester Granzaus Enke	40	—
—	Kodemester H. Schiøtz's Enke	20	—
—	Kammerraad Mørcks Datter	40	—
—	Randestøber Swanbergs Enke	40	—
—	Skraedder Mariager	30	—
—	Smedemester Mibachs Enke	20	—
1845.	Dreiermester Hasferts Enke	40	—
—	Tomfru H. Pfisher	40	—
—	— E. Pfisher	40	—
—	Stolemager A. Krügel	40	—
—	Skraedder Jakobsens Datter	20	—
—	Fuldmægtig Schrøders Enke	20	—
—	Bud Lindes Datter	40	—
—	Snedkermester Tolles Datter	30	—
—	Major Kohweders Datter	40	—
—	Skomagermester Klemmert	20	—
—	Stolemager Meyers Enke	40	—
—	Politibetjent Edelstens Enke	40	—
—	Kodemester Bugges Enke	40	—

Medlem

fra

1845.	Stomagersvend E. N. Helsted	40	Rr.
—	Skæbdermester Kochs Datter	40	—
—	Skibskapitain Johnsens Enke	40	—
—	Porcellainshandler Christensens Enke	40	—
—	Stomager Langstedts Enke	30	—
—	Gymnastiklærer Benzens Enke	30	—
—	Dyrlæge Helpers Enke	40	—
—	Toldbetjent Bertelsens Datter	30	—
—	Skæbdermester R. D. Hjort	40	—
—	Bogtrykker Hansens Enke	40	—
—	Snedkermester Thyes Enke	20	—
—	Bærtshuusholder J. Hansens Enke	40	—
—	Portner Poulsens Datter	30	—
—	Styrmand Roefods Datter	30	—
—	Pensionist Hardenberg	30	—
—	Snedker Kleinsmidts Enke	20	—
1846.	Skæbder S. Grün	40	—
—	Portner Jeppesens Enke	30	—
—	Sigarfabrikør Holms Enke	20	—
—	Kontorist Rossings Enke	20	—
—	Hjrekudsk Fristrups Enke	40	—
—	Dreiermester Faust	40	—
—	Malermester Witts Enke	20	—
—	Pensionist P. Petersen	20	—
—	Veifonduktør Præstruds Enke	30	—
—	Tobakshandler P. Lunds Enke	20	—

Medlem

fra

1846.	Kobbersmed Ringbergs Datter	40	kr.
—	Guldsmed Lundsbergs Enke	40	—
—	Toldbetjent Lunds Datter	30	—
—	Musiklærer Møllers Enke	30	—
—	Malermester Holms Enke	40	—
—	Skomager Riis	40	—
—	Guldsmedmester Fugelsangs Enke . . .	30	—
—	Politibetjent P. E. Buch	30	—
—	Skibskapitain Møllers Datter	20	—
—	Toldassistent Bjerrings Enke	30	--
—	Manufakturhldr. C. U. Schmidts Enke	30	—
—	Politibetjent L. Børgensen	30	—
—	Skorstensfejler P. Poulsen	30	—
—	Politibetjent Fischers Enke	30	—
—	Bodkermester Holmer	20	—
1847.	Opfigtsbetjent P. Larsen	30	—
—	Snedker Schwarz's Enke	40	—
—	Rammerraad Korsgaards Datter . . .	40	—
—	Meubelhandler Kobans Enke	30	—
—	Kapitain Meinckes Datter M.	40	—
—	Bærtshuusholder Petersens Enke . . .	40	—
—	forhenv. Hoboist Thomsen	40	—
—	Obergymnastiklærer Reinwalds Enke .	40	—
—	Kvartiermand Enemarks Enke	30	—
—	Skomager Riechels Enke	30	—
—	Urtekræmmer Ellingsens Enke	40	—

Medlem

fra

1847.	Snedker Ravns Enke	40	Rr.
—	Skraedder F. C. Lunds Enke	20	—
—	Opshynsmand Nielsens Enke	30	—
—	Kammagermester J. C. Haastrups Enke	40	—
—	Blikkenslager J. W. Lassens Enke . .	30	—
—	Arbeidsmand J. H. Holdes Enke . . .	40	—
—	Urtekræmmer U. Holms Enke	20	—
—	Skipper Sporleder	30	—
—	Skomagermester Alsbergs Enke	20	—
—	Hattemager A. Thomsen	40	—
—	Oversergeant Maacks Enke	20	—
—	Bodkermester Erichsens Enke	20	—
—	Bærtshuusholder E. Madsen	30	—
1848.	Skomager A. F. Henningsen	30	—
—	Hoboist J. M. Vaters Enke	30	—
—	Kaalemager E. Bjørns Enke	30	—
—	Snedker Gastmehers Datter	40	—
—	Snedker Høngaard	40	—
—	Hoboist Gronemann	30	—
—	Skraedder Rasmussens Enke	40	—
—	Bagermester Herolds Enke	40	—
—	Baremægler Thanings Enke	20	—
—	Kleinsmed J. C. Gjensmann	40	—
—	Guldsmed Keenbergs Enke	30	—
—	Postbud F. Schrams Enke	30	—
—	Skomager E. F. Jakobsen	30	—

Medlem

fra

1848.	Snedker Høngaards Datter	30	Rr.
—	Mekanikus Sørensens Enke	30	—
1849.	Opfigtsbetjent Christensens Enke	30	—
—	Glarimester Gages Datter	40	—
—	Ijenkræmmer Schonlunds Datter	30	—
—	Materialkudsk Hansens Enke	30	—
—	Bævermester Krusemarks Enke	40	—
—	Skolelærer Engells Enke	40	—
—	Urtekræmmer Heinrichsens Datter	30	—
—	Handelsfuldmægtig Ficks Datter	30	—
—	Klokker Borups Enke	40	—
—	Handelsfaktor Bjerrings Datter	30	—
—	Fyrinspektør Hampes Datter	30	—
—	Stolemager Ruffs Datter	30	—
—	Kleinimed Bergs Enke	30	—
—	Kof Alminds Enke	30	—
—	Stomager Behrends Enke	30	—
—	Kapelmusikus P. Madsens Enke	40	—
—	Bryggerkarl N. Jørgensens Enke	30	—
—	Skibstømmer E. Jensen	20	—
—	Smedemester Hultmann	30	—
—	Snedker Olesens Enke	48	—
1850.	Fabrikør Brunskovs Enke	30	—
—	Vinhandler L. Hansens Enke	30	—
—	Dugmager Verhagens Enke	40	—
—	Restauratør Brenneckes Enke	20	—

Medlem

fra

1850.	Forvalter Nielsens Enke	30	Rr.
—	Loimager Steffensens Enke	40	—
—	Stomager Weidemanns Datter	30	—
—	Brændehandler Nielsens Enke	30	—
—	Bægter J. Laursens Enke	30	—
—	Kattuntrykker Würcks Datter	30	—
—	Dugmager Gottch's Enke	30	—
—	Sergeant Støvrings Datter	40	—
—	Bundtmager Rahrs Enke	30	—
—	Stomager Gormsens Enke	40	—
—	Mæelhandler Olsens Enke	30	—
—	Stomager J. Lassens Enke	20	—
—	Guldsmedmester H. Fischer	30	—
—	Stomagermester Henningsens Enke	40	—
—	Slagtermester Hansens Enke	30	—
—	Kammerassessor Ragerups Enke	30	—
—	Bærtshuusholder J. Hansens Enke	40	—
—	Forvalter Thomsens Datter	30	—
—	Stomager J. Lunds Enke	20	—
—	Kleinmed Bechs Enke	30	—
—	Maler Davidsen	20	—
—	Lærerinde Hellefen	20	—
—	Malermester P. Gølding	20	—
1851.	Oberstlieutenant Wests Datter	20	—
—	Kapitain Hellbergs Datter	30	—
—	Theaterkontrollør Lenkewig's Datter	30	—

Medlem

fra

1851.	Skomager Dinesens Enke	40	Kr.
—	Tømrermand Mollers Enke	40	—
—	Guldmægtig Hjorths Datter	30	—
—	Skræddermester Sørensens Enke	20	—
—	Porcellainshandler Paulsens Datter	40	—
—	Glarimester Maders Enke	20	—
—	Smedemester D. Larsens Enke	20	—
—	Bærtshuusholder P. Hansens Enke	30	—
—	Skomager Tømfesen	40	—
—	Bager Kjertmann	30	—
—	Manufakturhandler Rosenstands Enke	30	—
—	Tømrer Jensen's Enke	20	—
—	Havnefoged Røsters Enke	20	—
—	Skrædder Ipsens Enke	30	—
—	Snedker Krjgers Datter	20	—
—	Skomager Møllerstrøms Enke	20	—
—	Parfymager Søegaards Datter	20	—
—	Parfymør Ingemanns Enke	30	—
—	Traadhandler Bærentzen	20	—
—	Portner F. Hansens Enke	30	—
—	Institutbestyrer D. Bræmer	30	—
—	Skomagermester J. Hoff	20	—
1852.	Bærtshuusholder D. Fischers Enke	20	—
—	— J. Jensen's Enke	30	—
—	Børstenbinder Sørensens Enke	20	—
—	Gymnastiklærer Gros's Enke	30	—

Medlem
fra

1852.	Skomager Rasmussens Enke	40	Ar.
—	Kontrollør Nielsens Enke	30	—
—	Bærtshuusholder Konholds Enke	30	—
—	Bud C. Evalds Enke	30	—
—	Handskemager E. Steffensen	30	—
—	Skomagermester Zwichi's Enke	40	—
—	Tobakfabrikør Rosoed	40	—
—	Maler Hesselagers Enke	20	—
—	Skomager Sild	30	—
—	Skrædder Andersens Enke	40	—
—	Bærtshuusholder J. Christensen	30	—
—	Tjener E. Hansens Enke	30	—
—	Skomagermester J. Andersen	40	—
—	— Sacht	20	—
—	Maler A. Nyegaard	20	—
—	Kniplingshandler Baruch	20	—
—	Bærtshuusholder J. Distler	20	—
—	Somfru Faust	20	—
1853.	Værevinde Schallemose	20	—
—	Skræddermester H. B. Hansen	30	—
—	Tapetmager N. Lindorffs Enke	20	—
—	Skomagermester P. Christiansen	40	—
—	Urtekræmmer Schums Datter	30	—
—	Bagermester Petersens Datter	30	—
—	Skrædder Mahls Datter	20	—
—	Farver Jensens Enke	30	—

Medlem

fra

1853.	Skomager Rohan	30	Rr.
—	Manufakturhandler Hasses Datter . .	40	—
—	Dreier Richerdsens Enke	20	—
—	Barbeer F. Ahlstrand	20	—
—	Snedker Sorensens Enke	30	—
—	Skomager Schmidts Datter	20	—
1854.	Slagtermester Tholstrups Enke	30	—
—	Fyrbøder Nielsens Datter	30	—
—	Toldassistent Creutzburgs Datter . . .	40	—
—	Faktor Rosenbergs Datter	40	—
—	Kapitain Nissens Datter F.	30	—
—	— — — M. W.	30	—
—	Glashandler Melkers Datter	30	—
—	Klædefabrikør Schmidts Datter	30	—
—	Snedker S. N. S. Bang	40	—
—	Damefrædderinde Petersen	20	—
—	Skomagermester H. Larsen	20	—
—	— N. S. Oland	20	—
1855.	Betjent Rostgaards Enke	40	—
—	Bærtshuusholder Meyers Enke	30	—
—	Skomager Lundqvists Enke	20	—
—	Toimagermester J. P. Rolfs Enke . .	40	—
—	Oversergeant Bergamedys Datter . . .	40	—
—	Skomager Christensens Datter	20	—
—	Bud Lars Hansens Enke	40	—
—	Høker S. Petersens Enke	20	—

Medlem
 fra

1855.	Typograf A. Sivertsen	20	Kr.
—	Mægler Synchenbergs Datter	20	—
—	Stomagermester F. Jacobsen	20	—
—	Stomagermester Nielsens Enke	20	—
—	Høker N. Petersens Enke	20	—
1856	Skibskapitain Faaborgs Enke	20	—
—	Retsvidne G. W. Grundtvig	40	—
—	Kommandør Luxens Datter W. A.	30	—
—	Overschirurg Galstrups Datter	40	—
—	Kurvemager Strandbergs Enke	30	—
—	Skibskapitain Breders Datter	20	—
—	Bager Møllers Datter E. S.	30	—
—	Bud Jacob d'Giers Enke	40	—
—	Skolelærer Kjeldahls Enke	30	—
—	Kjøbmand L. H. Bechs Datter	30	—
—	Traktør J. F. Horkas Enke	20	—
—	Gjæstgiver Sallings Datter	30	—
—	Tømrersvend M. Hansens Enke	30	—
—	Hofekræmmer Jensens Datter	20	—
—	Somfru S. Petersen	30	—
—	Urtekræmmer H. Bechs Enke	20	—
—	Snedkersvend F. Benzen	20	—
—	Stomager Stanges Enke	20	—
—	Musikus J. Stockmar	20	—
1857.	Bogholder Teklaßs Datter	20	—
—	Sadelmager Fases Enke	20	—

Medlem
fra

1857.	Kunstdreier Wangiens Enke	30	Fr.
—	Skræddermester S. Nielsen	40	—
—	Opvarter Jens Nielsens Enke	30	—
—	Dreier Møllers Enke	20	—
—	Toldbetjent Ibsens Datter	30	—
—	Federalmager Jørgensens Enke	30	—
—	Kolonibestyrer Rossings Enke	30	—
—	Lieutenant Mortensens Enke	20	—
1858.	Styrmand H. P. Rasmussen	30	—
—	Snedker Hesters Enke	20	—
—	Høker Hans Olfens Enke	20	—
—	Skomager Pihlgrens Datter	20	—
—	Bærtshuusholder P. Albrechtsen	30	—
—	— — Zwinges Enke	30	—
1859.	Skriftstøver Jacobsens Enke	30	—
—	Maler Lassens Enke	20	—
—	Ranselliraad Neves Datter, P. H.	30	—
—	— — — — M. S. E.	30	—
—	Pensionist A. Hansens Enke	30	—
—	Skomager Christensen	30	—
—	Sekretær Lauritzens Datter	30	—
—	Graver J. E. Bisbys Enke	20	—
—	Guldsmed Engels Enke	30	—
—	Skrædder Ewanefjærs Datter E. F. E.	20	—
—	— — — — S. T. E.	20	—
—	Høker Allesøes Datter	20	—

Medlem

fra

1859.	Rjøffenkarl Olsens Enke	20	Kr.
—	Hoboist Riisbergs Enke	20	—
—	Stomagermester Lundmanns Datter .	20	—
—	Kapitain Groves Datter	20	—
—	Stomagermester E. Nielsen	20	—
—	Skredder Soemods Enke	20	—
—	Maler Islins Enke	20	—
1860.	Skibskapitain Olsens Enke	20	—
—	Urtekrammer Hallesens Datter	20	—
—	Stomager Jørgensens Enke	30	—
—	Styrmand Riis's Enke	40	—
—	Baadsmands Andersens Enke	20	—
—	Portner Hansens Enke	30	—
—	Postfører Bagges Enke	40	—
—	Krigsraad Gierdrums Enke	40	—
—	Skreddermester Johansens Enke . . .	30	—
—	Skredder A. Christensen	20	—
—	Somfru K. Jensen	20	—
—	Porjellainshdr. Christiansens Datter .	20	—
1861.	Baabenmester Lebrechts Enke	20	—
—	Steenhugger Schneiters Datter	20	—
—	Skreddermester E. G. Clausens Enke	20	—
—	Hattemager Schmidts Enke	30	—
—	Høker Storms Enke	30	—
—	Bud Debusmands Datter	20	—
—	Bærtshuusholder M. Jensens Enke . .	20	—

Medlem

fra

1861.	Lømrer D. Hansens Hustru	20	kr.
—	Krigsråd Borres Datter S. J.	20	—
—	— — — — — J. D. E.	20	—
—	Bogmand Rasmussens Enke	20	—
—	Farver Verches Datter	20	—
—	Skræddermester A. Lunds Enke	20	—
1862.	Stomager Westrings Datter	20	—
—	Urtekr. Velschous Datter	20	—
—	Fyrinspektør Lunds Enke	30	—
—	Slagter Schartings Datter	30	—
—	Inspektør Lilies Datter	40	—
—	Bærtshuusholder D. Nielsens Enke	30	—
—	Klokker Gøtz's Enke	30	—
—	Skræddermester Kryger	20	—
—	Toldbetjent N. Nielsens Datter	30	—
—	Smedemester Clausens Enke	30	—
—	Tomfru H. Berg	20	—
1863.	Urtekræmmer Qvades Datter	20	—
—	Uhrmager Nielsens Datter	30	—
—	Bærtshuusholder S. Petersens Enke	30	—
—	Sergeant Namodts Datter	30	—
—	Gravør Kraghs Datter	30	—
—	Seilmager Lorentzen	20	—
—	Læderhandler Lorentzen	20	—
—	Slagter Frisches Datter	20	—
—	Kæremager W. Hansens Datter	20	—

Medlem

fra

1863.	Lærer Meislings Datter	20	Kr.
—	Toldassistent Fischers Enke	30	—
1864.	Bogholder Mørchs Datter	20	—
—	Landmand Wilsons Enke	30	—
—	Læge Byrtings Datter	30	—
—	Major Fasting's Datter	20	—
—	Assessor Taagerups Enke	30	—
—	Bødker Andersens Enke	20	—
—	Garversvend Sandberg	20	—
1865.	Pastor Brygmanns Datter L.	30	—
—	— — — — — E.	30	—
—	Mekanikus R. Hansens Enke	30	—
—	Maler Toushings Enke	20	—
—	Snedker Møllers Enke	20	—
1866.	Traadhandlerske M. S. Larsen	30	—
—	Lærer Muffens Datter	30	—
—	Kof Møllers Enke	30	—
—	Urtekræmmer Johansens Hustru	20	—
—	Arkitekt Hoffmanns Datter	30	—
—	Arkitekt Hoffmanns Enke	30	—
—	Snedker J. E. Børgesen	20	—
—	Klædehandler Petersens Datter	20	—
1867.	Økonom Eigtveds Datter	30	—
—	Pensionist Borns Enke	30	—
—	Lærer L. Kellners Enke	20	—
1868.	Pastor Huulegaards Datter	30	—
—	Justitsraad Lunds Datter	20	—

Medlem

fra

1868. Regnskabsfører Andersens Enke 20 Kr.
 — Brændeviinsbrænder Herk's Datter . 20 —
 1870. Toldassistent Schmidts Datter 20 —

8. Forsamlingen vedtog, at de uerholdelige Kontingenter hos 3 Medlemmer maatte udgaae af Regnskabet med 14 Kr. og at de Vedkommende udslettedes af Selskabet.

9. Forsamlingen meddeltes, at Regnskabet over det Brochske Legat for Aaret 1876 var godkjendt af Magistraten.

10. Den af Administrationen forlangte Bemyndigelse til at optage et Laan i Nationalbanken paa 18,000 Kr., blev af Forsamlingen eenstemmigen bevilget.

11. Derefter foretoges Valg paa nye Repræsentanter i de, efter Lovens § 31, Fratrædendes Sted, og Udfaldet blev følgende:

Første Klassefikation.

Afgang.

Tilgang.

Hr. Departementschef Benzon	Hr. Profurator Berggreen.
Buchwald, død.	— Justitsraad Gede.
— Justitsraad J. F. Hans-	— — Blechingberg.
steen, død.	— Toldkontrollør Blad.
— Kanselliraad D. P. Schlicht-	
kruhl, død.	
— Kriminalretsfuldmechtig C.	
Borgen, overgaaet til Sel-	
skabets Kasserer.	

Anden Klassefikation.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Krigsraad Kramp, død.	Hr. Provst Fog.
— Professor, Direktør Holbech.	— Cand. theol. Keller.
— Overlærer Krebs.	— Professor Krohn.
— Kansellir. Melchior.	— Statsraad Schydt.

Tredie Klassefikation.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Graver Sørensen, død.	Hr. Skibsbygmester Gullach.
— Kapitain Müllerz,	— Lieutenant Ritzau.
— Krigsassessor Haa- gaard,	— — Bachmann.
— Intendant Nielsen,	— Boldmester Brodersen.

Fjerde Klassefikation.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Kapitain Friedenreich, død.	Hr. Grosserer Hagelberg.
— Begelmægler Jensen, død.	— Manufakturhdr. Primon.
— Bade-Entreprenør Bøch, udmeldt.	— Agent Chr. Petersen.
— Kapitain Ammighøll, efter Tour.	— Manufakturhandler A. Fonnesbøch.

Femte Klassefikation.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Løisfabrikant Stahl,	Hr. Statsraad Reimann.
— Fabrikør Warburg,	— Fabrikør J. L. Petersen.
— Ass. pharm. Glahn,	— Brygger Tvede.
— Oberst Groth.	— Brændeviinsbrænder C. Jakobsen.

Sjette Klassefikation.

Afgang.		Tilgang.
Hr. Sadelmagermester Rothmann,	}	Hr. Sadelmagermester C. F. Rothmann, jun.
— Universitetsbogb. Clement,		— Lieutenant, Murermester L. Prahl.
— Blikkenslagermester Meyer,		— Snekerm. D. N. Thorsen.
— Murermester, Lieute- nant Ette.		— Fhv. Garvermester Geride.

12. Et Andragende fra Selskabets Budde om at erholde Forbedring i deres Gageforhold, overlod Generalforsamlingen Administrationen at afgjøre, og disse bleve da tilstaaede hver især, engang for alle 50 Kroner.

13. Derefter optoges 33 nye Medlemmer, hvis Navne forud have været indrykkede i Ugebladet.

14. Sluttelig meddeelte Administrationen, ifølge en tidligere Generalforsamlings Beslutning, Fortegnelser over de Legater, som ere tildeelte Selskabet siden dets Stiftelse, og hvis Beløb ere indbefattede i dets Fondsbeholdning, nemlig:

Mar 1805. Grosserer Niels Brocks Legat, efter Testa- ment af 19de Februar 1786 og 24de Februar 1802	10,124	R	45	Ø
— 1807. Student Gresss Legat	2,200	—	"	—
— 1827. Enkefru Charlotte Amal. Wönches Legat	4,000	—	"	—

- Aar 1829. Caroline-Legatet, stiftet
 af en Deel af Selskabets
 Medlemmer i Anled-
 ning af Hds. Rgl. Høih.
 Arveprindsesse Caro-
 lines Formæling den
 1ste August 1829 . . . 5,000 — " —
 — 1830. Enkefrue, Statsraadinde
 Rosoeds Legat 1,000 *R* " *Ø*
 — 1853. Silke-, Ulden- og Vær-
 redshandler J. H. Lunds
 Legat, efter Testament
 af 16de April 1853 . 2,773 — 6 —

Dg udenfor Fondsbeholdningen:

- 1856. Justitsraad Gibeschütz's Legater, efter Te-
 stament af 20de Juni 1853:
 a. til Understøttelse 200 *R* }
 b. til rentefrit Laan 2,000 — } aarlig.
 — 1863. Grosferer W. P. Heymanns Legat, Ren-
 ten af 400 *R* aarlig.
 — 1874. Grosferer B. M. Goldschmidts Legat,
 Renten af 100 *R* aarlig.

Pensionister.

Pensio-
nift fra

1851. Skrædder Borchs Enke.
 1853. Major Borthies Enke.
 1855. Skolelærer Achens Enke.
 — Institutbestyrer Mønsteds Enke.
 1859. Koffardikapitain Floors Enke.
 — Profurator Høiers Enke.
 1860. Formand Carljens Enke.
 — Urtekræmmer Petersjens Enke
 — Portner Borres Enke.
 — Urtekræmmer Guldagers Enke.
 1862. Væredshandler Hark's Enke.
 — Porcellainshandler Schalk's Enke.
 — Toldforvalter Bilstrups Enke.
 1863. Juvelerer Oldenburgs Enke.
 — Portkontrollør Strüdmans Enke.
 — Bogholder Kannestads Enke.
 1864. Bøukist Helstedts Enke.
 — Skibskapitain Baagøe.
 — Kopist Bruuns Enke.
 — Stomagermester Høesberg.
 1865. Sekretær Ottesjens Enke.
 — Fuldmægtig Bradts Enke.
 — Kanselliraad Lynghes Enke.
 — Koffardikapitain Hansjens Enke.
 — Stomagermester Malmqvist's Enke.
 1866. Kvarteermand Iversjens Enke.

Penfio:
nift fra

1866. Pastor Justs Datter.
— Bogholder E. Wings Enke.
1867. Rjottenmester Krygers Enke.
— Meelhandler Herbsts Enke.
— Ritmester Foghs Enke.
— Møllermester Andersen.
— Garber Topps Datter.
— Hørkræmmer Brorsons Enke.
— Kunstdreier Søborgs Enke.
— Frugthandler Frørups Enke.
— Stræddermester H. Andersen.
— Farver Schmidts Enke.
— Adjunkt Jacobsens Enke.
1868. Kapitain E. Groves Enke.
— Skomagermester N. P. Hølsted.
— Fuldmægtig Drebolts Enke.
— Kopist E. Mohrs Enke.
— Urtekræmmer E. M. Ibsens Enke.
— Barbeer E. N. Giede.
— Sekretair P. Schiodts Enke.
— Portraitmaler E. F. Christensen.
— Skomagermester B. J. Bonnesens Enke.
1869. Snedkermester E. L. Kølheders Enke.
— — — — — L. F. L. Knie.
— Manufakturhandler A. W. Henningsen.
— — — — — Stræddermester J. Kroll.

Pensio-
nift fra

1869. Kapitein Mølholms Enke.
 — Overkrigskommisjær H. N. Brocks Enke.
 — Skibskapitein Rjølners Datter.
 — Skræddermester F. Schulz.
- 1870 — J. Scheels Enke.
 — Blikkenslager J. Jrgens Enke.
 — Farver K. Bangs Enke.
 — Bogbinder H. D. Kreiser.
 — Musiklærer P. Møllers Enke.
 — Fuldmægtig Gunders Enke.
 — Musiklærer J. Braunsteins Enke.
 — Kontrollør Brodersens Datter.
 — Soldassistent J. Bayers Enke.
1871. Kunstdreier Ehlers Enke.
 — Musiklærer Dützh's Enke.
 — Foderalmager Sators Enke.
 — Sværdfeger Meyers Datter.
 — Justitsraad Beldrings Datter.
 — Politibetjent Amundsens Enke.
 — Musiklærer Dahls Enke.
 — Stomagemester Roed.
 — — Frydendahl.
 — Skibskapitein Humbles Datter.
 — Uhrhandler Webers Datter.
 — Isekræmmer Kleins Datter.
1872. Tømrermester Venkes Enke.

Pensio-
nift fra

1872. Bogbinder Bergmanns Datter.
 — Klædehandler Dinesen.
 — Stræddermester Bjørnlunds Enke.
 — Politibetjent Wilstrups Enke.
 — Bødkermester N. P. Nielsens Enke.
 — Skomager Andresens Enke.
 — Stræddermester Müllers Enke.
 — Stræddermester Drelbergs Enke.
 — Konditor Higes Enke.
 — Lieutenant Lunds Enke.
 — Bortskjæmsholder Andersens Enke.
 — Muursvend Reimers Enke.
1873. Skolelærer Schrøders Enke.
 — Toldassistent Hassels Enke.
 — Dekonom Blütmanns Enke.
 — Sadelmagermester Dinesen.
 — Guldsmed Pihls Enke.
 — Fuldmægtig Mulvads Enke.
 — Skomagermester H. Petersens Enke.
 — Bud R. Nielsens Enke.
 — Toldbetjent Wichmanns Enke.
 — Skomagermester Collerups Enke
 — Guldsmedmester E. Buchter.
 — Meelhandler A. Boldts Enke.
 — Ølhandler Jochumsens Datter.
 — Bagermester E. Jubj.
 — Fuldmægtig N. Møllers Enke.

Pensio-
nift fra

1873. Klædefabrikør Ottos Datter.
 — Lærerinde A. M. Bälchau.
 — Amtschirurg Mühes Enke.
1874. Kontorchef Schytts Enke.
 — Dekonom F. Frag's Enke.
 — Kasferer H. Dalbergs Enke
 — Hoboist Tappers Enke.
 — Kunstdreier P. Martini.
 — Pastor Kjeldbergs Enke.
 — Urtekr. L. Nielsen.
 — Bødformester J. Petersen.
 — Malermester Bentzens Enke.
 — Skræddermester Deichmanns Enke.
 — Glarmester J. Gaves Enke.
 — Toisfabrikør Walzes Enke.
 — Sekretair Strandgaards Enke.
 — Urtekræmmer A. Buch.
 — Skibstømmermand Petersens Enke.
 — Høker A. Nielsens Enke.
 — Toldassistent Truellsens Datter.
 — Skræddermester Riffners Enke.
 — Sthyrmand Fischers Datter.
 — Stomagermester J. T. Bergs Enke.
 — Toldassistent Halvorsens Enke.
1875. Krigsraad Segetths Enke.
 — Fuldmægtig Mørchs Enke.

Pensio-
nift fra

1875. Korsanger E. Pelt.

- Skolelærer Bøghs Enke.
- Justitsraad A. Petersens Enke.
- Bogholder Mørchs Enke.
- Klædehandler M. Hechfier.
- Naalemager Klerches Enke.
- Billedhugger Larsens Enke.
- Skipper Vandes Enke.
- Uhrmager Hinges Enke.
- Naalemager Heckfiers Enke.
- Ankersmed Caspersens Datter.
- Bærtshuussholder Bjerups Enke.
- Profurator Baggesens Datter.
- Skipper J. Glad.
- Dreier Kleines Enke.
- Fabrikør M. Bresta.
- Skræddermester J. Andersen.
- Mægler Andrades Datter.
- Bærtshuussholder J. Olsens Enke.
- Skomager H. C. Nielsens Enke.
- Kopist Orlamundts Datter.
- Skomager Michaelsens Enke.
- Kontrollør Grams Enke.
- Kunstdreier Eskildsen.
- Glasshandler Hansens Enke.
- Høker J. Nielsens Enke.

Pensio-
nister fra

1875. Kæbflager N. Jensen's Enke.
 — Mægler Roth's Datter.
 — Bud D. Hansens Enke.
1876. Fabrikant D. H. Drifers Enke.
 — Organist J. E. Kalhages Enke.
 — Assistent M. E. Kühls Enke.
 — Toldkontrollør Egtveds Enke.
 — Handelsbogholder J. Müllers Datter.
 — Bogumand P. Petersens Enke.
 — Sadelmager E. Jesspersen.
 — Lærerinde S. Rasmussen.
 — Nagelsmed S. Hoppe.
 — Brændeviinsbrænder Meyers Enke.
 — Pensionist Wiegers Enke.
 — Traadhandlerse A. Gabe.
 — Skomagermester Mandrup's Enke.
 — Dameskrædderinde S. Lund.
 — Kunstdreier P. E. Bang.
 — Skræddermester F. Gursch.
 — Urtekræmmer Schlichtkrull's Datter.
 — Pensioneret Toldassistent J. V. Olsen.
 — Ritmester Rahsted's Datter.

Endvidere de i 1877 optagne 19 nye Pensionister
 see Pag. 162—63.

Pensionister, der have Brochs Legat.
 1848. Havnefoged Møllers Enke.

Pensio-
nister fra

1865. Snekker J Steinbeck.
1868. Guldsmed Næboes Datter
1869. Skrædder Sommerfeldts Datter.

Pensionister, der have Caroline-Legater.

1875. Bud D. Hansens Enke.
1876. Gartner Gudmanns Enke.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab
i April 1877.

D. F. Olsen. C. N. Lantrop. B. Petersen.

J. Em. Larsen.

Jordskjælvet i Lissabon 1755.

(Ved Th. Olivarius.)

(Fortfat.)

Men det var ikke ene Jordskjælvet, der skulde bringe Ødelæggelse over Lissabon; — Jlden maatte være med; — der udbrød snart Ildbrand, deels fra de daglige Kjøkkener, deels fra Kirkerne, hvor Ild og Lys snart antændte Alt, hvad Jordreystelsen havde sparet. — Der var Ingen, der kunde hjælpe til at slukke, og derfor udbredte Jlden sig til hvert Sted, hvor den fandt den mindste Næring. — Ikke nok dermed! — ogsaa Havet syntes at have svoret den ulhykkelige Stad Undergang; — det steg under Jordreystelsen 30 Alen over sin sædvanlige Vandstand og bortskyllede Masser af Huse ved Flodens Bredder og ødelagde Toldhusene og de store Varelagere, der vare ophobede i disses Nærhed. — Hertil maa endnu føies, at hvad

de mægtige Naturkræfter havde sparet, blev et Rov for de Uslinge, der, tildeels undslupne af de sammensthyrtende Fængsler, plyndrede, røvede, myrdede og benyttede sig i fuldeste Maal af den almindelige Rædsel og Forvirring.

All Lydighed og Subordination var standset paa denne Rædselsdag. — Kongen lod udstede den temmelig overflødige Befaling, at Beboere skulde forlade Staden; — de Tilbageværende svarede Soldaterne: „Vi have ingen Konge længere“. — Paa Grund af den overhaandtagende Pldebrand, og ved Frygten for, at den skulde naae til Krudttaarnene, tænkte man paa at lade Staden bombardere og aldeles at sløise den. — Denne i Fortvivlelsens Dieblikke opstaaede Tanke blev dog ikke bragt til Udførelse; men man kan dog maasse nok forstaae, at den pavelige Nuntius o: Gesandt daterede sin Meddelelse til Paven: Fra det Sted, hvor Lisabon forstum stod; — o: „Della terra dove Lisbona fui.“ —

Med den første Dags Rædsler var Glendigheden endnu ikke overstaaet; thi de til Hjælp Trængendes Tal voxede hvert Dieblif. — Enhver, der paa nogen Maade kunde redde sig fra den dødsdømte By, flyede ud til de nærliggende Bassestrøg for der at søge Sikkerhed. — Her leirede sig Tusinder af begge Kjøen, og alle Stænder og alle Standshorholde vare opløste. — Det var virkelig den i vore Tider saa efterstræbte Lighedstilstand, Forvirring, Hjælpeløshed og dertil — Usædelighed. — Hver Dag bragte nye

Kjendsgjerninger om Bold og Mord, men den kommende Nat skjulte med sit Skør endnu større Misgjerninger. —

En Mængde Matroser, Soldater, Negere og, som nævnt, de ved Fængslernes Sammenstyrkning løsslupne Forbrydere, og derhos en Masse Ubesindede, der meente, at der var Intet at tabe, men maaskee dog Lidt at vinde, sværmede om paa de forfaldne Tomter; — de undersøgte de sammenstyrtede Huse; — brøde ind i de faae, der endnu vare blevne staaende, og begik de største Skjændselsgjerninger. — Den største Omhu og dertil en overordentlig Omsigt og kraftig Optræden blev viist under disse ulykkelige Forhold. — Man oprettede blandt andet en Deel Galger, hvori Enhver, der grov under Gruset, eller befandtes i Besiddelse af svedne Papiirspenge, siebliffeligen uden Lov og Dom blev hængt. — Ved denne kraftige — maaskee uundgaaelige Forholdsregel — er maaskee mangen fattig Mand, der vilde grave Kone og Børn ud af det faldne Huus, og mangen Rigmand, der vilde redde sine Værdipapirer, bleven hængt.

Jordstjælvet var ikke forbi med den første Dag, og heller ikke vare ved dettes Ophør de stræffelige Naturbegivenheder standsede. Flere Maaneder efter den 1ste Novbr. rystede Jorden endnu ofte med faae Dages Mellemrum med næsten lige saa stor Boldsomhed som selve Ulykkesdagen. — Floden Tajo svulmede op og trængte med rasende Magt udover sine Bredder. —

Havet var stundom i vildt Oprør, og overskyllede Rystlandet i mange Miles Omkreds, medens de oprørte Bølger opslugte mangfoldige Skibe med Mand og Muus. — En stærk, vedholdende Regn forfulgte de Ulykkelige, der paa de nærliggende Høider havde søgt Redning for Jordskjælv, Flammer og Bølger; — og Fugtighed, Kulde, Sygdom og Sult bragte utallige Mennesker, der hidtil havde reddet Livet i al dets Elen= dighed, Døden, trods al mulig Omhu og alle kraftige, forstandige Foranstaltninger.

Kong Josef, overvældet af den almindelige Elen= dighed, tilbragte Natten mellem den 1ste og 2den Novbr. i en Kareth paa en Mark, og senere under et Telt, medens han savnede enhver tænkelig daglig Beqvem= melighed. — Han besad selv hverken Indsigt eller Kraft til at yde Raad eller Hjælp under den almindelige Nød og Forvirring, — men han havde en udmærket Minister, Bombal.

Det er ikke min Agt her at levere en Levnets= beskrivelse af Don Sebastiano Joseph Carvalho Mello, Greve af Debras, Marquis af Bombal; men kun be= mærke, at han, efterat have studeret Jura ved Univer= sitetet i Coimbra (i hvis Nærhed han var født), tjente en kort Tid i den kongelige Garde, erhvervede sig ved Giftermaal en betydelig Formue og kom i høi Gunst hos Josef den 2den, der udnævnte ham til sin Stats= sekretair, i hvilken Egenkab han bragte nyt Liv i Statsforhandlingerne og medvirkede kraftigt til Udvi=

lingen af Landets Forhold baade udadtil og indadtil. Hans storartede Virksomhed under den Landeulykke, der i 1755 ramte det lille Portugal, er Anledningen til disse Dplysninger; — født 1699, døde han 1782, efter først at have været dømt til Døden for sin utrættelige Arbeiden for Portugals Bæe og Bæl, i Landsforviisning paa sit Slot Bombal, efter hvilket han bærer Navn. — Historikerne ville dømme hans øvrige Statsmandsvirksomhed; her have vi ifkun at gjøre med hans Optræden under Landeulykken 1755.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 21.

Torsdagen den 26de Mai 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i R. G. Calbergs Officin.

Jordskjælvet i Lissabon 1755.

(Bed Th. Olivarius.)

(Fortfat.)

Den mægtige Pombal havde ved de første Jordskjælvstød forladt sit Palais for at begive sig til Kongen, for at tilbyde sin Kraft, Indsigt og Omfarg i den almindelige Nød og Fare. Uagtet hans Bolig paa en underlig Maade blev forskaanet for den almindelige Ødelæggelse, saa besøgte han den dog ikke i flere Dage, men overlod sin Familie til Forsynets Barmhjertighed, medens han selv blev hos Kong Josef for at staae denne svage Fyrste bi med Raad og Daad.

Han boede, ligesom Kongen, i en Reisevogn, og fra denne bleve de Ordre udfærdigede, der vistnok reddede Lissabon fra fuldstændig Undergang. Med samme Mod, som Camillus havde viist overfor de fortvivlede Romere — der vilde forlade deres ødelagte Stad, — med samme Mod standsede han den fortvivlede Mængde, der vilde forlade den til en halv Gruushob forvandlede Stad. Han lod Staden omringe med Tropper, der viste de Flygtende tilbage, og tvang den rovgjerrige Pøbel til et Slags Orden; — han sørgede for de Overlevendes Underholdning, Ly og Læ; — han lod de Døde begrave, de endnu Vandende drage frem under Ruinerne og fik standset Aldebranden; — paa hans Befaling maatte de af Kongerigets Provindsjer, der vare blevne forskaanede for Ulykken, strax yde Hjælp til de Ulykkelige; — og midt under disse Gledigheder, han hjalp paa, saa godt det stod i hans Magt, — saa udarbejdede han nye Planer til Lissabons regelmæssigere og mere tidsvarende Gjenopbyggelse.

Men Medlidenhedens og Menneskelighedens Stemme talte i alle Lande ogsaa høit til Fordeel for de ulykkelige, saa haardt hjemsogte Portugisere. — Mangfoldige Privatpersoner, flere større Regjeringsmagter traadte hjælpende til, og Politiken maatte give Plads for Menneskekjærligheden, og selv de, der ikke meente Portugal det heelt vel, vare de første til at yde det virksom Hjælp. Englænderne gjorde Kongen en Foræring

Extrakt

af

1ste Kvartals=Regnskab 1877

for

det forenede Understøttelses=Seliskab.

Indtægt.

	Kr.
1. Kassebeholdning fra 4de Kvartal f. A.	13,460
2. Halvaarligt Kontingent:	
Restance fra forrige Kvartal 1,082 Kr. 82 Dre.	
anviiist for dette Kvartal " — " —	
Hs. Maj. Kongens Bidrag " 40 — " —	
	1,122 Kr. 82 Dre.
deraf er indkommet . 1,003 Kr. 82 Dre.	1,003
afstrevet som uerhol-	
delige 14 — " —	
	1,017 Kr. 82 Dre.
Restance ultm. Marts d. A.	105 Kr. " Dre.
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennen“s 89de Kargang Nr. 1—13	1,581
4. Renter:	
1. Af £ 9,100 for 1/2 Aar til 1. Marts d. A. = £ 182 à Kr. 18, 20 Dre	3,312 Kr. 40 Dre.
2. Af Beløb, der til forskjellige Tider er indsat i Sparekassen.	18 — 98 —
	3,330
5. Afdrag paa Laan:	
Restance fra forrige Kvartal 990 Kr. " Dre.	
anviiist for dette Kvartal 3,966 — " —	
	4,956 Kr. " Dre.
deraf er indkommet	4,018 — " —
Restance ultm. Marts d. A.	938 Kr. " Dre.
6. Optaget Laan i Nationalbanken	18,000
	41,391

Kjøbenhavn, den 31te Marts 1877.

Overensstemmende

O. F. Olsen.

C.

Udgift.

	Kr.	D.
Pensjoner:		
Uaffordrede fra forrige Kvartal	" Kr. " Dre.	
Uviste for dette Kvartal	2,673 — 50 —	
Overskud af det Brockske Legats Renter	36 — " —	
	2,709 Kr. 50 Dre.	
Udbetalte i Kvartalet	2,709 — 50 —	2,709 50
Uaffordrede ultm. Marts d. A.	" Kr. " Dre.	
<hr/>		
Bønninger		1,500 "
Andre Administrationsomkostninger		1,325 58
Lægebladets Trykning		377 "
Gratifikationer	15,378 Kr. " Dre.	
Uaffordrede fra forrige Kvartal	" — " —	
De af udbetalt	15,308 — " —	15,308 "
Uaffordrede ult. Marts d. A.	70 Kr. " Dre.	
<hr/>		
Uvist til rentefri Udlaan	16,000 Kr. " Dre.	
Deraf udbetalt	15,200 — " —	15,200 "
Uaffordrede ultm. Marts d. A.	800 — " —	
<hr/>		
Renter til Nationalbanken	60 Kr. " Dre.	
Pro mille Gebyr til do.	154 — 70 —	214 70
<hr/>		
Udvalgte Kassebeholdning ultm. Marts d. A.		4,760 79
Udvalgte i Sparekassen d. 14. April 1877	1,001 Kr. " Dre.)	
fontant Beholdning	3,759 — 79 —	
<hr/>		
	41,395	57

C. Borgen,
Selskabets Kasserer.

kontrollen.

rup. B. Petersen

J. Em. Larsen,
Aaaholder

af Korn Træ, Salt, Kjød, Meel og Riis til en Værdi af henved 10 Millioner Kroner. Staden Hamborg sendte det ullykkelige Lands Indvaanere flere Skibsladninger Trævarer — Bjælker og Brædder af udsøgt Slags, — og til de i Lissabon bosiddende Hamborgere ankom der et Par Skibe med røget Kjød, Seildug, Sengesteder, Uldstrømper og mange andre Ting, der bleve uddeelte af den hamborgske Konsul. Der hengik vistnok mange Aar, før der blev fuldstændigt raadet Bod paa den i saa mange Henseender opstaaede Nød, men lidt efter lidt lindredes denne ved den utrættelige Pombals Bestræbelser, og Lissabon reiste sig i en prægtig, nyfødt Skikkelse af sin Ødelæggelse, af hvilken der endnu den Dag idag — 120 Aar efter — vil kunne opdages Spor.

Hermed kunde denne historiske Skildring af Bordskjælvbet i Lissabon 1755 godt være afsluttet; men maaskee vil man dog med Interesse læse endnu en Beretning af et paalideligt Videnvidne, der paa den Tid levede i Lissabon. Det er den Retslærde Bradoch, en Engländer, der i juridiske Anliggender opholdt sig i Staden paa dens Hjemføgelsesdag, giver følgende Skildring:

Det var paa denne ullykkelige Dags Morgen mellem Kl. 9 og 10, da jeg sad i mit Værelse og nys havde sluttet et Brev, da Bordet og de derpaa

liggende Papirer begyndte at ryste med en svag Bevægelse. Det undrede mig lidt, da der ikke rørte sig en Luftning paa den skjønne Morgen. Jeg saae ud af de aabne Vinduer, uden at opdage Noget og uden at ahne det Mindste om, hvad der forestod. Kort efter begyndte det hele Huus at zittre; men jeg antog, at det var en Følge af de mange Bogue, der paa denne Høitidsdag rullede fra Belem til Kirkerne og det kongelige Slot.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem.

Dypograf Thorvald Hansen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 22.

Lørdagen den 2den Juni 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Jordskjælvet i Lissabon 1755.

(Ved Th. Olivarius.)

(Fortfat.)

Da jeg imidlertid lyttede nøiere til, opdagede jeg, at denne Zittren var foranlediget og ledsaget af et usædvanligt Bulder under Jorden, der lignede en fjern Jordens Rullen. Alt dette fandt Sted i mindre end et Par Minutter, og det faldt mig ind, at denne Larm kunde være Forløberen for et Jordskjælv. Jeg kastede min Pen, sprang op fra min Stol, men var endnu ikke paa det Rene med, om jeg helst skulde blive i mit Værelse eller løbe ud paa Gaden — Faren

syntes lige stor paa begge Steder —, da jeg blev halvt bedøvet ved et forfærdeligt Brag, som om den hele Stad styrtede sammen. Det Huus, i hvilket jeg boede, blev rystet med en saadan Voldsomhed, at alle de overste Etager styrtede sammen; — mit Bærelse, der laa paa første Sal, modstod det første Stød, men Alt i det blev kastet omkuld, og jeg selv holdt mig med stor Møie paa Benene. Jeg kunde nu ikke vente mig Andet end at blive knuust af de hid og did vakkende Mure, der sloge gabende Revner — eller af Bjælkerne, der her og der brøde frem gjennem deres Leie paa Loftet. — For at forøge det Rædselsfulde i denne Stilling, indtraadte der et fuldstændigt Mørke, sandsynligviis foranlediget af de Skyer af Støv og Rølg, der reiste sig fra de sammenstyrte Bygninger. I nogle Minutter havde jeg en Fornemmelse, som om jeg skulde quæles, maaskee nærmest bevirket ved de Svovldunster, der samtidig opfyldte Luften.

Saa snart det indtraadte Mørke havde tabt sig noget, og de første Støds Voldsomhed vare lidt aftagne, og jeg saae mig om i Bærelset, saa var den første Gjenstand, jeg opdagede, en stakkels Kone, der sad bleg og rystende paa Gulvet med et lille Barn paa Armen, Begge bedækkede af Støv. — Jeg spurgte hende, hvorledes hun var kommen hid; — men hun kunde i sin Forvirring og Angst intet Svar give mig. Hun var formodentlig ved det første Stød flygtet fra sin egen Bolig og, for ikke at blive dræbt af de ned-

styrte Mure og Stene, thyt ind i vort Huus, hvis underste Etager endnu holdt sig. — Her var ikke Tid til lang Spørgen; — da den stakkels Skabning var kommen lidt til Befindelse, spurgte hun mig, om jeg troede, at Verdens Ende var nær. Hun klagede med det Samme over en ulidelig Tørst; — jeg gik ind i mit Sovestue for at hente Vand; men der var imidlertid Alt knuust; — jeg kom tomhændet tilbage, og fortalte hende, at vi i Diebliffet ikke turde tænke paa at lædske vor Tørst, men blot see til at redde vort Liv, da Huset uden al Tvivl vilde styrte fuldstændig sammen, hvis der kom endnu en Jordrystelse.

Ligesaa lidt der havde været Tale om lang Spørgen og Svaren, — ligesaa lidt kunde der nu være Spørgsmaal om nogensohmhelst Tøven. — Jeg fik Konen med sit Barn under Armen, og vi skyndte os ned ad Trappen, for gjennem en Sidegade at naae hen til Tajosfloden, men denne Gade fandt vi spærret lige op til 1ste og 2den Sal af omstyrte Huse. Vi vendte os derpaa mod den anden Ende af Hovedgaden, da vi atter kom til en ny Bunke, hvor jeg maatte bruge alle mine Kræfter for at bane Vej for os op til Toppen; — jeg vendte mig om for at række Konen en hjælpende Haand, — men i samme Diebliff kom et nyt heftigt Stød — en Gefims styrte ned og knuste Moder og Barn ikke to Skridt fra mig. — Et slikt Syn vilde til andre Tider have berøvet mig al Fatning, men Synet af alle de Rædsler,

der foregik om mig, fløvede mig, og kun Selvopholdelsesdriften holdt mig opret og drev mig fremad.

Der laa endnu en lang, temmelig snever Gade for mig, hvis 4—5 Etagers gamle Huse allerede vare styrtede sammen, eller truede Enhver, der vilde vove sig forbi dem, med uundgaelig Undergang. En stor Mængde Mennesker laa ihjelslagne og haardt qvæstede rundt omkring; — Hjælp kunde jeg ikke yde og tænkte ifkun paa mig selv, idet jeg bad Vorherre, at han ved en brat Død vilde gjøre Ende paa mit Liv som paa saa mange Andres. — Det var dog blot et Dieblisks Fortvivlelse og Modfaldenhed, og jeg arbeidede mig med megen Møie og den yderste Forsigtighed frem over Gruushobene og under de bestandigt vaksende Mure; — efter denne farefulde, skræffelige Befandt jeg mig paa den aabne Plads foran Sct. Paulskirken, der faae Minutter iforveien var styrtet sammen og havde begravet Størsteparten af den store, der forsamlede Mængde. — Jeg hvilede her en Stund, og overveiede, hvad jeg retteligst burde gjøre. — Da jeg ikke ansaae mig sikker her, men gjerne vilde naae Flodbredden, saa besluttede jeg mig til at klavre over den vestlige Ende af den sammenstyrtede Kirke. — Det lykkedes mig ogsaa med en Deel Besvær, og nu var jeg da uden Fare for at blive knuust af de ravnende Bygninger.

Jeg fandt ved Floden en uhyre Stimmel af Mennesker af begge Kjøen og af alle Samfundsklasser:

Grever og Adelsmænd, fornemme Chorherrer i deres Purpurkaaber, Præster i deres Messeskæder, fornemme Damer, halv paaklædte og tildeels barbenede, — vare her blandede med den fattigste Befolkning. Alle disse Mennesker, som den fælles Fare her havde bragt sammen, laae paa Kæe med Dodsangsten skreven i deres Ansigt og bade, medens de korsfædte sig: *Misericordia mea Deus* (Herre, forbarm Dig over mig). En gammel, ærverdigg Præst i Messeskæde og Chorkaabe løb om blandt Mængden, trøstede dem, formanede dem til Bod og Bedring, og raabte til dem, at Gud var i høieste Maade vred over deres Synder; — men dersom de vilde anraabe den hellige Zomfru Maria, saa vilde hun bede om Naade for dem. Man flokkedes om ham, og den skattede sig lykkelig, der kom ham saa nær, at han kunde røre Sommen af hans Klædebon. Den ængstede Mængdes Taarer, Suk og Jamren maatte røre det haardeste Hjerte.

Det paafølgende andet Stod, der ikke var snyderligt svagere end det første, afbrød imidlertid pludseligt den fælles Andagt; — det fuldendte Sammenstyrtingen af de Bygninger, der, skjøndt de havde lidt meget ved den første Rystelse, dog endnu vare blevne staaende. Den almindelige Bestyrkelse var nu saa stor, at man fra Toppen af Sct. Catharinabakken, hvorhen en Mængde Mennesker vare flygtede, — og vidt omkring kun hørte eet Sammerskrig, blandet med Bønnen: „Herre, forbarm Dig!“ — Samtidigt styr-

tede Sognekirken ned og dræbte og faarede Mangfoldige.

En ny Skræk og et nyt Angstskrig fulgte pludselig derefter i denne Ødelæggelses og Sammerens Stund. — Havet vælter ind! — Vi ere Alle Dødsens!“ raabte utallige Stemmer; — og det var virkelig Tilfældet. Jeg saac over til Floden, i hvis Nærhed vi befandt os, og som her er mere end 4 engelske (en dansk) Mil bred, og saae, uagtet der ikke var et Vindpust at fornemme, at dens Bande hævede sig og svulmede forfærdeligt op. Der reiste sig i et Nu i en lille Afstand en Vandmasse, der hævede sig som et lille Bjerg og skummende og brusende væltede sig hen mod Strandbredden med en saadan Hastighed og Voldsomhed, at vi Alle fore afsted for at redde det hidtil bevarede Liv. Mange bleve bortskyllede og druknede, — de Fleste, selv i en lang Afstand fra Flodbredden, stode i Vand til midt paa Livet. Hvad mig selv angaaer, saa slap jeg med det almindelige Styrtebad og reddede atter Livet ved at holde mig fast ved nogle store Tømmerklodse, som de i samme Dieblif tilbagevigende Bølger forlode, ligesaa hurtigt som de vare brudte ind over os.

Da der nu viste sig lige saa store Farer fra Havet og Floden som paa den skjælvende Jord, saa skyndte jeg mig igjen hen til Pladsen ved St. Paulskirken; — her stod jeg en Stund drivvaad og betragtede Fartøierne paa Floden, der bleve kastede hid og

did. For nogle af dem vare Anfertougene sprungne, og de bleve revne bort til den modsatte Flodbred; — andre bleve med utrolig Hastighed snurrede rundt i Hvirvelen, og adskillige store Baade kæntrede, uagtet der ikke rørte sig en Vind. — Paa samme Tid styrtede den store Marmorhai, der var opført med uhyre Beføstninger, sammen med alle de Mennesker, der befandt sig paa den, og Alt blev opslugt; — ogsaa en Mængde Baade og mindre Fartøier, som laae for Anker ved den og vare oversyldte af flygtede Mennesker, bleve opslugte af Malstrømmen og saaes ikke mere.

En Skibscapitain, der laa tilankers nogle hundrede Alen fra den stolte sammenstyrtede Kai, eller Bolværket, og var Dienvidne til den hele Begivenhed, fortalte mig, at ved det andet Stød saae han hele Lissabon ghyge, som om den stod paa et Hav, der sættes i Bevægelse af en kommende Storm. — Jordrystelsen havde været saa stærk under Floden, at den havde kastet hans Svaranker løs fra Bunden. — Strax efter Stødet hævede Floden sig pludselig indtil 20 Fod over den sædvanlige Vandstand, men sank lige saa hurtigt. Han havde i samme Dieblik seet Kaien, Fartøier og Baade med Tusinder af Mennesker forsvinde i det Svælg, der strax maa have luffet sig over dem, da der ikke fandtes noget som helst Liig eller Spor af Bragstumper.

Et andet besynderligt Fænomen blev mig fortalt

af en Ben, der boede paa den anden Side af Tajo, hvor han havde Viinlagere. Efter at hans Vaaningshuus var blevet rystet paa den forfærdeligste Maade og hans hele Familie flygtet ud, dumpede der pludselig et stort Klippestykke ned tæt ved dem. Floden svulmede stærkt op, men traadte snart efter tilbage i sit Leie; men nu viste der sig trindt omkring i Bordsforpen en Mængde Smaarevner, af hvilke der opkastedes en utrolig Masse fiint, hvidt Sand saa høit, som man kan tænke sig det høieste Springvand. Borens Indvolde maa i Sandhed have været i stærk Gjæring, for at bevirke alle disse Rystelser og Omvæltninger.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Masfinaassistent L. C. E. Richardsen.

Sfr. Johanne J. J. Groth.

Typograf Valdemar Julius Christensen.

Guldsmed H. E. T. Engel.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Sognedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Sognedag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 23.

Torsdagen den 9de Juni 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Ligesom forrige Aar, og af samme Grunde, som den Gang, skulde man ikke undlade, herved at give en Fortegnelse over samtlige Bestyrelsesmedlemmer af Selskabet, saaledes som de, paa Generalforsamlingen d. 7de December 1876, og 22de Marts 1877, ere valgte, i Forening med de Vedblivende:

1. Administratorer.

Justitsraad, Fabrikeier, D. F. Olsen.

Statsraad, Direktør, C. N. Laurup, R. af D.
og Dbm.

Justitsraad, Raadmand, B. Petersen, R. af
D. og Dbm.

2. Repræsentanter.

Første Klassefikation

(for kongelige, kommunale Embeds- og Bestillingsmænd, m. Fl.):

Justitsraad, Kontorchef E. Th. Svanekjær.

Prokurator J. L. Lassen.

— E. M. Winther.

Statsraad W. Lindberg, R. af D.

Kammerassessor H. Kjerrumgaard.

Justitsraad N. L. Rasmussen, R. af D.

Statsraad D. Cruse, R. af D. og Dbm.

Overfrigskommiss., Inspektør, E. F. Clausen,
R. af D.

Politi-Inspektør M. Herz, Dbm. og R. af D.

Statsraad, Departementschef, J. P. de Fontenay,
R. af D.

— E. N. Keller, R. af D.

Kammerraad B. N. Heiberg.

Anden Klassefikation

(for Præstestanden, Lærere, Læger, Kunstnere, Videnskabsmænd, Studerende, Kirkebetjente m. Fl.):

Institutbestyrer E. L. Wolffsen.

Professør L. F. Holmberg, R. af D.

Læge P. J. Møller.

Sognepræst W. Nielsen.

Arkitekt F. W. Tvede, R. af D.

Sognepræst J. Nielsen.

Pastor E. Levison, R. af D.

Skoleinspektør A. Hoffmann.

Litograf T. h. Bergh.

Stiftsprovst C. Rothe, R. af D. og Dbm.

Statsraad B. Borgen, R. af D.

Professor A. P. Berggreen, R. af D. og Dbm.

Provst J. B. Fog, R. af D. og Dbm.

Cand. theol. J. C. Keller, R. af D.

Professor F. Krohn, R. af D.

Statsraad A. B. Schyts, R. af D. og Dbm.

Tredie Klassefikation

(for de til Militair=Staterne henhørende):

Kapitain H. H. Welsh, Dbm.

— C. W. Pfaff, R. af D. og Dbm.

Intendant C. C. Clausen.

Excellence, General J. A. Wørrishøffer, C. af
D. og Dbm.

Overkrigskommisair F. W. Aagesen.

Kapitain M. Hyrup, R. af D.

Assistent i Marinen C. F. Ipsen.

Krigsraad P. S. Eigtved, R. af D.

Oberst J. C. Gandil, R. af D. og Dbm.

Sekretær J. J. Claesen.

Krigsraad S. P. Eigtved, Obm., R. af D.
Kapitain F. W. Hendrikjen.

Skibsbygmester Gullach, Obm., R. af D.

Lieutenant E. Riisau.

— L. Bachmann.

Kassierer C. E. Brodersen.

Fjerde Klassefikation

(for Handelsstanden og de dermed beslægtede Forretninger):

Kapitain, Mægler E. Lorenzen.

Grosjerer M. S. E. Øst.

Væredshandler J. Bigler.

Mustringsskriver E. Börnsen.

Tehandler E. M. Fønnesbech.

Urtekræmmer J. E. Bondrop.

Grosjerer W. Wanscher.

Urtekræmmer J. S. Boje.

Grosjerer J. Heimann.

Skibsfører E. Eberth.

Grosjerer Adam Petersen.

— G. Kruse.

— Hagelberg.

Manufakturhandler Primou.

Agent Chr. Petersen.

Manufakturhandler A. Fønnesbech.

Femte Klassefikation

(for Fabrikanter, Grossister, M- og Brødhandlere,
Restauratorer, Kaffeekjæntere m. Fl.):

Restaurator N. Petersen.

Løifabrikant N. P. Christensen.

Assessor pharm. S. A. Piper, N. af D.

Fabrikant D. Thøgersen.

— Farver C. Schleisner.

Brygger J. Westberg.

Restaurator S. Hansen.

Konditor C. Grandjean.

Løifabrikant J. F. Kramphardt.

Brændeviinsbrænder J. E. Olsen.

— Grosserer, J. Chr. Olsen.

Mekanikus Th. Rnudsen.

Statsraad, Bankdirektor, A. E. Reimann.

Fabrikør J. L. Petersen.

Brygger H. J. Tvede.

Brændeviinsbrænder C. Jacobsen.

Sjette Klassefikation

(for Haandværksstanden, og for de til de andre Klas-
ser ikke henhørende Medlemmer):

Uhrmager J. A. Øberg, J. M.

Stolemager P. Rønne.

Lømrermester, Lieutenant C. Rothe.

Skræddermester B. Reiding.

Malermester W. Hammer.
 Ankerfjæd, Oldemand, A. W. Holm.
 Handskefabrikant N. F. Larsen.
 Skomagermester G. A. Dmberg.
 Blikkenslagermester S. Mortensen.
 Malermester A. C. Geisler.
 Tomrermester J. M. Unmack.
 Smedermester Hans J. Lund.
 Sadelmagermester C. F. Rothmann, jun.
 Lieutenant, Murermester, S. Prah.
 Smedermester D. N. Thorsen.
 Garvermester C. Gericke.

Samtlige Repræsentanter ere anførte i den Orden, da de successive ere valgte, og den Førstnævnte i hver enkelt Klasse vil, for hvert enkelt Aar, være at betragte som Klasse's Formand; men det er ikke formeent Klasse'erne indbyrdes at vælge til Formand, hvem der dertil ellers udsees, naar den førstnævnte Repræsentant refucerer.

3. Skrivkomiteens Medlemmer.

Pastor L. Schmidt, Formand.
 Bogholder, ps. Inspektør, J. Em. Larsen.
 Revisor J. H. Halvorsen.
 Kammerassessor, Skoleinspektør, Th. Olivarius.

4. Embedsmænd.

Bogholder, ps. Inspektør S. Em. Larsen.
Kasserer, Kriminalretsfuldmægtig C. Borgen.

5. Budde.

Skomagermester P. C. Petersen.
Auktionsholder, Retsvidne, N. P. Petersen.
Skomagermester C. Olsen.
Skreddermester, Retsvidne, Wandall.
Snedkerjvend D. A. Eriksen.
Skreddermester, Kontrollør, H. C. Rasmussen.

Selskabets Kontor, der modtager Ind- og Udmeldelser af Medlemmer, samt alle andre Selskabet vedrørende Sager, under Forsegling til Administrationen, er i **Nybrogade Nr. 22 i Stuen**, og aabent hver Dag fra Kl. 10 til 12 Formiddag.

Administrationen, i Mai 1877.

D. F. Olsen. C. A. Lantrup. B. Petersen.

S. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Kronometer- og Uhrmager L. A. Schlorrich.

Urtekræmmer N. T. Larsen.

Porcellainshandler W. Friis.

Cand. jur. A. Schlichtkrull.

Høker Laurentius' Datter, Ane Marie.

Lømrer Ludvigsens Datter, Dorthæa Kir-
stine.

Selskabets Bøgholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 24.

Torsdagen den 16de Juni 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Gordskjælvet i Lissabon 1755.

(Ved Th. Olivarius.)

(Fortjat.)

Jeg havde ikke været paa Pladsen ved St. Pauls-kirken i mange Minutter, før det tredie Stød paafulgte, der dog var ulige ringere, end de tvende foregaaende. — Vandet styrtede atter ind, men traf sig ligesaa hurtigt tilbage, saa at jeg og Flere, der havde faaet Fodfæste paa en lille Ophøining paa Pladsen, slap med at staae nogle Dieblikke i Vand til Ræverne, da Vandmassens Magt tildeels blev brudt ved Ruinerne af nogle Bygninger, der vare faldne sammen. — Vandet traf sig saa langt tilbage, at Fartøier, der

laae tilankers paa 7 Favne Vand, pludseligt laae paa det Torre, men atter kort efter kunde flyde ved de vexlende Vandstande. Man frygtede ikke uden Grund for, at Lissabon skulde dele Skjæbne med Lima, Hovedstaden i Peru, der i 1746 i faae Timer saae sine Tusinder af Huse, 14 Kirker jævnedes med Jorden, og Skibe med umaadelige Skatte opslugte af det over al tænkelig Maade oprørte Hav. — Lissabons lavere liggende Dele skaanedes dog for en stor Deel derved, at Floden gjør store Bøininger, der idelig lagde Hindringer iveien for de urolige Vandmasser.

En Skipper, der et Par Dage efter den 1ste November kom ind til Lissabon, fortalte mig, at ombord havde de følt Stødet saa stærkt, at de troede, at de vare løbne paa en Klippe; men ved at kaste Loddet ud havde de neppe fundet Bund; — den hele Historie var ham uforklarlig, indtil han naaede op til Lissabon og saae og hørte, hvad der havde tildraget sig; thi saa var det Hele ham forstaaeligt.

Jeg befandt mig nu i en saadan Stilling, at jeg ikke ret vidste, hvorhen jeg skulde vende mig. — Blev jeg, hvor jeg var, saa var jeg i Fare for at blive bortskyllet af Bølgerne; — fjernede jeg mig, saa truede de faldende Bygninger mig med en næsten vis Undergang. Endelig besluttede jeg mig til at søge hen til Montem, en lav og meget stærk Bygning, der heller ikke led stor Skade, med Undtagelse af nogle Værelser, der vendte ud mod Floden. Soldaterne, som

her havde været paa Vagt, vare alle flygtede derfra, undtagen den commanderende Officeer, en ung Adelsmand paa 18—19 Aar, som jeg traf staaende foran Døren. Da Torden endnu bestandig skjælvede, og Pladsen, hvor vi stode, ikke syntes os ganske sikker, fjernede vi os en lille Smule; — jeg udtalte min Forundring over, at han alene havde havt Mod til at blive paa sin Post; — hans simple Svar lød saaledes: „Om jeg ogsaa vidste, at Torden vilde aabne sig under mig og opsluge mig, saa kunde det aldrig falde mig ind at vige fra den.“ — Denne Ynglings Pligtfølelse og Mod kan man takke for, at Mønten, hvor der for Diebliffet fandtes over 2 Millioner Rigsdaler i rede Penge, ikke blev plyndret.

Jeg havde denne Dag skullet spise til Middag hos en Ven, der boede midt i Staden i et meget høit Huus, og just derfor maatte befinde sig i stor Fare. — Efter at jeg i længere Tid havde underholdt mig med den unge, kjække Officeer, drev Deeltagelse mig til at gjøre Forsøg paa at faae at vide, hvad der var bleven af min Ven. Da det vilde have været Dumdriftighed at vove mig igjennem den smalle Gade, som jeg før saa lykkelig havde passeret, saa besluttede jeg at søge en Wei derhen over St. Paulspladsens Ruiner, langs med Floden, der nu syntes temmelig rolig. Herfra gif jeg ikke uden Fare til den store Plads foran det irske Kloster „Corpo Santo“, der var styrtet heelt sammen og havde begravet en stor

Mængde Menneffer. Mange af de Udflugne stode paa Pladsen og betragtede, henskne i Sorg, Ruinerne. Herfra styrede jeg min Vej mod en lille Gade, der fører til Slottet, men fandt Afgang til den aldeles spærret af Ruinerne af det store Operahus, en af de stærkeste og prægtigste Bygninger i sit Slags i hele Europa, som nylig var bleven fuldendt med uhyre Bekostninger. Endnu en Vej, ad hvilken jeg søgte at naae den store Slotsplads, var ligeledes stoppet af Ruiner. Alle de Bærelser i Slottet, hvori den kongelige Familie pleiede at have Bolig, laae i Grus; og den havde upaatvileligen været Dødens Bytte, hvis dens Medlemmer havde været der tilstede. Af Patriarkalkirken, i Nærheden af Slottet, var Taget og en Deel af Ydermurene styrtet ned, og Hofkappellets Mure, et af den nyere Arkitekturs prægtigste Bygninger, vare trods deres Tykkelse og Styrke, saa sonderrevne, at store Stene stadigt styrtede ned, og Alt syntes at være gaaet fra hinanden. Hele den store Slotsplads var fuld af Karether, andre Rjoretøier, Bærestole, Heste og Muuldyr, der vare forladte af deres Eiermænd, Rudske og Drivere.

Adelen, de anseete Borgere og Geistlige, der ved Jordskjælvets Begyndelse have bivaanet den pragtfulde Gudstjeneste, vare, saavidt de undkom, i største Hast flygtede hen, hvor hvers Frygt drev ham, og overlod de talrige Alteres prægtige Smykker til den Første den Bedste, der vilde bemægtige sig dem. — Uukværdige

vare de staffels Dyr, der syntes at føle deres Skjæbne. Nogle af dem vare dræbte, andre saarede, men den større Deel, som ingen Skade havde taget, bleve overladte til Hungersdøden.

En lang, steil og sneber Gade førte mig endelig til min Vens Bolig, de Nædsels-scener, jeg traf paa denne Vej, overgaae al Beskrivelse. Der var Intet at høre uden Jamren, Sukken og Rallen; — jeg traf intet Menneske, uden at han maatte begræde og beklage sine Nærmestes og Kjærestes Død, eller, Tabet af Alt, hvad han havde eiet; — jeg kunde neppe gjøre et Skridt uden at træde paa Døde eller Døende; hist og her laae Karether med deres Herfsaber, Heste og Rudske aldeles knuste; — her saae man Mødre, med deres Børn i Armene; hist rigtklædte Damer, Munkke, Præster, fiintklædte Herrer og fattige Folk, deels knuste, deels kjæmpende med Døden; paa nogle var Nygraden knækket, paa andre Laar, Arme og Been brudte; nogle laae med knuust Bryst, af store Stene, andre halvbegravne under Gruset; Alle forgjæves raabende om Hjælp, men overladte til en langsom Død.

Endelig naaede jeg til min Vens Huus; — det var tilligemed alle tilstødende Bygninger fuldstændigt sthyrtet sammen. Jeg forlod med bitter Veemod dette Odelæggelsens Sted og fandt endelig et usfelt Ophold i et Værtshuus, en Fjerdingvei fra Staden. — Her lever jeg med en Mængde Landsmænd og med mange Portugisere under de ynkeligste Forhold. — Vi ligge næsten bestandigt paa den bare Jord; — og de Færreste af os

have Noget, hvormed vi kunde dække os til, for at beskytte os en Smule mod den raae Natteluft, der nu er meget bidende og gjennemtrængende.

Man kunde fylde et heelt Bind med Rædsels-scener fra den 1ste Novbr.; — neppe begyndte det at mørknes, før der frembød sig et andet Skuespil, der ikke var mindre frygteligt, end hvad jeg hidtil har beskrevet. — Den hele Stad stod i Flammer, der oplyste Omegnen i den Grad, at jeg med Lethed kunde læse den mindste Skrift. — Man kunde uden Overdrivelse sige, at Ilden rasede paa flere end hundrede forskjellige Steder, og saaledes brændte Staden sex Dage i Rad, uden Ophor og uden at der gjordes, eller kunde gøres noget Forsøg paa at slukke Branden. — Ilden fortærede saaledes lidt efter lidt det Meste, af hvad Jordskjælvet havde skaanet, og Folk vare saa nedbøiede og slagne af Rædsel, at kun faae havde Mod til at vove sig ind i Byen for at redde lidt af deres Eiendele. — De Allerfleste betragtede, betagne af Græmmelse, tause og med stive, stirrende Blikke Flammerne, — en Tausshed, der kun af og til blev afbrudt af Dvinders og Børns Skrig, hvergang Jorden rystede, og som da anraabte Gud, Jomfru Maria, alle Helgene og Englene om Hjælp; — der hengik nemlig i mange Dage og Nætter neppe et Qvarter, uden at der paafulgte svagere eller stærkere Rystelser. Saavidt jeg kunde erfare, hidrørte denne forfærdelige Ildbrand ikke fra den underjordiske Ild, som Noogle antog, men fra tvende andre Aarsager, som jeg finder aldeles na-

turlige, især da de virkede samtidigt. Først vil jeg bemærke, at da den 1ste November er en høi Fest hos Portugiserne (Allehelgensdag), saa vare alle Kirker med deres Kapeller — nogle Kirker talte over tyve saadanne — oplyste med et utroligt Antal Voksjerter og Lamper. Disse satte naturligtviis Forhæng og deslige tilligemed Træværk og Tømmer i Brand, og denne udbredte sig hurtigt til de nærliggende Huse, hvor den forbandt sig med den fra Kjøffenerne udbrudte Ild, saa at der næppe havde behøvedes mere til at ødelægge hele den ulykkelige Stad, især da der Ingen var til at modarbeide Ilden.

En Bande forhærdede Forbrændere, der ved Fængselsmurenes Indstyrten vare slupne ud, viste sig særdeles virksomme med at sætte Ild paa de Bygninger, som maaskee ellers kunde have undgaaet den almindelige Fordærvelse. Uden Tvivl søgte de derved at forøge Skrækken og Forvirringen, for at de derved kunde faae bedre Leilighed til at plyndre. Det havde ikke været fornødent for dem at gjøre sig denne Møie, da de ganske vist uden denne uforstyrrede havde kunnet drive deres Forretning; thi den hele Stad var ved Nattens Komme saa forladt, at der maaskee neppe fandtes nogen levende Sjæl i den uden disse Kjeltringer og andre af samme Slags. Fireogtredive af dem bleve dog strax grebne og øieblikkelig henrettede. En af dem bekjendte under Galgen, at han med egen Haand havde stukket det kongelige Slot i Brand, og sagde

endnu i sit sidste Aandedræt, at han havde haabet at indebrænde hele den kongelige Familie.

Alt, hvad der fandtes af Stort og Værdifuldt i Staden, blev ødelagt af Ilden eller paa anden Maade. Skaden lader sig ikke vurdere, men at den maa have været umaadelig, kan man slutte sig til af nogle faae Antydninger.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem.

Garderobejomfru hos Hds. Majestæt Dronningen,
Anna Julie Farsbølle.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Ni og firesindstyvende Aargang.

N°. 25.

Torsdagen den 23de Juni 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Dordskjælvet i Lissabon 1755.

(Ved Th. Olivarius.)

(Fortsat.)

Alle de kostbare Tapeter, Malerier, Guld- og Sølv-
sager, Juveler, Mebler og mange andre Kostbarheder
i det kongelige Slot, der beløb sig til Millioner; —
alle de kostbare Dragter, Ornatser og andre Sager, i
den tilstødende Sogneskirke, hvor Gudstjenesten fandt
Sted med ikke mindre Pragt, end i Paven's eget Kapel;
— alle Braganzapalladsets Skatte, hvor Kronjuvelerne
og Taffelservicer af uskatteerlig Værdi bleve opbeværede
tilligemed en Masse af guld- og sølvbroderede Tapeter
og Forhæng af Fløil og Damask; — alle de ostindiske

i Slottets Kjældere værende Barelager, der vare Millioner værd, og som tilhørte de forskjellige Nationers Kjøbmænd; — alle de de uhyre Lagere i Toldhuset, Kjøbmandenes og Kræmmernes egne Huse ophobede værdifulde Sager; — Alt, Alt blev fortæret af Querne. Selv det Lidet, som det lyffedes at redde ved Ulyffens Begyndelse, fandt ingen Sikkerhed paa de offentlige Pladser, hvorhen man bragte det, da det enten blev stukket i Brand ved de nedfaldende Guister, eller paa anden Maade gif tabt i den almindelige Forvirring, og da især stjælet af de undslupne Forbrydere, der paa bedste Maade benyttede sig af den almindelige Ulyffe til deres Fordeel.

Med Hensyn til Bygningerne har man lagt Mærke til, at de stærkeste og solideste i det Hele taget først styrtede sammen. — Blandt disse befandt sig, foruden de allerede nævnte, Kornmagasinerne paa Korn-
torvet, det store kongelige Hospital i Rocien, det saakaldte Misericordiæ-Hospital for forældreløse Pigebørn, hvilke næsten Alle mistede Livet, den skønne Sct. Domingokirke tilligemed Klosteret og den store Karmeliterkirke, der hvilede paa to Rækker Marmorsoiler, og hvori fandtes det mirakkelgjørende Billede af vor kjære Frue paa Karmelbjerget, som dog dennegang ikke havde kunnet redde sit Yndlingstempel fra Undergang. — Udeles ødelagt blev den gamle Kathedralkirke, en Bygning med overordentlig tykke Mure, og den hellige Augustinus's prægtige Kirke, der af Kjendere ansaaes for et

af Bygningskunstens skjønneste Værker i Europa, hvor Eigene af Kong Johannes og flere andre kongelige Personer henstode, hvis Monumenter ved Ruppelens Nedstyrten bleve fuldstændigt ødelagte. — Indviiede til Fordærvelsen vare ogsaa Citadellet, hvori Archiverne og uerstattelige Documenter vare opbevarede, saavel som Inquisitionens Fængsel, samt Limorina, et maurisk Kongepallads, hvor Høiesteret holdt sine Samlinger til Undersøgelse af Kriminalforbrydelser. — Men det er umuligt ved Navn at opregne alle de offentlige Bygninger, der toge Skade; — for at sige Alt med eet Ord bemærker jeg kun, at samtlige Sognekirker, alle Munk- og Nonneklostere, alle Paladser og offentlige Bygninger, samt utallige Privathuse, enten bleve heelt kuld- kastede, eller bragte i en saa uheldig Forfatning, at man ikke uden Fare turde passere dem. — Og nu den Mængde Mennesker, der mistede Livet ved denne Leilighed! — Hvor stort var ikke det Antal, der bleve dræbte i deres egne Huse! — Da hver Etage beboedes idetmindste af een Familie, saa befandt der sig i de fleste vel ikke mindre end fyrrethve Personer, som enten øieblikkelig fandt Døden, eller bleve dræbte paa Gaderne. Endnu langt større er vistnok Antallet af dem, der omkom i Kirkerne og Klosterne, da det første Stød indtraf under Høimesen, hvor en uhyre Mængde Andægtige havde forsamlet sig.

I det store Franziskanerkloster, hvori der befandt sig henved tre Hundrede Munk, styrtede, just da de

fang i Koret, Taget ned, samtidigt med et Gallerie overfor Døren til Høialteret, og begrov Munkene, atten undtagne, tilligemed den talrige Forsamling, af hvilken Ingen kunde slippe ud af den ved Galleriets Nedstyrten spærrede Dør. — I Sct. Clara-Klosteret havde et Hundrede og halvtredstindstyve Nonner med Opvarterinder en lignende Skjæbne, saavel som i Calvarieklosteret, hvor de fleste af de i Koret værende Nonner og den største Deel af den tilstedeværende Forsamling fandt Døden; — det engelske Nonnekloster blev ligeledes ganske ødelagt, men jeg veed ikke, hvormange der omkom. — I Treuenigheds-Klosteret, have troværdige Folk forfikkret mig, mistede over femten Hundrede Mennesker Livet. — I alle andre Kirker og Kapeller stod de Dræbtes Antal i Forhold til disses Størrelse. — I Fængslet Vimorino bleve henved fire Hundrede Fanger dræbte af de sammenstyrtede Mure; men nogle af de værste Forbrydere undslap dog, for siden at stifte endnu mere Ulykke.

Det hele Antal af Omkomne, de indbefattede, som bleve brændte, druknede eller senere bleve knuste ved Eftergravninger i Ruinerne, kan man allermindst anslaae til trestindstyve Tusinde. — Om den øvrige Skade, der ikke kan beregnes, kan man danne sig en Forestilling, naar man betænker, at den hele store, rige Stad nu kun er en stor Bunke Ruiner og Gruushobe, og at Rige og Fattige ere i de samme sørgelige Omstændigheder. Nogle Tusind Familier, der Dagen forud levede i Velstand, Magelighed og Velvære, ere

nu spredte rundt omkring paa Markerne og maa undvære enhver Livets Bequemmelighed, da der Ingen findes, der kunne hjælpe dem.

Under saadanne Scener af almindelig Elendighed er den Enkeltes Skjæbne saa ubetydelig, at den næppe synes værd at lægge Mærke til; jeg indskrænker mig derfor til at omtale nogle Tilfælde, der ramte Personer, som jeg personlig kjendte. — En Engländerinde ilede ved det første Stød tilligemed sin Mand ud af Huset; hun fulgte ham i en liden Afstand; men næppe vare de komne udenfor, før Husene fra begge Sider styrtede sammen, og da Egtetfællen saae sig om efter sin Hustru var hun begravet, uden at der kunde gjøres Noget som helst til hendes Frelse. — En riig Portugiser, der boede en Snees Miil fra Lissabon, førtes af sin Ulykkesstjerne til Byen Astenen forud for Katastrofen; — han vilde have taget Deel i nogle Forhøstelser; — der blev ikke Veilighed til at tage Deel i disse; thi da han om Morgenen pnyttede sig i sit Soveværelse, blev han knust og begravet under Ruinerne af det sammenfaldende Huus. — Endnu en sørgeligere Skjæbne havde en ung engelsk Kjøbmand, der just passerede forbi en af Sognekirkerne, da det første Stød indtraf; begge hans Fødder bleve knuste af de store nedfaldende Steen og Muurbrekker, og i denre elendige Tilstand anraabte han længe forgjæves de Forbiilende om Hjælp. Endelig tog en menneskekjærlig Portugiser sig af ham, bar ham ind i Kirken, som han ansaae for et nogenlunde sikkert

Tilflugtssted; men i samme Dieblig paafulgte det andet Stød, hvorved Udgangen spærredes; og den Dvæstede, hans Redningsmand, og mange Andre, der havde søgt Tilflugt i Kirken, bleve levende indebrændte, da den fort efter stod i lys Lue.

Endnu en liden Begivenhed vil jeg meddele, da jeg kan indestaae for dens Troværdighed. En hamburgsk Kjøbmand, der hed Burmeister og boede i Lissabon erholdt fra sin Compagnon, der boede i Hamborg, et Brev, hvori denne paa det Indstændigste anmodede ham om at lade en stor Beholdning af Sør og flere kostbare Varer bringe fra deres Pakhuus til andre forskjellige Steder i Staden. Som Marsag til denne paatrængende Anmodning, anførte han, at han havde drømt, at Lissabon stod i Flamme. — Dette gode Røad blev imidlertid ikke efterkommet, og det kostbare Magazin gik tilligemed saamange andre tilgrunde.

Nogle Dage efter at den første Bestyrtelse var gaaet lidt over, vovede jeg mig ad den sikreste Vej jeg kunde finde, ind i Byen, for at see, om det ikke var muligt at redde Noget fra min fordums Bolig. Men Ruinerne havde ved de sidste Aldebrande formeret sig i den Grad, at det ikke engang var mig muligt at finde den Gade, og endnu mindre den Bygning, i hvilken jeg havde boet. Efter nogle faa Dages Forløb gjorde jeg atter et Forsøg, ledsaget af nogle Budde og Lastdragere, der vare godt kjendte i

dette Strøg af Staden, ja kjendte saa at sige hvert Huus. — Ved deres Hjælp fandt jeg rigtignok Stedet, hvor jeg havde boet, men overtydede mig snart selv om, at det ikke alene vilde være et saare bekosteligt, men endogsaa farefuldt Foretagende at lade anstille en Udgravning; — da der tillige steg Røg op fra Grunshobene, saa kunde jeg med en høi Grad af Rimelighed slutte mig til, at de Sager — mine Bøger og Manuscripter —, hvorpaa jeg satte høiest Pris — vare Luernes Rov.

Begge disse Gange, da jeg havde tænkt paa at foranstalte en Udgravning, mødte mig imidlertid en Stank af halvforbrændte, eller halvraadne Liig, som næsten fik mig til at besvime. Efter det andet Forsøg fik jeg en Feber, som jeg vel slap lykkelig over, men som ogsaa tjente mig som en Advarsel, ikke at nærme mig til de Steder, hvorfra disse forfærdelige Dunster opstege, der truede Staden med en Smitsot, som da heller ikke udeblev. — En af mine Bekjendte, der havde gjort et Besøg i den sammenstyrtede Stad, fortalte mig, at han havde seet Hundreder af lem-læstede Liig — formodentlig af sultne Hunde, — og Hundreder af andre Dffere, der halvforbrændte, laae i bunkeviis, navnlig udenfor Kirkerne og Kapellerne paa de offentlige Pladser. —

Man har i de sidste Dage været beskjæftiget med at bringe Ligene bort, for at jorde dem paa de til Byen stødende Marker; — men det store Antal

ligger dog endnu under Gruushobene, og — selv om man havde Arbeidskraft dertil — turde det maaskee blive en farlig Sag, just nu, at aabne disse Forraadnelsestamre.

(Sluttes.)

Bekjendtgjorelse.

Foreslaaet nyt Medlem.

Suffervarefabrikant Wilhelm Künig.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 26.

Lørdagen den 30te Juni 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bordskjælvet i Lissabon 1755.

(Bed Th. Olivarius.)

(Sluttet.)

— Dette er en tilforladelig, men vistnok temmelig ufuldkommen Skildring af den frygtelige Begivenhed, som det faldt i min Lod at opleve, og hvis Indtryk aldrig, aldrig ville kunne udslettes af min Erindring. — Jeg har mistet Alt, hvad jeg eiede af rede Penge, og eier kun de Klæder, jeg bærer paa min Krop; — dette faaer nu at gaae — jeg er ikke værre faren end Tusinde Andre, men Et smerter mig mere end alle øvrige Savn, — og det er mit uerstattelige Tab af mine Bøger og Papirer. Hvad der forøger min Nød,

er den Omstændighed, at de Venner, til hvem jeg ellers kunde have henvendt mig om Hjælp, ere ligesaa elendigt stillede, som jeg selv. — Jeg er imidlertid langt fra at fortvivle; — nei, jeg takker af et inderligt rørt, taknemmeligt Hjerte Forsynet, som har beskyttet mig fra Manges rædselsfulde Skjæbne. — Da imidlertid alle Foretninger, og al Virksomhed ligger fuldkommen stille, og neppe kunne paabegyndes førend om meget lang Tid, saa vender jeg med den første, den bedste Veilighed tilbage til Eder i gammel England.

Eders

Braddock.

In stem Dreng,

(Ved Th. Olivarius.)

(Af et Brev fra en gammel „Hofraad“ i Sachsen-Weimar til en Ven.)

Høistærede Ven!

„Jeg kommer hjem fra et Gjæstebud i en Tilstand, der er tæt ved at bringe mig fra al Sands og Samling. —

Min gamle, værdige Ven, Geheimeraad G., beviste mig en uheldig Tjeneste, da han indbød mig til

Middag hos sig idag. — Jeg gif derhen med Forudfølelsen af de Glæder, jeg altid finder i hans Selskaber, men en lille Nisse, eller Svartalf — en slem Dreng — bragte mig snart ud af min glade Stemning.

Der var indbudt en Deel fremmede høitstaaende Personer til Middagstaftelet, blandt disse ogsaa Geheimeraadinde v. S. . . , hvis Ægtefælle min Ven G. — skildte store Forbindtligheder, da han ved hans Indskriden vandt en Proces, der ellers let kunde have kostet ham Halvparten af hans Formue. — Til min Fortræd var Geheimeraadnen selv fraværende, men hendes Naade, Geheimeraadinden, bragte istedetfor sin Sønneke med. — Denne er kun en Knægt paa otte Aar, men jeg forsikrer Dem, høistærede Ven! at denne Krabat er bleven mig forfærdeligere end et heelt Compagni Rødkapper*).

Da denne Krabat var kommen ind i Selskabsværelset, fik han strax fat i en Violin, der tilhørte min Vens ældste Søn, der nys havde glædet os ved at spille paa den, og lagt den paa en Stol. — Slubberten begyndte øieblikkelig at gnide paa den af alle Livsens Kræfter, baade oven og nedenfor Violinsaddelen. Denne Concert var en sand Marter for os Alle; forgjæves bad min Ven ham: „Hold dog op, kjære Carl! ellers

*) Disse, saaledes kaldte efter deres Uniforms røde Overstykke, dannede i den østerrigiske Hær et Ryttercorps i Syvaarskrigen, og gjorde sig berygtede ved deres vilde, barbariske Færd.

faae vi Alle Drepine!" — det hjalp ikke; — han kilede kun desværre paa, da man ikke vilde tage Violinen fra ham for ikke at saare Geheimeraadinden, hvis overdrevne Omhed for det søde Barn man godt kjendte.

Da søde lille Carl mærkede, at Ingen mere brød sig om hans rasende Concert, saa holdt han omfider op, kastede Violinen paa Gulvet og lavede sig af Buen en Anald epidist og foer som en smældende Postillon rundt om i Bærelserne, ved hvilken Virksomhed hverken de forsamlede Gjæsters Ansigter eller Silkestrømper bleve skaanede. — Udi sin Galloperen bemærkede Geheimeraadindens elskværdige Barn ikke den paa Gulvet kastede Violin; — han satte Foden paa den, — knuste den kostbare Cremoneser — men hvad der var det Værste af det Allerværste, det var at „søde Carl“ havde faaet en lille Splint i Ankelen.

Nu, kjære Ven! skulde De have hørt en Hyl! — — — Paa Lømmelens vanvittige Raab styrtede hele Selskabet til Balpladsen! — hans Fru Mama fik ham paa Skjødets: „Det ulykkelige Barn! — See blot hvilket rædsomt Saar! — Den forbandede Violin! — O, kast den øieblikkeligt paa Ilden! — Mit arme Barn!“ — — Snart var det hele Tjenerskab i Bevægelse for at bringe Saarbalsam og Vinmed til Forbinding tilveie, medens det arme Barn høist gemtykt morede sig med at sparke til Enhver, der nærmede sig, for at sige ham

et Trøstensord i hans Vaande; — det Hele var naturligviis uden al Betydning.

Saa bleve Fløidørene omfider aabuede og vi skulde gaae til Taffels; naturligviis indtog liden Carl allerførst sin Plads; — Enhver vogtede sig omhyggelig for at tage Plads i hans Nærhed, men jeg uheldige Menneſte, der ikke tænkte paa nogen Forsigtighedsregel i denne Anledning, blev saaledes hans nødtvungne Nabo, men fik ogsaa snart rigelig Leilighed til at angre min Mangel paa Betænkſomhed. — Drengen sparkede ideligen ud med Fødderne; han kastede dem snart frem og saa tilbage; — nu tilhøire, saa tilvenstre, og det varede ikke ti Minutter, førend mine hvide Silkestrømper saae ud som et spættet Tigerskind. — Jeg traf stadigt mine Fødder til mig; men han rodede ligesaa behændigt omkring med sine, saa at vi stedsse vare i en underbords Krig. — Da jeg et Par Gange tillod mig at formane ham til lidt Ro, vrængede han Næse af mig og skar Tænder som en Gorilla=Ube.

Hvert Dieblif fik den unge Laban et nyt Sind; — han vilde have Noget af Alt, hvad der bragtes ind paa Tasselet, og ophørte ikke med sin Indkræven, førend hans Tallerken lignede en overlæsset Fragtvogn. — Han brugte hverken Kniv eller Gaffel, men aad ved Hjælp af sine smudsige Fingre. — Fra Tid til anden lagde han sine fiddede Poter paa min smukke Kjole, enten for at forlange Noget, — eller stundom blot for at vække min Opmærksomhed, hvilket han egentligt ikke

havde behovet, thi mine Strømper og mit venstre Kjølearme bare Spor nok af hans Opmærksomhed. — Paa den anden Side havde Hr. Carl en ullykkelig Dame til Naboerske, iført en meget smuk og kostbar Dragt, der dog neppe kunde forhøie hendes Ynde. — Den unge Herre virrede med Hovedet, ligesaagodt som han svirrede med Benene, og saaledes skete det da, at han væltede en Saucekål, som en Tjener vilde sætte paa Bordet, ned i den hjære Dames Skjød. — Jeg reiste mig for at bevidne hende min Deeltagelse, men neppe havde jeg sat mig paa min Stol igjen, førend Bagabonden bærede mig med at vælte et stort Glas Burgunder over min Vest og mine Beenklæder. — Jeg var vaad lige til Skjorten; — jeg kunde have sprækket af Harmen, men tog det med saamegen Ro som muligt, for ikke at synde mod det, man kalder god Levemaade.

I Korthed, min hjære Ven! — det vilde næsten være mig umuligt at skildre Dem al den Ubequemmelighed, som denne lille Rømmels Naboskab forarsagede mig. — Formodentlig, som en Anerkjendelse af det læckre Maaltid, han havde sat tillivs, pleiede han sin Bequemmelighed saa ugenert, at han stundom gjennemduftede hele Salen; — man holdt sig for Næsen, tog en Pris, saa paa hverandre, og maaskee traf ikke Mistanken altid den Skyldige. Engang fordærvede Røgstens ubehændige Nysen mig et herligt Stykke Steg, som jeg havde paa min Tallerken. — Bistnok vankede der

fra forskjellige Sider bidende Stikpiller, der vilde have været en velopdragen Dreng meget ubehagelige; men de vare spildte paa Carls Dren.

Endelig fik da det langvarige Maaltid Ende, og man vendte tilbage til Selskabsalen for at drikke Kaffe. — Dette gjorde jeg staaende og holdt just Underkoppen i den ene og Overkoppen i den anden Haand; da den slemme Dreng fik det Indfald at lege med min Uhrkæde. Jeg søgte at undvige ham og traadte et Skridt tilbage, men fremskyndede just derved mit Uheld. Han sønderbrød nemlig et lille Hjerter af Guld, der for mig havde et usfateerligt Værd. Det var en Erindring, der stedse mindede mig om den dyrebare Haand, der havde skjænk-
ket mig den. — Idet han brød det itu, faldt en med en lille Kæde omvunden Haarlok ud, Drengen snappede den og løb afsted med den, idet han vedblev at skriges: „Na, see dog her! — See dog her! — En lille Koft! — En lille Koft!“ — Jeg ilede efter ham: „Giv mig dog den lille Tingest tilbage, kjære Hr. Junker! — jeg kan ikke lade Dem beholde den!“ — Min Bøn var forgjæves; — han løb ud af Døren, over Gangen, ned af Trappen, gjennem Kjøkkenet og skjulte sig tilsidst i Gaarden; — kort sagt, Gud alene veed, hvor min Hjerteskat blev af; — tabt var denne for mig uvurdeerlige og uerstattelige Helligdom.

Lidt senere kom min Vens Hund, en ellers fredelig lille Vindspiller ind i Bærelset. — Lille Carl, der efter sit Røvertog ogsaa atter havde indfundet sig, vilde

fange den og jagede Stuen rundt efter den. — Gjøende sprang Hunden over Stof og Steen, og bjæffende forfulgte den vilde Jæger den, hvorved hverken Damer-nes Slæb eller Herrernes Strømper bleve skaanede, under en Stoi, der næsten var uudholdelig.

(Sluttes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaede nye Medlemmer.

Hørkræmmer E. West.

Mægler F. A. Sandberg.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søgnedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søgnedag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 27.

Lørdagen den 7de Juli 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

En stem Dreng,

Af et Brev fra en gammel „Hofraad“ i Sachsen-Weimar
til en Ven.)

(Med Th. Olivarius.)

(Sluttet.)

Endelig krøb Hunden ind under det Bord, ved hvilket jeg stod, og liden Carl krøb efter den; — men Hunden smuttede bort, og da den lille Herre vilde reise sig, greb han til Støtte fat i mine Kjøleskjøder og rev mig — rift! rast! — Silkeforet løst, saa at det hang ned til mine Hæle. — Nu kunde jeg neppe afholde mig fra at tugte Knægten i hele Selskabets

Nærværelse, og ifkun Agtelse for min Vens Huus lagde Tømme paa min retfærdige Brede. — Omendstjøndt det hele Selskab med deeltagende Høflighed syntes at beklage mit nye Uheld, saa saae jeg dog i min lasede Kjortel med det nysskabte Slæb saa komisk ud, at Ingen kunde see paa mig med en alvorlig Mine; — min Ven hentede venlig en af sine, men, da han er et Hoved mindre end jeg, saa forhyngedes Kjolen paa mig omtrent til en Matrostrøie. — Jeg lavede mig nu til at gaae min Bei for ikke længere at være udsat for Selskabets smilende Deeltagelse, og havde allerede Hatten i Haanden, da man gjorde mig opmærksom paa, at jeg, ved at passere Gaden tilfods ved høilys Dag i min pudfige Dragt, upaatvivleligen vilde erhverve mig et ubehageligt Følge af Gadedrenge. — Jeg maatte indrømme det Rigtige i denne Anskuelse og besluttede mig til at afvente Aftenens Frembrud for at iværksætte mit Tilbagetog. Jeg tog Plads i en Lænestol, hvor jeg ansaae mig for vel forskandsjet mod alle Slags Farer og kom i Samtale med en af Gjæsterne, med hvem jeg geraadede i Strid angaaende et politisk Spørgsmaal, der vedrørte den nys afsluttede Fred. Bore Meninger stode stik mod hinanden, og Debatten blev varm, da pludselig flere Herrer styrtede hen imod mig med Raabet: „Deres Paryk! — Deres Paryk!“ — Forfærdet greb jeg til Hovedet; — og, ganske rigtigt, den stod i lys Lue, og jeg var naturligviis den Sidste, der bemærkede det. — Medens vi vare

fordybende i vor Statsamtale, havde man nemlig tændt Lampetterne paa Bæggene og den forbandede Dreng var krøben op paa en Stol bagved mig, for, som han sagde, at gjøre Fyrværkeri med brændende Papiers-trimler, en farlig Leg, som man hundrede Gange — men forgjæves — havde befalet ham at lade være med. En af hans Raketter faldt ned paa mit Hoved og stak min Paryk ibrand. — Nu kunde jeg ikke udholde det længere; — jeg ilede rasende derfra og naaede hjem med tilsmudsede Silkestrømper, rødviinsfarvet Undertøi, laset Kjole, en halv i Aske lagt Paryk, og — Tabet af et kosteligt Menodium.

Samet og Raschid.

(Ved Th. Olivarius.)

En brændende Tørke havde i meget lang Tid næsten ødelagt Indiens Marker; — da mødtes tvende Hyrder, Samet og Raschid, ved deres Markeskjel. — De vare selv nærved at døe af Tørst, og saae deres Hjorder ligeledes nærved at forsmægte af Mangel paa Vand. — De løftede deres matte Dine mod Himlen og bade om Frelse; og see! — pludselig blev det

ganske stille! — Fuglene holdt op med at synge; — Hjordernes Brægen og Brølen forstummede, — og de tvende Hyrder saa i Dalen en ophøiet, overjordiff Skikkelse stige frem og nærme sig dem. — Det var den høie Aand, der efter Indiernes Mening uddeler Lykke og Ulykke til de Dødelige; — — — i den ene Haand holdt den Overflødighedens Reg, i den anden Ødelæggelsens tunge Lee. — Hyrderne rystede af Skræk og vilde skjule sig, men Aanden kaldte dem til sig med den samme blide, lokkende Stemme, som naar den stille Vestenvind vugger sig paa Østlandenes duftende Buske.

„Nærmer Eder! — I — Støvets Sønner! —“ sagde den venligt. — „Kom nærmere, og flye ikke Eders Belgjører. — Jeg er kommen for at tilbyde Eder en Gave, som kun ved Eders egen Daarskab kan blive Eder til Ulykke eller endog til Undergang. — Jeg vil skaffe Eder Vand i denne Tørke, naar I sige mig, hvad der er nødvendigt til Eders Behov. Forhast Eder ikke i Eders Svar, og huff vel paa: at ved alle menneskelige Fornødenheder er et Overmaal ligesaa fordærveligt som Mangel. — Siig frem, og Du Hamet! — tal først.“ —

„O, gode Aand!“ svarede Hamet, dersom Du vil tilgive mig min Driftighed, saa bønfaller jeg Dig om en lille Bæk, der om Sommeren ikke tørrer heelt ud, og om Vinteren ikke gaaer over sine Bredder.“

„Den skal Du faae“, svarede Aanden, og slog

sin Lee, der nu var et Belgjørenhedsværktøi, mod Jorden. De tvende Hyrder saae til deres Forbauselse en Kilde sprudle frem, hvis Vand udbredte sig over Hamets Marker. — Blomsterne aandede nye Bellugt; — Træerne smykkede sig med grønnere Løv, og Hjorderne stillede deres Tørst i den kjølige Bæk.

Nu vendte Aanden sig til den anden Hyrde og bød ham at tale.

„Seg beder Dig,“ sagde Raschid, „at Du vil lede den store Gangesflod med alle sine Blande og alle sine Fiske over mine Marker.“ — Den godmodige Hamet beundrede Raschids modige Driftighed og bebreidede sig stille for sig selv, at han ikke havde vovet denne Bøn; medens Raschid allerede i Hjertet glædede sig ved det Fortrin, han, som Hersker over, og Besidder af den mægtige Ganges, vilde have fremfor den eenfoldige Hamet.

Dog — pludselig antog Aanden en forfærdelig Skikkelse og gik hen mod Floden. — Hyrderne stode i ængstelig Forventning om, hvad den havde ifinde; — da høvede sig i det Fjerne en voldsom Brusen, og Ganges, der havde gennembrudt sine Dæmninger, væltede sig frem med rivende Bølger, Vandene, overstjældede og ødelagde i et Dieblik alle Raschids Marker; — de rev hans Træer op med Rod, — slugte hans Hjorder og førte ham selv tilsidst bort med sig.

Ganges stolte Hersker blev en Krokodilles Bytte,

medens den bestedne Hamet boede i Lykke og Fred ved sin lille Kilde.

Herre! giv os ikke Rigdom, og giv os ikke Armod, men giv os vort daglige Brød! —

Iphigenia Desille.

(Ved Th. Olivarius.)

I Frankrigs Rædselsperiode levede der under Revolutionen 1789 tvende Søstre „Desille“; — den Eine var Moder til fire Børn, — den Anden ugift. — De levede fjernt fra Robespierres og hans Medhjælperes Voldsgjerninger i det stille Bretagne. — Bludselig blev denne No forstyrret, da der fra Revolutionstribunalet indløb Ordre til at tredive „Mistænkte“, — (o: Folk, der paa en eller anden Maade havde staaet i Forbindelse med den henrettede Kongefamilie); — skulde føres til Paris. — Blandt disse var Iphigenia Desille, der ikke var gift, og hun blev saaledes revet bort fra sin Familie og Vennekreds og ført til Paris.

Ved det første Retsforhør forelagde man hende et Brev, underskrevet „Desille“, som ganske vist godtgjorde Bekjendtskab med de saakaldte Kongeligindede.

„Tør jeg spørge, er dette fjerne Bekjendtskab Forræderi mod Republikken?“ spurgte Iphigenia.

Blodtribunalet svarede: „Vi spørge Dig ikke om, hvad der vil følge af Brevet; — vi spørge Dig kun om; — kjender Du det?“

„Ja vel kjender jeg det,“ svarede Iphigenia uforfærdet; men førend I dømme mig, saa udnævn mig en Forsvarer. — Man udnævnte den ædle Chauveau, hvis Hoved faldt faae Dage efter hans Klientindes under Guillotinen.

Dagen efter besøgte han hende i Fængslet, og hun spurgte ham, om Brevet indeholdt noget Mistænkeligt.

„Aldeles Intet,“ svarede han, „men i Revolutionstider?“ — —

„Jeg forstaaer Dem fuldkomment, Hr. Advokat! — Min Beslutning er fattet! — Forsvar min Sag, saa godt som Deres Høimod er istand til, og maaskee kan det føie en ny Styrke til Deres Forsvar, naar jeg meddeler Dem Noget, hvilket under ingen Betingelse maa komme til Tyrannernes Kundskab; — og som jeg, førend jeg taler videre, vil bede Dem edeligt besværgc aldrig at meddele Nogen!“

„Jeg forstaaer Dem ikke ganske,“ svarede den meget grebne Chauveau; — men afslagde det høitidelige Løfte.

„Saa viid da,“ svarede Iphigenia, „ikke jeg, men min Søster skrev det uheldsvangre Brev, der truer os

med Fordærvelse; — ingen retfærdig Domstol vil kunne dømme os til Døden; — men skeer det alligevel, saa vil jeg dø for min Søster. — Jeg er saa lykkelig at være ugift; — men hun har fire Smaa-børn, som i disse ullykkelige Tider trænge haardt til en Moders Pleie."

Chauveau stod i taus Beundring overfor Heltinden, men vovede dog ikke med et Ord at rokke hendes skjæffe Beslutning, — endnu mindre at bryde sit edelige Løfte for Domstolen. Overbevisningen om hendes Uskyldighed forhøiede Advokatens Veltalenhed; — men Iphigenia blev dømt til Døden, og gik den imøde med den Freidighed, hvormed hun selv havde indviet sig til den. Chauveaus Hoved gik faae Dage efter i den samme Kurv; — „en daarlig Kurv," siger Samson, Skarpretteren; „ikke mere end fjorten Hoveder paa een Dag! — Udfelt!"

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Møller Keerups Datter, Wilhelmine Laurine.

Selskabets Bogholderkontor, Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor, Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 28.

Lørdagen den 14de Juli 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Lægens Familie.

Scener fra Provindslivet i England.

(Oversat fra Fransk.)

Det er idag paa Klokkeslettet et Aar siden, at jeg gik ud af det lille Huus i Grove-Street med Fortvivelse i Hjertet, idet jeg tilstod for mig selv, at jeg var en feig Karl, og paa samme Tid sagde til mig selv, at jeg havde fuldkommen Ret i ikke at ægte Bessie Christian. Hvad vilde der være blevet af os, Du gode Gud! af hende med hendes to gamle Forældre, hvem al hendes Sparfommelighed og al hendes Arbeide neppe forskaffede Udkommet, og af mig, der endnu var

en ung, ubekjendt Læge, ifærd med at søge mig en tvivlsom Kreds af Patienter, medens jeg ikke engang vovede at smykke mig med Doctortitlen, som jeg paa tilbørlig Maade har erhvervet mig, for ikke at affrætte de Syge ved Udsigten til at betale mine Besøg efter den reglementerede Tæxt af en Guinea. Den allerede iforveien vanskelige Kamp, som jeg havde at bestaae i Carlingsford mod Doctor Marjoribanks' erhvervede Indflydelse og grundfæstede Anseelse, vilde i bogstavelig Forstand være bleven umulig. Denne gamle Skotte med de forældede Anskuelser, med sin ængsteligt samlende Uvidenhed, med sin snue Enfoldighed, sin paatagne Stikkelfighed og med denne Guldtobaksdaase, hvoraf han ideligt tager sig en Priis, har ved Banens Magt erobret Søgningen i Grange-Lane, vor gamle aristokratiske Gade, og Alt, hvad jeg formaaer, er at holde mig oven Blande, saa at sige, udenfor hans Enemærker, i de nyligt opbyggede Qvarterer, der ere befolkede med Nyankomne ligesom jeg.

Ligemeget, jeg har ikke kunnet være tilstede ved Bessie Christians Bryllup igaar uden en piinlig Følelse. Forgjæves har jeg søgt i dette smukke, blonde Ansigt efter Sporet af en Sorg, der svarede til min; hun var rolig, mild og smilende. Da jeg hilste paa hende og kaldte hende Fru Brown, skiftede hun ikke Farve, hendes Læber skjælvede ikke, hun syntes hverken at triumphere eller at beklage mig. Hun har maaskee, ligesom saa mange Andre, sagt til sig selv: „Det er

en svag Hverdagsjæl, som har hverken Heltenes Driftighed eller Martyrernes Forsagelse. Skjøndt han var indtagen i mig og rørt over den elendige Skjæbne, der var beredet mig, skjøndt han anerkjendte min resignerede Standhaftighed og min utrættelige Opoffrelse, har han dog ikke villet deeltage i mit Hverv og knytte mig til sin Skjæbne. Jeg er truffet paa en Anden, der har maaskee mindre godt forstaaet mig, men som ikke destomindre har elsket mig høiere. Med ham forener jeg mig uden nogen Bagtanke, uden noget forgjæves Tilbageblik paa en Fortid, som er ikke mere, og uden at frygte for, at Fremtiden skulde lade mig længes efter. . . ., hvad der kunde være skeet." Jeg veed ikke, om det er nøiagtigt det, som hun har sagt til sig selv. Hun er saa blid, og hendes Sjæl er saa fuldstændigt tilluffet for enhver bitter Følelse. Men der var Andre, der tænkte saaledes. Jeg har læst min Fordømmelsesdom i mangt et Ansigt. Hvor jeg dog ønskede, at jeg, efter at være gaaet ud af Kirken, kunde have ført disse Folk, der lode mig see en saadan Haan, disse strenge Dommere, ind i mit Hjem og viist dem den Kugle, jeg slæber efter mig! Hvor jeg ønskede at kunne sige til dem: „Jeg gjør sandelig ikke Fordring paa at være en Helt, jeg kjender min egen Svaghed, jeg finder ikke hos mig den ophøiede Kraft, der hæver et Menneske over Mængden og udpeger ham som en Gjenstand for de udvalgte Sjæles Beundring; men, hvad den tavse Martyrforsagelse an-

gaaer, den øver jeg, uden at I vide Noget deraf, uden Klage og uden Knurren. Ingen veed, at jeg har begyndt min Løbebane andetsteds, og at jeg efter to Aars fuldstændigt spildte Anstrængelser har maattet forlade den By, hvori jeg var bosat. Ingen veed, at jeg ogsaa her er truet af en lignende Ulykke, og at jeg behøver al min Villiekraft og alle min Anstrængelser for at besværges den.

Jeg er vis paa, at mange Menneſker misunde mig, naar de see mig om Morgenen springe let ind i min Vogn, tage Tømmerne ud af Hænderne paa min Staldkarl og begynde mine Sygebesøg i et rask Trav. „Ulykkelige Ungkarl!“ ſige de; „hans Bevægelser have ſaadan en let, fri og utvungen Anſtand; hvor dog hele hans Væſen bærer Vidneſbyrd om et ſorgfrit Liv!“ Og, medens de ſaaledes udbryde i Henrykkelse over min Lykke, har jeg et andet Billede af denne Tilværelſe for Øie. Paa anden Sal af det Huus, jeg beboer, i et Værelſe, der har Form af et Tagkammer, tæt ved en Ild, der altid brænder, paa en Divan, hvis Puder aldrig ere paa deres Plads, midt i en Dufftreds, der uophørligt er fuld af Tobaksrøg, omgivet af en Snees Romaner, der ere læste og atter læste indtil Overmættelſe, evindeligt rygende af en Pibe, der overalt affætter i ſmaa Lag ſin graalige Afte, fortsætter et beſtandigt ørkesløst Væſen (ſom jeg ſandelig ikke vover at kalde en Mand) uden Glæde og uden Nytte, under en ſkammelig Paſſivitet, et Liv, der

er en Byrde for ham selv og en Byrde for Andre. Der er ingen Undskyldning for hans Dovenskab. De nerveuse Lidelser, hvorover han beklager sig, ere en reen Latterlighed, de Paaskud, hvormed han besmykker sin Lediggang, ere ligesaa mange Løgne; de uværdige Udspreddelser, som han undertiden i Smug opsøger udenfor Hjemmet, og som forraades mig fra Maaned til Maaned ved de Randgloser, som man bringer mig, have til Medskyldige mine egne Tjenestefolk, der ere forblindede af denne frygtelige Gjæsts forekommende Væsen og ikke gjøre sig selv Regnskab for den Banære, hvorfor de udsætte mig. — Er det ikke et trøstende Billede, en behagelig Tanke at slæbe efter sig? Og er man ikke lykkelig, naar man har en saadan Broder?

Naar jeg tænker paa, at Fred var vore Forældres Afgud, at hans Talenter vare en Gjenstand for deres Stolthed, at de vuggede sig i de meest glimrende Phantasier med Hensyn til hans Fremtid, og at alle disse Illusioner have uigjenkaldeligt og fuldstændigt været et dødsødt Foster, at han forgjæves har søgt at bane sig en Vej først i England, derpaa i Australien, og at han, efter nu at være kommen tilbage for en fem Maanedes siden, rimeligviis skal ligge mig til Byrde for Resten af sine Dage, naar jeg tænker paa Alt dette, kan jeg ikke frigjøre mig for en skjult Harm. Svortil nytter det imidlertid? Man kan ikke gaae paa Accord med Skjæbuen; man indretter blot sine Skuldre derefter, det er det Hele.

Det er det, jeg har gjort igaar, da jeg kom hjem efter denne Dag fuld af Vengstelser og Bitterhed. Synet af Fred, der sneg sig hjem med to eller tre nye Romaner fra Leiebibliotheket, har oprørt mig. De mærkværdige Beskyldninger, hvormed han har svaret paa de stumme Bebrejdelser, som han læste i mit Blik, have fra min Side fremkaldt et Udbrud af Vrede. Den Uret, han har gjort vor Familie, den Uret, han har gjort mig selv, idet han ved sine pecuniaire Udpressninger har tvunget mig til at forlade den By, hvor han havde overladt mig sine Patienter, Alt dette randt mig i Hu, og jeg har taget ham ordenligt i Skole; men fra min store Vænestol, hvori han med en utrolig Egegylldighed havde indtaget den mageligste Stilling, svarede han mig med en saa haanlig Koldblodighed, en saa fuldstændig Sindsro, at han endte med at afvæbne mig. „Troer Du da, Ned,“ sagde han til mig, „at jeg ikke vurderer Din Fremgangsmaade, som den fortjener det? . . . Istedetfor at knytte mig til Dine Forretninger, istedetfor at skaffe mig frem i Verden, lader det til, at Du skammer Dig over mig; Du luffer mig inde paa et Tagkammer, der snart vilde blive et Fængsel, dersom jeg lod Dig have Din Billie . . . Maa jeg spørge Dig, er det de Anskuelser, der bør næres af en Gentleman? Troer Du, at Du har opfyldt Din Pligt imod Din Broder, der for Diebliffet kæmper med Ulykken, naar Du giver ham noget Vand og noget Brød? Du er

sandelig ikke skabt til at udøve nogen lærd Levevei. Naar man har saadanne Synsmaader som Du, saa aabner man en Boutik, min Ven. Jeg maa forresten tilstaae, at jeg ikke havde troet det om Dig. Der maa være Noget, der pincer Dig, uden at jeg veed af det. Jeg gjør ingenlunde Fordring paa at være indviet i Dine Hemmeligheder; men, vil Du lyde mit Raad, lad os saa tilbringe en behagelig Aften i denne smukke Sal her; for Du er jo en sand Erøsus. Lad Aftensmaden bringe herind; jeg skal opvarte Dig med mine Historier fra Australien. Du skal faae at vide til Punkt og Prikke, hvorfor jeg har forladt Colonien. Den hele Sandhed vil jeg fortælle Dig."

Skulde man troe det? Dette absurde Sprog har tilsidst besejret min Uvillie. Jeg havde Trang til at glemme, jeg tørstede efter at udgøde mit Hjerte, efter Kjærlighed, efter gamle Winder. Først imorges, da jeg vaagnede og fornam, at mit Hoved var noget tungt, og mine Tanker lidt mindre klare end sædvanligt, fortrod jeg, at jeg havde givet efter for min ældre Broders underfundige Tilskyndelser. — —

— Hvilken Dag, hvilken Begivenhed! Jeg var neppe paaflædt, da man bankede paa min Dør. — „Der er to Damer, der spørge efter Dem; de vente nedenunder og have bedet om at maatte sætte deres Kuffertter i Forstuen.“ — Man kan tænke sig min Forbavselse! — „Hvad hedder de?“ — „De vil selv

fige Dem det." — Jeg fuldender mit Toilette i en ubeskrivelig Spænding og iler ned ad Trappen, idet jeg tager fire Trin ad Gangen. Ved Døren til Salen standser jeg imidlertid ved Lyden af Stemmer, og jeg var nysgjerrig nok til at høre efter, det tilstaaer jeg. De Uttringer, der faldt, og som udtaltes af en meget blid Stemme, havde forresten slet ikke Characteren af nogen fortrolig Meddelelse.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Oversergeant F. B. Christensen.

Gartner Jens Petersen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 29.

Lørdagen den 21de Juli 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Lægens Familie.

Scener fra Provindskivet i England.

(Oversat fra Fransk.)

(Fortsat.)

„Du gode Gud!“ sagde Stemmen, „hvor her lugter af Tobak i dette Værelse! — For at han kan holde det ud i en saadan Atmosfære, maa han virkelig ligne Fred.“ — „Staffels Fred!“ svarede derpaa en anden Stemme, der lød flagende og slæbende, „hvor mon han dog boer? ... Tys! Jeg hører Nogen ved Døren.“ Diebliffet til at træde ind var kommet; jeg træder virkelig ind og befinder mig ligeoverfor mine

Ubekjendte, der havde vendt sig om begge To; den Ene, der sad i Nærheden af Bordet, havde en bekymret Mine og en noget falmet Hudfarve (det var den klægende Stemme); hun reiser sig og rækker sine Hænder ud imod mig med et bedende Udtryk. Den Anden, der er yngre og rasere i sine Bevægelser, med et livligt, mørkladent Ansigt, som er omgivet af en Overflødighed af sorte Loffer, er lutter Ildfuldhed og Activitet og stiller sig hurtigt imellem sin Vedsagerinde og mig. Er hun smuk? Jeg veed det ikke. Hendes sorte Dienstene have Morbærrets Glans, og hendes Læber ere røde som Hybenrosen. Hun tager Ordet og siger med en vis Skyndsomhed: „Vi ønske at vide Deres Broders Adresse, min Herre; vore Breve ere blevne sendte ham igjennem Dem; men han har ikke skrevet i et Aars Tid, og min Søster er meget urolig derover.“

„Det skulde Du ikke have sagt, Nettie; ... Hvor er han, min Herre? hvor er min stakkels Fred?“

„Mener De min Broder? min Broder Frederik? Og tør jeg spørge, af hvad Grund De interesserer Dem for ham?“

De to Qvinder syntes ikke mere saa begjærlige efter at tale og betragtede hinanden med en vis Forlegenhed.

„Har jeg ikke nok sagt Dig det“, udbryder paa eengang Brunetten, „han har skjult sit Ægteskab for sin Familie, den Kujon!“ — Derpaa tilføiede hun

med et tragisk Udtryk i sine fine Træk, og idet hun pegede paa sin ledsagerinde: „Det er min Søster, Mrs. Frederik Rider, eller snarere, da Deres Broder er den Ældste af Familien, Mrs. Rider i egen Person; vil De ikke have den Godhed at sige hende, hvor hendes Mand er at finde.“

Og, da jeg tøvede med at svare, idet jeg følte mig aldeles forstenet, afbrød hun sin Søsters klagende Bønner og vedblev: „Doctor Rider, vær saa god at forklare Dem uopholdeligt. Dersom De aldrig har hørt tale om os, vide vi til Gjengjæld meget god Besked om Dem. Min Svoger har ikke ladet os være i Uvidenhed om nogen Ting. Det kan ganske vist ikke være Deres Hensigt at skille Mand og Kone ad. Forresten er jeg jo med, og det er for min Søsters Skyld, at jeg har gjort denne Rejse. Jeg har, Gud skee Lov, beholdt mine Penge, medens hun har ladet sig sine berøve; jeg skal vaage over hende og hendes Rettigheder.“

Efter dette vredsladne Foredrag vilde Søsteren atter til at begynde sine Seremiader; men jeg standfede dem, idet jeg faldt hende øieblikkeligt i Talen:

„De kan berolige Dem, Frue, Fred befinder sig vel, ligesaa vel idetmindste som sædvanligt. Jeg er ikke sikker paa,“ tilføiede jeg med en vis Bitterhed, „om han er i en saadan Tilstand, at han kan fremstille sig for Damer; men jeg formoder, at De maa kjende hans Sædvaner. Hvad mig selv angaaer, vil

De tillade, at jeg ikke forlænger dette aldeles uventede Besøg. Mine Timer, mine Minutter, ere kostbare. Jeg kan kun paatage mig at underrette min Broder om Deres Nærværelse. Undskyld, at jeg har modtaget Dem paa en saa afbrudt Maade; men det Hele kommer mig saa uventet. Er De reist fra Australien ganske alene, mine Damer?"

„Nei, paa ingen Maade,“ svarede denne Svigerinde, der var falden ned til mig fra Sthjerne; „Børnene ere i Hotellet; Nettie sagde, det behøvedes ikke at tage dem med, med mindre vi skulde blive her for bestandigt.“

„Børnene! Er der Børn?“ — Hvad var der at gjøre? Hvad skulde der blive af os Allesammen? Og Bognen, som ventede ved Døren! Og Patienterne, som allerede begyndte at blive utaalmodige! Medens jeg stod der ganske raadvild, tog den ufortrødne Nettie paany Ordet:

„Endnu engang beder jeg Dem at sige mig Freds Adresse. Jeg vil forberede ham paa at modtage Susan. Til mig kan han sige, hvad han vil; det tager jeg mig ikke skynderligt nær; men Susan bør skaanes. Susan er Deres Svigerinde, Doctor Edward, og jeg er Susans Søster. Vi tænke ikke paa at gjøre Dem nogen Uleilighed. Jeg paatager mig Alt. Jeg beder Dem kun at have Tillid til mig.“

„Tillid!“ udbrød jeg; „men Fred er fuldkommen fri. Det er meget imod min Villie, at han har taget

Bolig i mit Huus. Han sover endnu, det er det Hele, og jeg troer, at det vilde være ubeleiligt at vække ham. — Jeg maa nu, mine Damer," tilføiede jeg, „underrette Dem om, at det er aldeles umuligt at indlogere en Familie her. Derksom De vil vende tilbage til Hotellet, hvor De har efterladt Børnene, paatager jeg mig at sende Fred derhen til Dem, saasnart han er staaet op. Det er i Sandhed Alt, hvad jeg kan gjøre.“

„Susan kan vende tilbage; jeg bliver," svarede Nettie med sin sædvanlige raske Bestemthed. — Og, da hendes Søster gjorde Indvendinger herimod paa Grund af det Upassende, der vilde være i, at hun forblev ene i et fremmed Huus, sagde denne modige Person: „Lad mig nu blot have min egen Willie; antager Du mig for en Londonnerfrøken? Jeg trænger ikke til nogen Beskytter. Jeg bør blive, og jeg bliver.“

Derpaa kastede hun sig resolut i den samme store Lænestol, hvori jeg den foregaaende Aften havde seet Mrs. Fred sidde og dingle med Benene, og, idet hun tog sin Hat af, fjernede hun med sine to smaa Hænder — en Smule brune rigtignok, men nydelige, hvad Formen angik — de tykke Baand, der syntes at have Tilbøielighed til at forene sig paa hendes Pande. Jeg veed ikke, hvorledes det gik til, at mine Anskuelser strax forandrede. Det forekom mig mindre utaaleligt at overlade mit Huus til disse to Qvinders Forgodtbefindende. Naar Alt kom til Alt, vilde de jo dog

ikke stikke Ald paa det, og det var afgjort, at jeg ikke kunde tænke paa at begaae den Naahed at jage denne smukke Australierinde bort fra mig. Da min Tjener bankede paa Ruderne for at underrette mig om, at det var paa Tiden at tage aften, gjorde jeg dette uden at anstille yderligere Betragtninger.

Overbældet med Arbeide for hele Dagen slæbte jeg en forunderlig Følelse med mig fra det ene Sygebesøg til det andet. Til den Harm, som min Broders Forstillelse efterlod hos mig, — denne Forstillelse, der var plettet med saamegen Utaknemmelighed, og som desforuden var saa barnagtig, saa daarligt overveiet, — sluttede sig Frygten for det Indbrud, der truede mig. Nødvendigheden at forsvare mig for enhver Priis og (da jeg ikke havde vovet at udsætte mig for de Byrder, der foraarsagedes af en Familie, naar den var min egen) ikke at lade mig paalægge en fremmed Families Underhold fremstillede sig for min Betragtning som utvivlsom; men hvorledes skulde jeg trække mig ud deraf? Og hvad vilde jeg forefinde i det Dieblis, jeg atter betraadte mit Hjem? Vilde det være en fuldstændig Børnестue under Netties Overopsyn? Eller en oprørsk Mand, til hvis Fangevogter hun havde opfastet sig? Eller et Familiedrama, rørende Forklaringer, en Forsoning ledsaget af Rys og Taarer? Alt dette foer mig igjennem Hjernen, da jeg, efter endelig ved Tusmørkets Indtræden at være bleven min egen Herre, kunde vende min Hests Hoved imod mit Hjem.

Jeg ankom der fuld af Medlidenhed med mig selv, af Bekymring over de Sorger, som ventede paa en stakkels Djævel, der var udmattet af Anstrengelse og Sult og ønskede at gjøre sig det en Smule mageligt. Det var en stor Overraskelse og en stor Glæde for mig at finde min Bolig fuldstændigt ryddet og tavs, Skodderne halvt sænkede som sædvanligt, uden noget Spor af Fremmedes Ankomst eller af nogensomhelst Forstyrrelse. Den største No herkede ogsaa paa den gamle Marys Ansigt, da hun aabnede Døren for mig.

„Hvor er min Broder? Og Damerne?“ spurgte jeg hende, da jeg saae, at Kufferterne vare forsvundne.

„De ere Alle tagne til Hotellet, Herre, saasnart Hr. Rider kom ned. Jeg havde underrettet Frøkenen om, at Herren aldrig vilde taale Børn i sit Huus. Hun sendte da Bud efter en Drosche, som Kufferterne bleve læsede paa, og som de alle Tre derefter trykkede sig ind i. Da det var gjort, . . .“

„Er det sandt? De ere tagne bort?“ udbrød jeg, idet jeg følte mig umaadeligt lettet. Jeg kunde virkelig ikke troe mine egne Dine, ligesaalidt som jeg kunde troe Mary, der nu med spildt Uleilighed gav sig til at gjøre Undskyldninger iforveien for den daarlige Middagsmad, som jeg vilde faae efter en Forsinkelse, der var saa stik imod mine Sædvaner.

Der var visseelig faldet en tung Steen fra mit Hjerte; jeg var bleven befriet for en virkelig Bekymring; men med denne meget haandgribelige Tilfreds-

stillelse blandede der sig en Stufflelse, der ogsaa var meget haandgribelig. Man holder ikke af at see sit Program bragt i Uorden, og den Ensomhed og Ro, hvoraf jeg var omgiven (virkelige Belgjerninger fra Himlen!), indgjød mig dog kun en Erkjendtlighed, der havde Anstrøget af gnavent Lune. Mary har ikke havt Grund til at rose sig af denne Stemning.

(Fortsettes.)

Bekjendtgjorelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Forvalter A. C. C. Hansen.

Instrumentmager Reichmanns Enke, Jakobine.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søgnedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søgnedag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ti og firehundredstyvende Aargang.

N°. 30.

Lørdagen den 28de Juli 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Lægens Familie.

Scener fra Provindslivet i England.

(Oversat fra Fransk.)

(Fortsat.)

Jeg dadlede med en afgjort Uretfærdighed den Middagsmad, som hun satte frem, for at være altfor meget kogt. Min „Times“ forekom mig dernæst at være blottet for enhver Interesse. Det var mig ikke muligt at finde en Bog, der paa nogensohmhelst Maade kunde vække min adspredte Nysgjerrighed. Og jeg vilde være bleven nødt til at gaae i Seng paa en altfor borgerlig Tid, dersom jeg ikke havde faaet den

fortræffelige Idee at nedskrive mine Erindringer fra denne mindeværdige Dag.

Jeg ventede imorges et Brev fra min Broder. Efterat han i hele fem Maaneder havde været min Plageaand og min Vampyr, skyldte han mig dog maaskee nogle Dplysninger med Hensyn til sin pludselige Afreise. Dersom han ikke har tænkt derpaa, er det saameget desto værre for ham. Hans Utaknemmelighed piner og oprører mig. Jeg troer ikke, at jeg herved lægger en overdreven Omfjindtlighed for Dagen. Men hvorfra komme disse smertelige Tilbagefald? Og hvorledes gaaer det til, at jeg ikke føler mig mere glad over en Befrielse, som jeg har ønsket saameget, som jeg har paakaldt med en saadan Iver? Jeg burde brænde en Bøxfjerte (dersom jeg var Katholik) til Ære for denne yndige lille Trolb, for denne Titania fra Australien, der ved et Slag af sin Tryllestav har ladet Alt det forsvinde, som generede mit Liv og indsnævrede saa traugt min Fremtid.

Atter er en Dag forløben. Intet Brev, intet Budskab! Fred er, min Tro, under god Opfigt. Maaskee har Titania, den lille brune Fee, allerede ført ham bort til Australien paa en Vogn af Perlemoder, forspændt med Duer. Hvor Alt dette er høfligt, hvor Alt dette er broderligt! — —

— „Min Herre!

Vi ere endnu i „Det blaae Bildsviin“, hvor vi ville forblive, indtil vi have fundet en Bolig, hvilket,

haaber jeg, vil ssee endnu idag. Jeg beklager, at Fred ikke har anseet det for sin Pligt at underrette Dem derom, og jeg er meget vred paa mig selv over, at jeg i den Henseende har stolet paa ham. Jeg begynder forresten at troe, at vi have taet feil baade af ham og af Dem. Dersom De kunde komme herhen imellem 12 og 1, vilde jeg være meget glad ved at see Dem og spørge Dem om Raad med Hensyn til vor Flytning. De Andre forstaae sig slet ikke derpaa, hverken den Eine eller den Anden. Jeg haaber, at De vil undskylde den Ueilighed, der forarsages Dem af en Person, som kommer til et fremmed Land. De er kun at træffe om Aftenen, lader det til, og om Aftenen er det mig aldeles umuligt at gaae ud, da al Huusgjerningen hviler paa mig. Af den Aarsag er jeg nødt til at besvære Dem med min Anmodning, og, idet jeg gjør Dem mange Undskyldninger derfor, er jeg, min Herre,

Nettie Underwood."

Jeg kunde ikke bare mig for at smile over denne løierlige Formel: „er jeg, min Herre, Nettie Underwood“. At smile er ikke engang det rigtige Ord; thi Udbruddene af min Munterhed fik den gamle Duenna, der nylig havde leveret mig denne Billet, til at løbe hid ude af sig selv af Forbavselse. Jeg befandt mig endnu i et ganske tilfredsstillende Humeur, da jeg efter min Morgenrunde paa Slaget Et dreiede ind i George-street, vor Rue de Rivoli, vor Pall-

mall, hvor Gjæstgiverstedet „Det blaae Bildsviin“ og det rummelige og bekvemme Huus, som min meget kjære Collega, Marjoribanks, beboer, paa eengang befinde sig. Dersom han skulde døe, — og man døer overalt, endogsaa i Carlingford, — kunde jeg ogsaa nok lide at boe i et Dvarteer, der laa mindre i Yderkanten. Denne Taufe, som jeg skyndte mig med at fjerne, maatte være en Indskydelse af den onde Aand. Den fik ogsaa sin diebliffelige Røvselse. Efter med Vanskelighed at have fundet Nede i det gamle Gjæstgiverstedes talrige Gange, var jeg neppe ankommen foran den Dør, som man havde betegnet mig, førend jeg horte en Varm saa stærk, at man skulde troe den istand til at opvække de Døde, og jeg befandt mig det næste Dieblif midt imellem tre Djævlengjer, tre smaa Bilde, der, som det synes, ere mine to Nevenner og min Niece. Den Eine af dem sad og red paa Armen af en Rænestol, idet han kraftigt sporede sit Dyr med Hælene; den Anden, der var bevæbnet med en Ildtang, løb efter sin Søster, som han stræbte efter at knibe i Benene; ved ethvert unyttigt Forsøg udstødte han en fortviolet Hyl. Alle Tre bleve afbrudte i deres Bessjæftigelse paa Grund af deres forbavsede Hentykkelse ligesoverfor den Nyankomne.

„En Mand! Det er en Mand!“ raabte den Yngste, idet han betragtede sin Døkel fra et aldeles philosophisk Synspunkt. „Vi maac sige det til Nettie,“ tilføiede den lille Pige med en ligesaa uforstyrrelig

Rolighed. — „Vil han tale med Nettie, kan han jo vente paa hende,“ sagde den Ældste, hvorefter de raabte i Chor paa antik Viis, den Ene høiere end den Anden: „Moder! Moder! Moder! kom og se! Der er en Mand!“ — Saaledes gaaer det til, synes det, i vor beundringsværdige Coloni. Moderen tøvede ikke med at vise sig. Det var den samme slæbende Gang, den samme klagende Stemme, som jeg allerede havde lagt Mærke til hos hende iforveien. Maaskee har hun været smukkere end sin Søster; men hendes lyse Teint er allerede falmet, og hendes Skikkelse noget sammenfalden. En gjennemgaaende Træthed har paatrykt sig hele hendes Person. Jeg gjenfandt denne Svaghed, hvis Grund maa søges i hendes Natur, endogsaa i de Stikpiller, som hun gjorde sig Umage for at henvende til mig, men som jeg gav mig Mine af ikke at forstaae. Hvad brød jeg mig om en saa ioinesfaldende borneret Persons Meninger om mig? Kunde jeg see Andet i hende end et Gjenfskin, en Gjenlyd af de uvenlige Følelser, som hendes ulykkelige Mand ikke havde skjult, at han nærede mod mig? Denne Tanke forbittede mig i Grunden; men jeg vogtede mig vel for at vise det, og, idet jeg ledede Samtalen bort fra det Punkt, hvor hun vilde have mig hen, lod jeg, som om jeg interesserede mig for de affhælige Unger, der larmede rundt omkring, og afventede taalmodigt min Befrielsesstund. Da Nettie traadte ind ved min Broders Arm, frembragte Modfættningen imellem dette spinkle, lille Bæsen,

der var begavet med saamegen Energi, og den apathiske, blødagtige Hjæmpe en eiendommelig Følelse hos mig. En Forbavselse blandet med Beundring paanødte sig mig, naar jeg tænkte paa Uforsagtheden hos dette Barn, der var bleven en heel Families eneste Støtte, efterat Tusinder af Mile adskilte hende fra hendes Nærmeste, og hun bar den Byrde, som hun frivilligt havde paa-
lagt sig, uden at vakle.

„Jeg beder Dem tusinde Gange om Forladelse, Doctor Edward,“ sagde hun til mig; „jeg havde troet at være her tidligere; men De veed nok, at med Frederik faaer det aldrig nogen Ende. Jeg har fundet en Bolig til os lidt udenfor Byen, i Nærheden af et Slags Kapel, Kapellet Saint-Roque, troer jeg. Præsten er, i Forbigaaende sagt, en meget smuk ung Mand; hvad hedder han?... Nuvel da, et hundrede Skridt fra dette Kapel, en lille gothisk Villa med Have... Altting ganske nyt. Familien, som eier den, hedder Smith. Dersom det er agtværdige Folk, vil jeg uop-
holdeligt slaae til. Veien overstiger ikke, hvad jeg har tænkt mig.“

Jeg kjendte fuldkomment vel Boligen, saavel som Folkene, om hvem hun talte, og jeg kunde indestaae hende for disse Sidstes fuldstændige Nødskaaffenhed; men deres Huus laa meget langt borte og var meget ube-
quem.

„Det er just en Grund for mig,“ sagde Nettie, idet hun afbrød mig, „til at vælge det. Den Ube-

qvemmelighed, hvorom De taler, ere vi vante til, og jeg indseer ikke, at vi behøve ofte at komme til Byen. Den Sag er altsaa afgjort. — Hvorfor er Frokostbordet ikke dækket? Jeg havde sagt, at det skulde være gjort Kl. 1, og nu er Klokken halv to. Ring, Fred! Saaledes er det, at Tiden gaaer tilspilde. Vil De sætte Dem ned, Doctor Edward. Da Deres Bogn holder ved Døren, er De maaskee saa god, saasnart vi ere færdige, at føre mig hen til disse brave Folk, med hvem jeg er aldeles bestemt paa at slutte Contract.“

Ligeoverfor disse klare Bestemmelser, disse uigjenfaldelige Ordre tænkte Ingen paa at tage til Gjensæle. Skjøndt min berettigede Misfornøielse lod mig betænke mig paa at tage Deel i dette Familiemaaltid, var det mig dog ikke muligt at afflaae Nettie den Tjeneste, hun bad mig om. Efterat hun var kommen tilstede, gik Alt hurtigt og godt fra Haanden. Hun præsiderede ved Bordet, og de tre Dæmouer, der kun for et Dieblik siden havde været nærved at lade mig tabe Taalmodigheden, holdt hun i Orden og Tavshed. Hun gav Susan en lignende Andeel, som hun gav Børnene; Fred fik, hvad han helst vilde have. Jeg har aldrig før seet en saadan Hurtighed i Bevægelserne, en saadan Myndighed i Holdningen, aldrig har jeg hørt en Stemme, der paa eengang var saa blid og saa bestemt. Hun talte derhos til mig med en Fortrolighed, som rørte mig. Lidt efter lidt følte jeg ogsaa, at min Stemning blev mere forsonlig. Og, for

at bryde Isen imellem min Broder og mig, mindede jeg ham om nogle Gjenstande, der hørte ham til, og som han havde undladt at flytte med sig.

„Javel,“ sagde Fred forvirret; „min Kones Ankomst var saa uventet. Ellers kan Du være vis paa, at jeg havde underrettet Dig om den. — Nettie. .“

„Nettie,“ sagde Freds Kone afbrydende, „var af den Mening, at det var bedst at reise strax og uden at skrive iforveien.“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Ti og firefindstyvende Aargang.

N°. 31.

Lørdagen den 4de August 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Lægens Familie.

Scener fra Provindslivet i England.

(Oversat fra Fransk.)

(Fortsat.)

„Ja, hvad kunde det nytte at skrive?“ udbrød den lille Person. „Harde Du ikke i et halvt Aar skrevet det ene Brev efter det andet, uden at faae et eneste Svar fra Fred? Med Din Engstelse for hans Skjæbne, Dine Bekymringer for hans Sundhed plagede Du Alle dem, der omgave Dig, og gjorde dem ullykkelige. Hvad mig angik, da vidste jeg fuldkomment vel, at han befandt sig fortræffeligt og gav ikke Grund til

den mindste Uro; men hvad kunde det nytte? Saa skulde jeg have været istand til at overbevise Susan. Da dette nu var umuligt, var der ingen anden Udvei end at føre hende herhid. Var der vel, Doctor Edward? At lade Børnene blive tilbage, vilde jo ikke have været Andet end at skabe sig nye Sorger. Naar Susan først var bleven beroliget paa Freds Begne, vilde hun have været som en Sjæl i Helvede for deres Skyld. For at gjøre en Ende herpaa, maatte vi da have hentet dem. Det var derfor den korteste Wei at tage dem med strax. Hvad mener De, Doctor? Vi lidt, Fred, nu har Du druffet Al nok for idag.

Og Netties lille Haand standsede den halvt tømte Flaske paa Weien. Fred blev noget rød, idet han betragtede sin Svigerinde med store Dine; men han søiede sig ikke destomindre efter hende og uden at sige et Ord. At føie sig efter Nettie syntes at være en given Nødvendighed. Jeg maa tilstaae, hun morede mig i høi Grad. I hendes Nærhed følte jeg mig tilbøielig til at glemme Alt, tilgive Alt. En broderlig Overbærenhed, som jeg havde troet mig helbredet for, indfandt sig nu og da hos mig. Jeg gif endog saavidt, at jeg viste min Svigerinde nogen Venlighed, og jeg troer, Gud forlade mig! at jeg gjorde Løier med et af Børnene. Naar Alt kom til Alt, maatte man saa ikke beklage disse stakkels Børn? Hvad skulde der blive af dem, hvilken Støtte vilde de have med en Fader som deres, der nu allerede var kommen til en Alder, da man ikke længer

kan begynde Livet forfra? Jeg begyndte at blive modløs ved denne ene Tanke. Af de sex Personer, der i Forening med mig havde Plads ved dette Bord, syntes kun Nettie at være begavet med nogen Villiekraft og nogen Forstand; men vilde hun være sit Hverv voksen, og, dersom hun strandede, hvem vilde da Forsørgelsen af denne Gruppe Ulykkelige tilfalde? Mig uden al Tvivl. Denne Udsigt havde intet særdeles Trøsteligt ved sig. Naar man slider sig op ved Arbejde for sin Familie, er Lønnen lige ved Siden af Moisommeligheden. Er det Samme Tilfældet, naar der er Tale om en Andens Børn? Disse sørgelige Spørgsmaal, som jeg henvendte til mig selv uden at kunne svare paa dem, affskar mig efterhaanden Ordet, og Samtalen, hvori jeg ikke længer tog Deel, hændede af sig selv.

Jeg var derfor meget glad, da jeg atter befandt mig i min Vogn sammen med Nettie.

„Hvor denne Bei er smuk!“ sagde hun, „og, naar man kjører forbi disse Døre, der undertiden staae paa Alem, opdager man ved at see igjennem dem, hvor nydeligt der er indenfor. Men det var ikke det, vi skulde tale om, og jeg har en Sag af Vigtighed at forhandle med Dem. Jeg seer, at Fred har fortalt os den ene Usandhed efter den anden. Jeg skal vel vogte mig for at sige det til Susan, der troer paa hans Ord, som paa Evangeliet; men, imellem os sagt,

Doctor Edward, duer Deres Broder til nogenfomhelst Beskjæftigelse?

„For Diebliffet. . . .“ begyndte jeg meget forlegen.

„For Diebliffet,“ afbrød hun mig med lidt Utaalmodighed, „for Diebliffet duer han slet ikke til Noget, og jeg troer ikke, at man nogenfinde har kunnet have nogen anden Mening om ham. Man sagde dog en heel Deel Fordeelagtigt om hans gode Forstand i Begyndelsen, da han kom til Colonien. Hvorfor Susan har giftet sig med ham, er jeg ikke istand til at sige. Trods den Underkastelse, som hendes Væsen tyder paa, og hvoraf De maaskee selv er bleven ført bag Lyset, er hun dog mærkværdigt stædig. De veed nok, der er Folk, hvis Villie man ikke kan sætte sig imod, uden at de blive syge og true med at døe, og derfor ender det altid med, at man giver efter for dem. Hvad skal vi nu gjøre med de Mennecker? Han vil ikke vende tilbage til Colonien, og jeg lægger heller ikke synderlig Vægt derpaa mere. Kan det gaae an at beholde dem her?“

„Det Spørgsmaal, De der gjør mig, Miss Underwood. . . .“

„Det vilde være kortere at kalde mig Nettie, saaledes som Alle gjøre,“ sagde min besynderlige Selstaberinde til mig. „Desuden er De jo paa en vis Maade min Broder, og der er ingen Anden, jeg kan raadføre mig med. Der er saamegen Fortielse og Tilbageholdenhed hos Dem; men det er aldeles unyt-

tigt, det maa De vide. Dersom De troer, at jeg gjør mig Illusioner med Hensyn til Deres Broder og min Søster, da tager De ganske feil. Jeg vidste, hvad jeg havde at holde mig til, førend vi forlode Australien. . . Men hvorfor tager De saadan paa Bei? Troer De, at jeg vil vende mig imod mine Egne af den Grund alene, at jeg indseer deres Urimelighed? Anseer De mig for at være istand til at knurre imod den Post, som Gud har sat mig paa? Ikke i mindste Maade. Jeg kjender Tilstanden, og jeg vilde gjerne kjende den bedre endnu; men kun for at indrette mig desto bedre derefter. De kan derfor tale med mig uden Umsvøb."

Jeg var forbauset, næsten stødt over dette Fri-sprog. Denne unge Piges Beslutning foruroligede mig til samme Tid med Hensyn til hendes Fremtid. „Ja," sagde hun, saasnart hun saae denne Tanke trænge frem hos mig, „dersom man i nogenstomhelst Henseende kunde gjøre Regning paa Fred, dersom han vilde opføre sig som en Mand og arbeide for sin Familie, saa vilde jeg nok paatage mig at indrette os i en af disse blomstersmykkede Villaer og skaffe Børnene der al den Pleie, som deres Opdragelse kræver; men, dersom han vedbliver at søle sig i Dovenskaben, vil det blive os meget vanskeligt at tilfredsstille de nødvendige Hensyn. Jeg kan gjerne sige Dem det reentud, Doctor Edward, jeg har to hundrede Pund Sterling at leve af om Aaret. Susan havde det Samme, da hun giftede sig, men den hele Capital, hvori hendes beskedne Medgift

bestod, lod Frederik sig udbetale, og den har han aldeles forødt. Det er altsaa nødvendigt at vide, om en Familie med tre Børn kan leve i Carlingsford af to hundrede Pund om Aaret.

„Fred vilde være en jammerlig Karl,“ udbrød jeg uvilkaarligt, „dersom han kunde finde sig i at leve paa Deres Beføstning.“

„Det forekommer mig, at han levede paa Deres,“ svarede Nettie mig koldt, „og uden at troe sig forpligtet til megen Erkjendtlighed. Hvad skal man sige til det? Man maa tage ham, som han er, eftersom vi ikke ville være istand til at forandre ham. Men der er Kapellet, og det Smithske Huus kan ikke være langt borte. Kunde De ikke, naar De præsenterede mig som Deres Svigerinde og saaledes skjænkede mig Deres moralske Garanti, formaae disse Folk til at lade os flytte ind strax? Vi betale Alt saa dyrt der, hvor vi ere.“

Hun betragtede mig til samme Tid med fine smukke, sorte Dine, i hvis Grund der syntes bestandigt at spille et Smil, Ungdommens Smil, naar den ikke tvivler om Noget og skrider freidigt til de umuligste Erobringere. Kommer dette Heltomod ligefrem af Mangel paa Forudseenhed? Er det en Slags Helgen eller et Slags Tossehoved, jeg har med at gjøre? Jeg maa tilstaae det reentud, jeg veed det ikke. Alt, hvad jeg kan sige, er, at hun har de smukkeste sorte Haar, de friskeste Læber, og, da jeg hjalp hende med

at stige ud af Bognen, troede jeg at faae en Bouquet Maraboutfjedre, en Fe fra „Tusind og een Nat“ i mine Arme. Fru Smith deelte min Forbavselse, da hun saae hende combinere iforveien de Arrangementer, som hun vilde træffe, for at gjøre Boligen saa beqvem og hyggelig som muligt. Vi saae paa hinanden, ganske rørte over denne saa tidligt modne funde Sands, denne saa hurtige og dog saa besindige Opfindelseevne, denne modige Begeistring, dette glade og freidige Sind. Har Himlen virkelig sendt min Broder en saadan Beskytterinde? Men hvorfor skal man i Grunden forundre sig derover? Have Qvinderne ikke altid haft en overbærende Sympathi for Døgenigterne af det andet Kjon? Sætte de ikke en Slags Stolthed i med en utrættelig Bedholdenhed at hjælpe og trøste disse Uslinge, der ikke kunne gjøre Noget for sig selv. Hvormange Opoffrelser har denne ulykkelige Fred ikke kostet min Moder og min Søster! Og hvilken Opoffrelse bevise hans Kone og Nettie ham ikke nu! Og hvad har han gjort for at fortjene denne Overbærenhed, der aldrig trættes, denne Iver, denne Selvfornægtelse, som han er Gjenstand for? Han har ganske simpelt miskjendt og tilfidesat Tilværelsens alvorlige Pligter, medens jeg! Men jeg vil opgive en saa unyttig Tilbagevenden til denne Sag; man kan spore en pharisaïsk Lugt ved den i en Miils Afstand. Sandheden er, at man ikke uden

Harne kan see et Offer som Nettie hengive sig for et saadant Afgudsbillede. — —

— Det er nu fjorten Dage, siden de flyttede ind i denne Villa Saint-Roque, der er bygget af den samme Architect som det nærliggende Kapel og gjenfrembringer, saa at sige, i en ti tusinde Gange formindsket Maalestof et middelalderligt Slots Forholde. Det er en Dværg af en Fæstning med Taarne, Skydehuller og Tinder, hvor man gjerne vilde installere en Garnison af Børn, der neppe endnu ere vænnede fra, under General Tom Thumbs Commando.

(Fortsattes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Guldsmedmester L. G. Herreborg.

Maler B. Larsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 32.

Lørdagen den 11te August 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Lægens Familie.

Scener fra Provindslivet i England.

(Oversat fra Fransk.)

(Fortsat.)

Nettie har benyttet utrolige Hjælpemidler i Retning af Kløgt for at faae hele sit Personale anbragt i de fire eller fem Værelser, hun raader over. Fra Morgen til Aften paatrykker hun som en Familiegenius denne Art af Mikrokosme Liv og Bevægelse. Aldrig tillader hun sig nogen Yttring af Utaalmodighed imod Børnene, aldrig henvender hun nogen Bebreidelse til sin indolente Søster; fra Tid til anden udslhynger hun

et bidende Epigram til Fred, denne passive Masse, som hun forgjæves anstrenger sig for at gjøre noget Nyttigt af. Naboerne begynde at kjende hende og at beundre hende. Hvad mig angaaer, da forlader jeg aldrig dette Huus uden en inderlig Forbittrelse og en dyb Harm. Ved dette Bord, som hun selv har beredt, omkring dette Brød, som hun har betalt med sine egne Penge, sætte de sig Alle med en fuldstændig Koldblodighed, som om de ikke havde nogen Anelse om, hvad hun gjør for dem, og som om de fandt det ganske i sin Orden at leve paa hendes Beføstning. Nettie synes forresten ikke selv at gjøre sig nogen Tanke derom; hun gjør sig slet ingen Idee om denne daglige Opoffrelse, der har antaget Charakteren af en instinctmæssig Vane. Det er utroligt; men saaledes er det dog. Dersom man skal tage hende paa Ordet, da underkaster hun sig efter sin Mening ganske simpelt en uundgaaelig Nødvendighed; hun underkaster sig den uden at gjøre sig til deraf og uden at beklage sig, som en Lov, hendes Skjæbne har paalagt hende, og som det vilde være taabeligt at unddrage sig. Jeg forelægger bestandigt mig selv det samme Spørgsmaal: Er hun Heltinde? Er hun vanvittig? Har hun uendeligt mere Hjerte eller uendeligt mindre Hjerne end Middeltallet af de andre menneskelige Væsner? Alt dette er uforklarligt. I Troldmændenes Tid kunde man have troet, at hun var Offer for en eller anden Trylledrik, at hun var besat af en eller anden magisk

Ekstrakt

af

2det Kvartals=Regnskab 1877

for

det forenede Understøttelses=Selskab.

Indtægt.

		Kr.	
1.	Kassebeholdning fra 1ste Kvartal d. A.		4,766
2.	Salvaarligt Kontingent:		
	Restance fra forrige Kvartal 105 Kr. „ Dre.		
	anviist for 1ste Salvaar 1877. 6,459 — 26 —		
	Hs. Maj. Kongens Bidrag f. 2. Kvartal 40 — „ —		
	<u>6,604 Kr. 26 Dre.</u>		
	deraf er indkommet . 5,903 Kr. 60 Ø.		5,903
	Restance ultm. Juni d. A. 700 Kr. 66 Dre.		
	<u>6,604 Kr. 26 Dre.</u>		
3.	Ugenlige Indtægter for Bladet „Borgervennen“s 89de Aargang Nr. 14—26 inkl.		1,600
4.	Renter:		
	1/2 Aars Rente til 11. Juni d. A. af 200,000 Kr. 4,000 Kr. „ Dre.		
	1/2 Aars Rente til 11. Juni d. A. af 800 Kr. 16 „ „ „		
	1/2 Aars Rente til 11. Juni d. A. af Heimanns Legat 400 Kr. 8 „ „ „		
	1/2 Aars Rente til 11. Juni d. A. af B. M. Goldschmidts Legat 100 Kr. 2 „ „ „		4,026
	Gibeschyts Legat til 11. Juni d. A.		1,100
5.	Afdrag paa Laan:		
	Restance fra forrige Kvartal 938 Kr. „ Dre.		
	anviist for dette Kvartal 4,426 — „ —		
	<u>5,364 Kr. „ Dre.</u>		
	deraf er indkommet 4,280 Kr. „ Dre.		4,280
	affreven, da Laanet ikke er udbetalt 32 „ „ „		
	<u>4,312 Kr. „ Dre.</u>		
	Restance ultm. Juni d. A. 1,052 Kr. „ Dre.		
6.	Taget til Indtægt: en anviist Gratification 40 Kr. „ Dre.		
7.	Ligeledes: en anviist Pension 12 „ 50 „		
8.	Ligeledes: to anviiste, men ikke udbetalte Laan 800 „ „ „		
	<u>21,671</u>		

Kjøbenhavn, den 30te Juni 1877.

Overensstemmende n

D. F. Olsen.

C. J.

Udgift.

	Kr.	Ø.
<p> Pensioner: affordrede fra forrige Kvartal " Kr. " Dre. uvisste for dette Kvartal 2,898 — " — <hr style="width: 50%; margin-left: 0;"/> 2,898 Kr. " Dre. udbetalte i Kvartalet 2,885 Kr. 50 Dre. 2,885 50 udbetalt til Indtægt . 12 — 50 — <hr style="width: 50%; margin-left: 0;"/> 2898 Kr. " Dre. affordrede ultm. Juni d. A. " Kr. " Dre. </p>		
<p> Udgifter: Udgifter 1,515 " andre Administrationsomkostninger 233 77 Kassebeholdningens Trykning 522 " Ratificationer affordrede fra forrige Kvartal 70 Kr. " Dre. udbetalt 30 Kr. " Dre. 30 " udbetalt til Indtægt . 40 — " — <hr style="width: 50%; margin-left: 0;"/> 70 Kr. " Dre. affordrede ult. Juni d. A. " Kr. " Dre. </p>		
<p> Udgifter fri Udlaan: affordrede fra forrige Kvartal 800 Kr. " Dre. udbetalt til Indtægt som ikke udbetalt . 800 — " — affordrede ultm. Juni d. A. " Kr. " Dre. </p>		
<p> Udgifter paa Laanet i Nationalbanken stort udbetalt 18,000 Kr. " Ø. 11,000 — " — 11,000 " Rest ultm. Juni d. A. 7,000 — " — Renter af Laanet i Nationalbanken er betalt 126 13 </p>		
<p> Kassebeholdning ultm. Juni d. A. 5,358 96 Sparekassen d. 30. Juni 1877 . 1,366 Kr. 17 Dre.) contant Beholdning . . . 3,992 — 79 — </p>		
<hr style="width: 50%; margin-left: 0;"/>	21,671	36

E. Borgen,
Selskabets Kasserer.

Udvalgt.

B. Petersen.

J. Em. Larsen,
Bogholder

Indbildning; men i vore Dage kan en saa fast Willies forsættelige Trældom ansees for et virkeligt Under.

— Vinteren gaaer hen; men jeg kan ikke finde mig i denne Tilstand. Alt, hvad jeg seer i Saint-Roque, er mig imod og mishager mig; alligevel kommer jeg der nu og da; thi jeg kan ikke fordølge for mig selv, at min moralske Understøttelse er en næsten uundværlig Hjelpekilde for min Broders Familie. Nettie indseer det og har flere Gange givet mig det at forstaae. Man kan ikke tænke sig noget mindre Underholdende end disse Sammenkomster, som jeg synes altfor lidet om, til at jeg ikke skulde finde dem altfor hyppige. Det er dog ganske vist, at min Broder, trods det lige-gyldige Ydre, som han lægger an paa, bevarer i sit Hjertes Dyb Følelsen af sin Nedværdigelse. Da Nettie saae, hvor unyttigt det var at anspore ham ved sine Spydigheder, og at hun tirrede ham forgjæves, uden at kunne bevæge ham til det ringeste Arbeide, hørte hun en skøn Dag op med denne lille Krig. Hun beskæftiger sig nu kun med ham for at give ham Mad ligesom Børnene. Ligesom jeg bar mig ad, har ogsaa hun anvist ham et Kammer ovenpaa, hvor han opholder sig med sin Pibe og sine Romaner, midt imellem det forpestede Griseri, hvori han isærdeleshed befinder sig saa vel. Naar jeg er tilstede, og han kommer ned i Dagligstuen, kan jeg, trods alle mine Anstrengelser, ikke skjule for ham den Afstyk og Foragt, som han indgyder mig. Han hævnner sig derfor paa sin Maneer,

det vil sige, ved at suurmule og ved at indgyde sin
tossede Kone, der altid er behersket af ham, den hem-
melige Uvillie, hvoraf hun er besjælet imod mig. Hun
søger at behage ham ved med forblommede Ord at sige
mig alle Slags ubehagelige Ting.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaede nye Medlemmer.

Lærerinde, Fruen Benthea Christensen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ti og firefundstyvende Aargang.

N°. 33.

Torsdagen den 18de August 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om **Laan, Gratifikation** eller **Pension**, tilkjendegives, at Ansøgninger herom, fra **15de til 30te Septbr.** førstkommende, hver Dags Formiddag, fra Klokken 10 til 12, modtages af Selskabets Bogholder, ps. Inspektør, S. Em. Larsen, **Nybrogade Nr. 22 i Stuen**, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid, ved Foreviisning af Lovbogen, kan afhentes, og træde i Stedet for Ansøgning, forsaavidt angaaer **Gratifikation** eller **Pension**.

Schemaet vil være at udfylde efter de forskjellige Rubrikfers Betegning, og godkjendte af troværdige Mænd, samt vedlagte med vedkommende Ansøgers

Lovbog; Alt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for **een Gang**, hvorpaa den Sogende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge Lovenes § 4 **har Krav paa Understøttelse, undtagen naar en Forandring til det Bærrer i den oekonomiske Stilling er indtraadt**, henledes de Sogendes Opmærksomhed paa, at **Sche-maerne maa udfyldes med den største Nøiagtighed**, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maa være forsynede med **nye Attester**, da Gjenparter af ældre, særlig **Væge-Attester**, ikke kunde antages. Mangel heraf, eller **urigtige Angivelser**, ville have Tilfidesættelse af Ansøgerne tilfølge.

Angaaende Laan skal det bemærkes, at Hensigten med disse ifølge Lovenes § 2 a, fornemlig er, at forskaffe **Næringsdrivende**, hvad de maatte behøve, for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at **kongelige Embedsmænd og Andre**, ikke til Næringsstanden henhørende Medlemmer, vel ikke ere udelukkede fra slike Laan; men skulle dog staa tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af **Næringsstanden**.

Administrationen for det forenede Understøttelses selskab, den 18. August 1877.

D. F. Olsen. C. N. Laurup. B. Petersen.

S. Em. Larsen,

Lægens Familie.

Scener fra Provindslivet i England.

(Oversat fra Fransk.)

(Fortfat.)

Deres Børn ere affkyelige. Man anseer mig ikke i Carlingsford for at være nogen Menneskeæder; mine smaa Patienter modtage tvertimod min Omhu med en udpræget Forkjærlighed for min Person; men disse tre smaa australske Bilde, der altid ere rede til at gjennemføre En med deres store, runde, opspilede Dine, bringe mine Fingre til at fløe paa en forunderlig Maade ved de koldblodige Bemærkninger, som de tillade sig om deres Faders Snafsethed og Lediggang og om deres Moders blinde Svaghed, ved deres saa tidligt udviklede Skarpsindighed og Uhydighed. Og dog er det navnlig dem og deres kjære Forældre, jeg har at bestille med. Nettie har altfor travlt til at kunne skjænke mig megen Opmærk-

somhed. Hun gaaer og kommer, som om jeg slet ikke var der, altid slyskelfat, altid dims, men nægter sig dog ikke fra Tid til anden, naar Veiligheden, der tilbyder sig, synes altfor fristende, den Ret at sige Fred og Susan ordenlig Besked; thi det er et Træk i hendes Natur ikke at lægge nogen romantisk Delicatessse for Dagen selv i det Største, som hun udfører. Denne Fevnhed gjør mig undertiden utaalmodig. Dersom hun idetmindste havde nogen Bevidsthed om sit eget Værd, Følelsen af at have opfyldt en hellig Pligt, at have bragt et ædelt Offer paa en ædel Maade, vilde jeg dog deri finde en Spire til Trøst; men hun afslaaer haardnakkethat fortolke sin Opførsel saaledes. „Hun opfylder ikke sin Pligt, men sin Villie.“ Jeg saae gjerne, at den Kreds, hvori hun lever, virkede ligesaa frastødende paa hende som paa mig. En lille Fe som hun burde ikke kunne bære over med alle disse moralske Udvæxter, der saare min umiddelbare Sands, uden at jeg behøver at reflektere derover. Titania burde føle sig ilde berørt ved at lade sig spise op af alle disse Munde. Jeg havde bestandigt haabet, at det tilsidst vilde gaae op for hende, og jeg speidede efter de første Tegn paa Uvillie hos hende, for at opdage et Varsel om, at hendes forbovne Forehavende vilde strande. Da intet Saadant har viist sig, maa jeg slutte deraf, synes det mig, at der mangler denne ellers saa vel begavede Natur en vis Fiinhed i Opfattelse og Følelse, som en Kvinde aldrig ustraffet er blottet for.

— Det var en prægtig Aften igaar! Opfyldt af Bekymringer, udmattet af Anstrengelse og dog kjed af min Ensomhed begav jeg mig til Saint-Roque i det hemmelige Haab, at Børnene vilde være i Seng, Fred paa sit Bærelse, og Damerne alene i Dagligstuen. En rolig Samtale, en Kop The, den Fornøielse uhindret at kunne betragte den lille Fe fra Australien, det var Alt, hvad jeg forlangte; men selv dette nægtede Forsynet mig. Neppe havde jeg aabnet Døren, førend jeg befandt mig i et sandt Pandæmonium. De tre Børn, der vare overladte til dem selv, vare ifærd med at vende op og ned paa Forstuen, den sædvanlige Skueplads for deres Lege. Med Fare for at knække Halsen lod den Ældste, idet han sad til Hest paa Rætværket, sig glide ned fra det Øverste til det Nederste af Trappen. Min første Bevægelse (en skuffet Mands Bevægelse, maa jeg tilstaae,) var at gribe den lille Slyngel og ryste ham en Smule haandfast. Min elskværdige lille Niece sigtede da strax efter mig med et Rastevaaben, som jeg havde den Lykke at undgaae ved at springe tilside; det var intet Mindre end en Meubelbørste. Da jeg vendte mig om for at tilkjendegive Fru Smith min Forundring og Harm, hittede hun: „Hvad skal man sige til det? Frøken Nettie drikker The ude i Aften. Og, naar hun ikke er tilstede, veed De nok, at der er Ingen, som tager sig af Børnene. Gud forbyde dog, at jeg skulde bebreide hende en Adspredelse, som hun saa fjeldent tillader sig.

Dg De tager hende det heller ikke ilde op," tilføiede hun, idet hun saae mig ind i Ansigtet, der forraadte en Værgrelse, som grændsede til Forbittrelse.

Denne Værgrelse gjorde mig grusom. Jeg stødte Børnene foran mig ind i Dagligstuen, idet jeg iforveien følte mig lykkelig over den Forvirring og Rumsteren, som jeg der vilde frembringe. Tumulten blev ogsaa saa fuldstændig, som det vel var muligt. Paa Netties Sopha, paa det Omraade, der var forbeholdt Nettie, som høitideligt havde forbudt Fred at komme der, væltede denne sig med en ubeskrivelig Frækhed, og Susan, der sad ved Siden af ham, lod sin dorske Synaal bevæge sig, jeg veed ikke, i hvilket unyttigt Broderi. Der var noget saa elendigt Egoistisk i disse stjaalne Nydelsler, over hvilke de som fandt Slaver kastede sig, saasnart deres Herskerinde var borte. Da de bleve min uventede Indtræden vaer, reiste de sig begge To, Fred for at skjule sin Pipe, og hans Kone for at borttage det Glas, hvoraf han havde drukket. Ved nøiere Eftertanke og skamfulde over deres Feighed lode de imidlertid disse to nævnte Gjenstande forblive tilsynne; men de vidste ikke, hvad de skulde begynde at tale om, og jeg var idetmindste ligesaa forlegen som de.

„Nettie er ikke hjemme," sagde endelig min Broderes elskværdige Livsledsagerinde, „og jeg er temmelig sikker paa, at dersom De havde vidst det, vilde vi ikke have havt den Fornøielse at see Dem. Det er

desuden meget sjældent, at vi have en Aften for os selv, og Hændelsen, der havde skjænknet os den, har anseet sig selv for at være altfor ødsel, mærker jeg."

"Ei stille, Susan!" afbrød hendes Mand hende.

Jeg undskyldte mig for den Forstyrrelse, jeg syntes at forarsage Dem, og paaberaabte mig Nødvendigheden at underrette dem om den farefulde Uorden, der herskede i Forstuen, da jeg var traadt derind. Min Forklaring gjorde ikke noget Indtryk paa min Svigerinde, der begyndte paany sine Stiklerier; men hendes Mand affar hende øieblikkeligt Ordet.

"Pas Dine Sager!" sagde han barsk til hende.

"Gaa og hold Styr paa de Unger!" Da hun havde fjernet sig, vedblev han med en mærkværdig Frækhed:

"Skjøndt Nettie er en meget god Huusholderske, føler man dog sommetider hendes Fraværelse som en sand Lettelse. Man aander en Smule mere frit, naar man er langt borte fra hendes smukke Dine."

En Røgskj fra Biben ledsagede dette eiendommelige Forsvar, der forekom mig at være en ligefrem Udfordring.

"Det forundrer mig," sagde jeg til ham, "at Du taler saaledes om En, hvem Du skylder Alt; men det forundrer mig endnu mere, at Du vil indlade Dig paa at skylde hende Alt, da Du er stor og stærk, og der er Ingen, der veed bedre end jeg, hvor sund og rask Du er."

"Dg hvem er De, at De saaledes blander Dem

i vore huuslige Anliggender?" udbrod Mrs. Fred, idet hun uformodet traadte ind igjen efter upaatvigeligt at have luret ved Døren. „Min Mand...“

„Ti stille, siger jeg Dig endnu engang!“ gjentog Fred, og, idet han lod sig falde ned paa Sophaen saa lang, som han var, pleiede han sin Magelighed meer end nogenfinde. „Hvad Dig angaaer, min gode Broder, da er Du mere parat til at dable end til at hjælpe. Vil Du være saa god at huske paa, at Du er ikke hjemme her; jeg derimod, som taler til Dig...“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Skræddermester Høyers Enke, J. H.
 Forvalter A. E. Viisberg.
 Handelskommis A. M. Viisberg.
 Smedkermester P. Hansen.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 34.

Lørdagen den 25de August 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om **Laan, Gratefikation** eller **Pension**, tilkjendegives, at Ansøgninger herom, fra **15de til 30te Septbr.** førstkommende, hver Dags Formiddag, fra Klokken 10 til 12, modtages af Selskabets Bogholder, p. Inspektør, S. Em. Larsen, **Nybrogade Nr. 22 i Stuen**, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid, ved Foreviisning af Lovbogen, kan afhentes, og træde i Stedet for Ansøgning, forsaavidt angaaer **Gratefikation** eller **Pension**.

Schemaet vil være at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Betegning, og godkjendte af troværdige Mænd, samt vedlagte med vedkommende Ansøgers

Lovbog; Alt under Sagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for **een Gang**, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge Lovenes § 4 **har Arv paa Understøttelse, undtagen naar en Forandring til det Bærrer i den oekonomiske Stilling er indtraadt**, henledes de Søgendes Opmærksomhed paa, at **Sche-maerne maa udfyldes med den største Nøiagtighed**, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maa være forsynede med **nye Attester**, da Gjenparten af ældre, særlig **Væge-Attester**, ikke kunde antages. Mangel heraf, eller **urigtige Angivelser**, ville have Tilfidsættelse af Ansøgerne tilfølg.

Angaaende Laan skal det bemærkes, at Hensigten med disse ifølge Lovenes § 2 a, fornemlig er, at forskaffe **Næringsdribende**, hvad de maatte behøve, for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at **longelige Embedsmænd og Andre**, ikke til Næringsstanden henhørende Medlemmer, vel ikke ere udelukkede fra slige Laan; men skulle dog staa tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af **Næringsstanden**.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab, den 18. August 1877.

D. F. Olsen. C. N. Laurup. B. Petersen.

J. Em. Larsen.

Lægens Familie.

Scener fra Provindslivet i England.

(Oversat fra Fransk.)

(Fortsat.)

Da han havde fremført denne Urimelighed, stod jeg netop i Begreb med at give ham Svar paa Tiltale, og vi udvejlede Blikke, der vare kun lidet kjærlige, da nogle gjennemtrængende Skrig afbrøde denne behagelige Udvejling af vore inderste Tanker. Freddy, den Ældste af Børnene, havde fortsat sin farlige Gymnastik og var tilsidst faldet ned fra det Øverste af Trappen. Han havde stødt Hovedet og var uden Bevidsthed. Hans Moder, der troede, at han var død, udstødte fortvilede Skrig. Fred lagde an paa at vise mere Koldblodighed; men i Virkeligheden vidste han ikke rigtigt, hvad han skulde gjøre, gav modsigende Befalinger det ene Dieblik efter det andet og gjentog derpaa med en Slags maskinmæssig Halsstarrighed:

„Hvoraf kommer det, at Alting gaaer Fanden i Bold, saasnart Nettie ikke er tilstede?“ Det var et stort Held, at jeg ikke lod mig bringe ud af Fatning ved alt dette Virvar, og, da jeg saae, at den lille Fyrs Tilstand ikke gav Grund til alvorlige Betsymringer, tog jeg i Stilhed alle nødvendige Forholdsregler for at bringe ham tillive. Da dette var lykkedes mig, tog jeg ham i mine Arme og bar ham ind i sin Seng paa første Sal, i Miss Underwoods eget Værelse; derefter steg jeg strax ned igjen og forlod Villaen uden at ville sætte min Fod endnu engang i den vanhelligede Dagligstue. Hvis jeg skulde være gaaet derind, maatte det have været for at slaae Freds Pibe og Glas istykker, for at lade alle Sporene af denne huuslige Orgie forsvinde; blot Erindrungen om den fremkaldte nerveuse Lidelser hos mig.

Nogle hundrede Skridt fra Saint-Roque var jeg i Mørket lige ved at støde mod to Personer, som styrede deres Gang i Retning af Villaen. De samtalede og lo, og jeg gjenkjendte dem paa deres Stemmer. Det var Nettie, der gik Arm i Arm med den unge Hr. Wentworth, den velærværdige Præst ved Capellet Saint-Roque, ham, hun havde omtalt for mig som „en meget smuk ung Mand“. Jeg gjenkjendte dem, har jeg sagt, og jeg vilde ikke standse for at hilse paa dem. Jeg var misfornøiet med mig selv og med de Andre og følgelig meget lidet oplagt til en Udveksling af intetsigende Ord. Ved min Dør, som jeg bankede paa

med en inderlig Længsel efter Ensomhed og Søvn, forefandt jeg en indtrængende Anmodning om at komme hen til en af mine Patienter, hvor jeg blev opholdt en god Deel af Natten. Man kan rigtignok sige, at Aftenen igaar var i høi Grad behagelig!

— „Jeg vidste, at jeg vilde see Dem idag,“ sagde Nettie til mig, da jeg fandt hende, ifærd med at synge Viser for vor lille Syge og fortælle ham Historier. „Trods alle de Ophævelser, De gjør i Auledning af Børnene, er De dog i Grunden ligesom jeg; De holder af dem, uden at De selv veed af det. Han har lidt Feber; hvordan finder De, at han har det?“ Jeg skyndte mig med at berolige hende, saasuart jeg havde følt Fredbys Puls.

„Godt,“ svarede hun, „da han er i saa god Fremgang, vil De nok føre mig til Carlingsford med de to andre Smaa . . . De skal ikke skjære Ansigter og søge at finde paa Udflugter; for jeg har læst i Deres Dine, at De vil ikke afflaae min Bøn. Medens jeg klæder mig paa, er De nok saa god at see lidt til Mr. Smith; han klager over en stærk Hovedpine.“

Mr. Smiths „stærke Hovedpine“ var ikke Andet end et Middel til at faae mig til at gaae ind til ham, for at Mrs. Smith kunde give mig en nøiagtig Fremstilling af sine Besværinger over Fred og Susan.

„De har selv seet det,“ sagde hun, „det er ikke længer til at udholde. Jeg har hellere villet tale med Dem derom end med denne elskværdige og gode Frøken,

imod hvem der ikke er det Mindste at sige; men de Andre tilføie Huset virkelige Beskædigelser, og, dersom Deres Hr. Broder saaledes bliver ved, dersom han ikke giver Afkald paa denne Bibe, der forpester og besudler Alting, eller, hvis vi ikke faae en klæffelig Erstatning . . .“

Denne sidste Uttring lod mig fuldkomment vel forstaae, hvor vor fortræffelige Værtinde vilde hen, og, da hun, efterat jeg havde givet hende nogle undvigende Svar, bestandigt førte Samtalen tilbage paa det samme Thema, vilde jeg just til at berøve hende ethvert Haab i denne Henseende, da jeg hørte Netties lette Fjed paa Trappen. Jeg veed ikke, hvorledes det gik til; men min Beslutning forandrede sig nu pludseligt. „Vi kan afgjøre det en anden Gang,“ sagde jeg til Mrs. Smith; „men nu ikke et Ord mere derom; ikke et Ord, forstaaer De vel? Og jeg forpligter mig til at give Dem fuld Erstatning.“ Derpaa lod jeg Nettie stige op i Bognen med de to Unger, og vi travede tappert ad Carlingsford til, medens en af mine Syge, der boede en Miilsvei paa den anden Side af Saint-Roque i den heelt modsatte Retning, sukede efter mit Besøg.

„Mrs. Smith har talt til Dem om os,“ sagde Nettie til mig med et gennemtrængende Blik. „Vil man allerede have, at vi skulle forlade Huset? Det skulde ikke forundre mig efter den Scene, der gik for sig igaar Aftes. Men, dersom de gjøre Fordring

paa en Forøgelse af Leien, vil jeg sige Dem det reent ud, det er umuligt for mig at bestride det."

„Freds og hans Kones Dpførsel er skammelig. Naar man tænker sig, at den har bragt Dem i en saadan Stilling!"

„Stop!" sagde Nettie, idet hun lagde sin Haand paa mine Læber med en Fortrolighed, der henrykkede mig. „Ikke et Ord mere om denne Gjenstand; ellers ville vi usejlsomt blive Uvenner. Det er en Sag, som vedkommer mig og kun mig."

Og, da jeg protesterede imod denne Paastand, som Omstændighederne gjorde saa besynderlig, sagde hun med et let Anstrøg af Ringeagt: „Ganske vist, strengt taget, er det ogsaa Noget, der vedkommer Dem; men De er jo kun en Mand."

Bed denne Uttring, der ledsagedes af et sunklende Blik, havde jeg en Følelse, som om jeg var bleven fastet til Jorden. Hvorledes skulde hun under dette bydende Bæsen, under disse noget hovmodige Luner gjenfinde den forsagende Blidhed, der syntes mig at maatte være den uundgaaelige Egenskab ved hendes Rolle? Adlød hun da en umiddelbar Drift, saaledes som den viser sig hos Newfoundlandshundene? Eller behagede hun sig selv fremfor Alt ved at gøre sin tyranniske Billie gjældende?

„Lad os ikke strides om den Ting!" tog hun atter Ordet i en noget formildet Tone, „og lad os tale om Fred, der er kommen paa en temmelig daarlig Wei,

feer jeg. Det dumme Liv, han fører, vil ende med at forstyrre hans Hjerne. Hvor det er forunderligt at see en Mand tage til Takke med en saadan Tilværelse, naar han er istand til at slaae ind paa saa mange nyttige Ting! Jeg fristes undertiden til at tage ham i Kraven, ryste ham en Smule og spørge ham, hvad han tænker paa; men det vilde være spildt Umage. Og, da vi nu er kommen ind paa det Thema, hvad sagde De til ham igaar Aftes?"

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem.

Malermester Ludvig Rasmussen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 35.

Lørdagen den 1ste September 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om **Laan, Gratefikation** eller **Pension**, tilkjendegives, at Ansøgninger herom, fra **15de til 30te Septbr.** forstkommende, hver Dags Formiddag, fra Klokken 10 til 12, modtages af Selskabets Bogholder, ps. Inspektør, J. Em. Larsen, **Nybrogade Nr. 22 i Stuen**, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid, ved Foreviisning af Lovbogen, kan afhentes, og træde i Stedet for Ansøgning, forsaavidt angaaer **Gratefikation** eller **Pension**.

Schemaet vil være at udfylde efter de forskjellige Rubrikfers Betegning, og godkjendte af troværdige Mænd, samt vedlagte med vedkommende Ansøgers

Lovbog; Alt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovenes § 22 bør anses som en Gave for een Gang, hvorpaa den Sogende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge Lovenes § 4 har Krav paa Understøttelse, undtagen naar en Forandring til det Bærrer i den oekonomiske Stilling er indtraadt, henledes de Sogendes Opmærksomhed paa, at Schemauerne maa udfyldes med den største Noagtighed, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maa være forsynede med nye Attester, da Gjenparten af ældre, særlig Løge-Attester, ikke kunde antages. Mangel heraf, eller urigtige Angivelser, ville have Tilfødsættelse af Ansøgerne tilfølg.

Angaaende Laan skal det bemærkes, at Hensigten med disse ifølge Lovenes § 2 a, fornemlig er, at forskaffe Næringsdrivende, hvad de maatte behøve, for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at kongelige Embedsmænd og Andre, ikke til Næringsstanden henhørende Medlemmer, vel ikke ere udelukkede fra slige Laan; men skulle dog staa tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af Næringsstanden.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab, den 18. August 1877.

D. F. Olsen. C. N. Lantrup. B. Petersen.

J. C. M. Larsen.

Lægens Familie.

Scener fra Provindslivet i England.

(Oversat fra Fransk.)

(Fortsat.)

„Meget Videt eller næsten Intet i Sammenligning med det, som jeg havde havt Lyst til at sige ham, naar jeg saac ham i den Grad pleie sin Magelighed hos Dem, forsthyrre, besudle det Bærelse, der er Deres!“

Jeg veed ikke rigtigt, hvilket Udtryk mine Ord havde; men Nettie havde i dette Dieblik sine Øine op paa mig, og det syntes mig, at hendes Kinder fik en livligere Farve; det var maaskee af Brede ved at tænke sig de Omstændigheder, som mine Ord fremkaldte Forestillingen om.

„Tak,“ sagde hun til mig, idet hun rakte mig sin lille Haand. „Det er smukt saaledes at tage sig af de Fraværendes Sag. . . Lad mig nu staae af,“ tilføiede hun, da hun saac, at jeg ligesom imod min Willie

holdt denne nydelige lille Haand tilbage i min.
 „Skjøndt vi paa en vis Maade ere Broder og Søster,
 vilde Andre dog ikke kunne sætte sig ind i Alt dette . . .
 Vær saa god at holde, Doctor Edward, jeg skal ikke
 længer.“

Der var en saadan Alvor i hendes Tone, en
 saadan Myndighed i hendes Stemme, at der ikke var
 Andet at gjøre end at adlyde hende.

— Nettie er meer tilbageholdende end nogensinde før.
 Meer end nogensinde føler ogsaa jeg mig bestormet af
 tusinde og atter tusinde Betænkkeligheder. Jeg passer
 paa mig selv, jeg udforsker mig selv med en Stadig-
 hed, der berører mig mine Kræfter. Jeg har allerede
 gennemgaaet Prøvelser nok til at kjende mig selv
 temmelig nøie. Jeg har hverken denne Forbovenhed,
 der undertiden betvinger den oprørske Skjæbne, eller
 denne Selvtillid, der i Tilfælde af Modgang kunde
 gyde Balsom i de Saar, som min Stolthed havde
 faaet. Jeg maa med Bitterhed tilstaae, at jeg er
 langt fra at være en Helt. Hvis jeg var det, vilde jeg
 da have skjælvbet Dagen efter min sidste fortrolige Sam-
 tale med Nettie under Touren til Carlingsford, der ikke
 senere har gjentaget sig. vilde jeg have skjælvbet, siger
 jeg, ved at tænke paa den afgjørende Uforsigtighed,
 som jeg nær havde udsat mig for? Et Ord af hende,
 et Ord af mig, og jeg var falden i den Afgrund, der
 laa aaben for mine Fødder, jeg havde bragt mig i
 en af disse Stillinger, der ere næsten uholdbare, og

hvor den Omstændighed, at Seiren er absolut nødvendig, er ikke altid et Pant paa Seiren. Dersom jeg kunde overtale Fred til at vende tilbage til Australien, ja, dersom jeg ved et pecuniært Offer, som ikke var absolut ødelæggende for mig, kunde købe ham til at reise! Naar denne sørgelige Familie først engang var der, vilde Forsnuet vel nok tage sig af den. En Glendighed, der var mere overvældende, end den havde nogensinde været før, vilde tvinge vor uforbederlige Lediggjænger til at arbejde. Men af, nei, nei! det er tomme Phantasibilleder, uforstandige Beregninger, trods den sneverhjertede Forsigtighed, der dicterer mig dem. Undertiden er jeg tilfreds med mig selv i Anledning af denne Forsigtighed; men undertiden bringer den mig ogsaa til at foragte mig selv.

— Er det et Bæddemaal? Jeg har atter mødt hende alene med Hr. Wentworth. Han er meget høi, hun er meget lille; han bøiede sig for bedre at høre, hvad hun sagde, og hun talte næsten ind i Øret paa ham; hvad vilde Miss Lucy Wodehouse, der ogsaa modtager den forføreriske Gudsmands Hylдинг med saamegen Belvillie, have sagt til dette? Denne Gang gif jeg hen og talte til dem, og Hr. Wentworth, paa hvem min iiskolde Høflighed syntes at frembringe samme Virkning, som om han havde faaet et koldt Douchebad, gif snart sin Bei for at begive sig til sin Præstebolig. Nettie medbragte fra Carlingford to eller tre Paffer Linned.

„Dersom De følger hjem med,“ sagde hun til

mig, „vil De saa ikke være saa god at bære dette for mig; jeg er noget træt; De er det ogsaa, lader det til, og ovenikjøbet noget vranten.“

Da jeg bød hende min Arm, svarede hun: „Tak, jeg gaaer heller alene.“

Jeg var fjed af mig selv og af mine Betænkkeligheder. Maaskee befandt jeg mig ogsaa under Indflydelsen af en prægtig Foraarsaften.

„De betroer mig at bære disse Smaating,“ sagde jeg til hende efter et Dieblifs Løusshed, „og De vilde uden Tvivl nægte mig den Ret at frigjøre Dem for andre Byrder, der ere langt mere trykkende. De lader Deres Tilværelse undergrave og udmarve af disse tre affhyelige Unger...“

„Huff paa, at De taler om mine Børn,“ udbrød Nettie med udpræget Fortrydelse; men et Dieblif efter tilføiede hun i en heelt forffjellig Tone: „De er i daarligt Humeur; De er vist overanstrengt. Det var maaskee bedre, at De ikke gif hjem med mig. Jeg vilde nødigt see Dem endnu engang være uenig med Fred.“

„De finder, at jeg er i daarligt Humeur?“ udbrød jeg, idet jeg ikke længer var istand til at beherske mig; „De veed altsaa ikke, i hvilke Qvaler jeg har tilbragt de sidste tre Maaneder? Det lader ikke til, at De forstaaer . . .“

„Vogt paa Deres Ord,“ afbrød Nettie, „og bered Dem ikke selv nogen Anger! Lad det blive

ved, som det har været i disse tre kvalfulde Maaneder, i hvilke De, det jeg veed, ikke har sagt mig et eneste Ord, som De ikke burde."

Denne grusomme Hentydning var for Meget; det var for Meget endogsaa for mig. Alt, hvad min Sjæl rummede, strømmede over. Hun hørte noget forbausset paa mig uden at afbryde mig.

„Doctor Edward," sagde hun derpaa til mig med en vis Høitidelighed, „De veed, hvor intetfjendende saadanne Projecter ere. Sæt, at det forholder sig . . . som De siger. Det staaer ikke til mig at forandre Noget ved det, der nu engang er, som det er, og De veed jo ligesaa godt som jeg, at De kan ikke bebyrde Dem med at underholde Fred, Susan og Børnene. Jeg tvivler ikke om Deres redelige Billie, læg vel Mærke til det; jeg nægter heller ikke, at det vilde være mig meget kjærere, om Tingene vare ordnede paa en anden Maade; men der staae vi netop ligeoverfor det Umulige. De fjender vistnok Dem selv, og De maa fjende mig. Jeg indseer virkelig ikke, Doctor Edward," tilføiede hun med et let Suk, „at det er muligt at komme bort fra disse Kjendsgjerninger."

„Er det Alt, hvad De har at sige mig?" udbrød jeg forbausset.

„Og hvad Meer skal jeg sige Dem?" bemærkede hun i en afgjort Tone. „Hvorledes det forholder sig med vor Stilling, veed De ligesaagodt som jeg. Det

kan smerte En, at det er saaledes; men man maa alligevel gjøre sin Pligt."

Denne Ro, denne Mangel paa Følelse bragte mig ud af Fatning. Der var Intet saa ydmygende, Intet saa krænkende for min Stolthed og til samme Tid for min Kjærlighed.

(Fortfættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem.

Stræddermester Scheels Datter, Caroline
Wilhelmine.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 36.

Lørdagen den 8de September 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-selskabs Medlemmer, som i indværende Aar agte at ansøge om **Laan, Gratifikation** eller **Pension**, tilkjendegives, at Ansøginger herom, fra **15de til 30te Septbr.** forstkommende, hver Dags Formiddag, fra Klokken 10 til 12, modtages af Selskabets Bogholder, ps. Inspektør, J. Em. Larsen, **Nybrogade Nr. 22 i Stuen**, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid, ved Foreviisning af Lovbogen, kan afhentes, og træde i Stedet for Ansøging, forsaavidt angaaer **Gratifikation** eller **Pension**.

Schemaet vil være at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Betegning, og godkjendte af troværdige Mænd, samt vedlagte med vedkommende Ansøgers

Lovbog; Alt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovenes § 22 bør anses som en Gave for **een Gang**, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge Lovenes § 4 **har Arab paa Understøttelse, undtagen naar en Forandring til det Bærrer i den oekonomiske Stilling er indtraadt**, henledes de Søgendes Opmærksomhed paa, at **Sche-maerne maa udfyldes med den største Nøiagtighed**, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maa være forsynede med **nye Attester**, da Gjenparten af ældre, særlig **Læge-Attester**, ikke kunde antages. Mangel heraf, eller **urigtige Angivelser**, ville have Tilfidesættelse af Ansøgerne tilfølgende.

Angaaende Laan skal det bemærkes, at Hensigten med disse ifølge Lovenes § 2 a, fornemlig er, at forskaffe **Næringsdrivende**, hvad de maatte behøve, for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at **longelige Embedsmænd og Andre**, ikke til Næringsstanden henhørende Medlemmer, vel ikke ere udelukkede fra slige Laan; men skulle dog staa tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af **Næringsstanden**.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab, den 18. August 1877.

D. F. Olsen. C. N. Laurup. B. Petersen.

J. Em. Larsen.

Lægens Familie.

Scener fra Provindslivet i England.

(Oversat fra Fransk.)

(Fortsat.)

Jeg veed ikke, om hun lagde Mærke dertil; vist er det, at hun atter tog Ordet, idet hun sagde: „Udfind De selv, hvad jeg kunde have svaret. Er jeg istand til at forandre det Bestaaende? Dersom jeg forarsager Dem nogen Lidelse, maa De troe, at det er imod min Villie, og at jeg er selv meget bedrøvet . . .“

Vi vare imidlertid ankomme udenfor Villaens Dør.

„Blag Dem ikke, saa De ødelægger Dem selv,“ sagde jeg til hende, „og vær overbeviist om, at jeg skal vide at paatage mig . . .“ Idet derpaa enhver Egentjærlighed hørte op at gjøre sig gjældende, tilføiede jeg: „Overvei først, hvad De vil gjøre, Nettie.

Giv Dem Tid til at tænke over Sagen, førend De opoffrer os begge To for denne elendige Familie. De er ikke slet saa ligegyldig, som De selv troer det. Vi ville aldrig forsones os med denne Skilsmisse, hverken De eller jeg. Een Gang for alle, Nettie, er det Deres Svar?"

Døren gik op, og Mrs. Smith stod paa Tærskelen med sin Lampe i Haanden.

„Alle Svar i Verden," sagde Nettie, idet hun udtalte Ordene med en noget forceret Hast, „formaae Intet imod Kjendsgjerningernes Magt, skulde denne endog saa knuse vore Hjerter."

Under den Udsraale, der udgjødes over os, kunde vi Intet yderligere tilføie. Jeg lagde de Pakker, som Nettie havde givet mig at bære, paa et af Trinene, derefter skjulte jeg mig i Veiens Mørke, lykkelig ved at kunne unddrage min Skam for Alles Blikke.

— Et nyt Liv begynder for mig.

Da jeg sidste Gang begav mig til Saint-Roque (hvor jeg ikke havde været i den sidste Maaned), traf jeg Doctor Marjoribanks i en Forsamling, hvor der forhandlede om Carlingfords communale Interesser. Jeg havde aldrig før seet ham saa behagelig og forekommende imod mig. Han talte om sin aftagende Sundhed, om, at han muligviis, ja, sandsynligviis vilde trække sig tilbage temmelig snart, om den smukke Fremtid, som en ung Mand i vor Stilling kunde

vente sig i Carlingsford, og endelig foreslog han mig en Consultation med sig den følgende Dag hos en af sine rigeste Patienter, hvis Tilstand forværrede sig paa en meget betænkkelig Maade.

Det var netop ifølge denne Samtale, at jeg skyndte mig afsted til Saint-Roque, feberglødende af Haab, aldeles blændet af de nye Udsigter, der aabnede sig for mig. Det var forbeholdt Miss Underwood at helbrede denne Feber og at gøre mig igjen aldeles ædru.

Det er jeg nu. Jeg spiste til Middag igaar hos min berømte Collega, og den næsten hjærlige Modtagelse, som jeg fik af ham, de smigrende Opmærksomheder, som hans Datter, en af de behageligste Damer i Byen, gjorde mig til Gjenstand for, have næret en virkelig Balsom paa det Saar, der var tilføiet min Egenhærlighed. Nu veed jeg, hvor jeg skal søge Trøst for den Nedslagenhed, den Tomhed, der hidtil fortærede mig. I de sidste Uger har jeg kun seet Mennesker, der tilsmile mig og lykønske mig med forblommede Ord. Til sidst har jeg ikke kunnet undgaae at gjætte mig til, i hvilken Anledning. Byfladdereren sætter mit Navn i Forbindelse med Miss Majoribanks'. Man „gifter“ os allerede sammen, dette er den gjængse Talemaade. Ganske vist er Sagen langtfra at være saa vidt fremmet; men, naar Alt kommer til Alt, er der ikke noget aldeles Urimeligt i denne Forudsætning. De to eller tre

Har, som Miss Marjoribanks kan være ældre end jeg, vilde rigeligen opveies ved hendes personlige Ynde (thi hun seer endnu meget godt ud), ved hendes aandelige Begavelse og, jeg vil gjerne tilstaae det lige ud, ved de materielle Fordele, som en saadan Forening vilde medføre. Selv om Doctor Marjoribanks ikke havde lagt Noget tilside — hvad der vilde være ganske mærkværdigt for en Skotlænder — saa vilde dog Afstaaelsen af hans Lægepraxis alene være en smuk Medgift. Lad derfor Vediggjængerne snakke, og, dersom Echoet af deres Passiar skulde naae Miss Underwoods Ører, hvad jeg ikke betvivler, kan hun faae at see, at, naar Alt kommer til Alt, er man hverken utroftelig eller staaer ganske alene i Verden. Hvorfor skulde jeg ikke følge hendes Exempel? Hvorfor skulde jeg ikke vise mig ligesaa forstandig som hun? I de halvtredie Maaned, som vi ikke have talt sammen, undgaaer jeg med Forsæt at gaae forbi Saint-Roque, jeg indskrænker mig til at hilse høfligt paa hende, naar jeg møder hende, og med Undtagelse af den Gjenhilfen, som hun meget venligt giver mig, har jeg ikke seet noget Livstegn fra hende. Skal jeg troe Mrs. Smith, som jeg tilfældigviis mødte forleden Dag og fik en Samtale med, saa arbejder Miss Nettie meget mere og taler meget mindre end sædvanligt. Den første af disse Omstændigheder overrasker mig aldeles ikke; jeg kan ikke sige det Samme om den anden; hun talte ikke synderligt iforveien. — — —

— Saa snart den frygtelige Efterretning naaede mig, løb jeg til Saint-Roque. Hun kjendte mig vist paa min Gang; thi hun luffede Døren op for mig, førend jeg havde banket. Hun rakte mig Haanden uden nogen Overvindelse, uden nogen Tvang. Jeg følte, at Blodet steg mig op i Ansigtet, da jeg gjen-
saae hende; men hun vedblev at være lige bleg, lige opfyldt af en eneste Tanke.

„Jeg havde ikke sendt Bud efter Dem, Doctor Edward, dersom jeg havde kunnet udrette Alt selv. — Han er inde i Dagligstuen, som jeg har luffet af; jeg har ikke villet have, at han skulde udsættes for Fremmedes Nysgjerrighed, for de Førstantomnes ørkesløse Bemærkninger. Nu, da han er død, maae vi sørge for at skaffe hans Minde Agtelse.“

„Veed Susan det?“

„Endnu ikke; jeg har ventet med at vække hende og sige hende Alt, indtil De kom.“

Med disse Ord luffede hun Døren op til Dagligstuen, dreiede Nøglen om indvendigt, og der, ligeoverfor Riget, fortalte hun mig, hvad der havde tilbraget sig, og hvoraf Følgende er et kort Udtog:

„Fred og Susan forlode mig tidligt igaar Aftes. Jeg troede, at de vare gaaede op i deres Bærelse, og jeg har ikke beskjæftiget mig mere med dem. Jeg havde Meget at sje for Børnene og var for fordybet i mit Arbeide til at see efter Uhret. Jeg havde ikke lagt Mærke til, at der allerede var hengaaet en lang

Tid, siden jeg havde hørt Gadedøren blive luffet i, da en Larm, der udgik fra min Søsters Værelse, tiltrak sig min Opmærksomhed. Jeg havde allerede reist mig for at gaae derop, da hun selv kom ned for at betroe mig sin Uro og Klage."

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem.

Stomagermester Harald Christian Emil
Borges.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 37.

Torsdagen den 15de September 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calberg's Officin.

Bekjendtgjorelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om **Laan, Gratifikation** eller **Pension**, tilkjendegives, at Ansøgninger herom, fra **15de til 30te Septbr.** førstkommende, hver Dags Formiddag, fra Klokken 10 til 12, modtages af Selskabets Bogholder, ps. Inspektør, S. Em. Larsen, **Nybrogade Nr. 22 i Stuen**, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid, ved Foreviisning af Lovbogen, kan afhentes, og træde i Stedet for Ansøgning, forsaavidt angaaer **Gratifikation** eller **Pension**.

Schemaet vil være at udfylde efter de forskjellige Rubrikfers Betegning, og godkjendte af troværdige Mænd, samt vedlagte med vedkommende Ansøgers

Lovbog; Alt under Sagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovenes § 22 bør anses som en Gave for **een Gang**, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge Lovenes § 4 **har Arab paa Understøttelse, undtagen naar en Forandring til det Bærrer i den oekonomiske Stilling er indtraadt**, henledes de Søgendes Opmærksomhed paa, at **Sche-maerne maa udfyldes med den største Nøiagtighed**, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maa være forsynede med **nye Attester**, da Gjenparter af ældre, særlig **Væge-Attester**, ikke kunde antages. Mangel heraf, eller **urigtige Angivelser**, ville have Tilfidesættelse af Ansøgerne tilfølg.

Angaaende Laan skal det bemærkes, at Hensigten med disse ifølge Lovenes § 2 a, fornemlig er, at forskaffe **Næringsdrivende**, hvad de maatte behøve, for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at **kongelige Embedsmænd** og **Andre**, ikke til Næringsstanden henhørende Medlemmer, vel ikke ere udelukkede fra slike Laan; men skulle dog staa tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af **Næringsstanden**.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab, den 18. August 1877.

D. F. Olsen. C. N. Lantrup. B. Petersen.

S. Em. Larsen.

Lægens Familie.

Scener fra Provindslivet i England.

(Oversat fra Fransk.)

(Fortsat.)

„Hendes Mand, der allerede var gaaet ud for flere Timer siden, var endnu ikke kommen hjem. I Begyndelsen fandt jeg i denne Omstændighed Intet, der kunde overraske eller forurolige os meget. Det var ikke første Gang, at Fred saaledes glemte sig selv; dette sagde jeg til Susan, og, da jeg saae, at hun, trods mine indstændige Bønner, ikke vilde gaae i Seng igjen, bestemte jeg mig til at blive oppe hos hende. Jeg hentede et Schawl til hende, og, efterat hun var bleven svøbt ind i dette, slumrede hun snart ind; saa vaagnede hun og græd, saa lod hun sin Harme frit Løb imod Manden, og imidlertid blev jeg ved at sje. Jeg begyndte først at blive urolig lidt efter Daggrøn. Det forekom mig besynderligt, at den Ulykkelige kunde

have tilbragt hele Natten udenfor sit Hjem, da han jo dog var blottet baade for Penge og Credit og gjerne skjulte for Andre sin fortabte Tilstand, hvorover han skammede sig. Da jeg først var bleven alvorligt bekymret, havde jeg snart fattet min Beslutning. „Seg vil gaae ud og lede efter Fred,“ sagde jeg til Susan, „dersom Du vil gaae i Seng igjen. Du veed, i hvilken Tilstand vi undertiden have seet ham komme hjem. Maaskee han er faldet om paa Marken, og Sønnen har bemægtiget sig ham, førend han har været istand til at reise sig.“ Men hun vilde ikke gaae ind paa mit Forslag. Hun paastod, at et saadant Skridt af mig vilde være upassende, det var en Sag, der vedkom Dem; man burde sende Bud efter Dem —, at Fred vilde blive vred, dersom jeg løb ud og søgte efter ham, at jeg ikke vilde finde ham, tusinde Indvendinger, kort sagt, som ikke havde Noget at bethyde, og som jeg gjorde en Ende paa ved at føre hende tilbage til sit Værelse. Derefter gik jeg min Vej, førend Nogen endnu var staaet op i Huset. Sandt at sige, vidste jeg ikke, hvor jeg skulde finde ham. Efter først at være kommen udenfor, mindedes jeg kun, hvad jeg havde sagt til min Søster, og jeg styrede min Gang tværs over Markerne i Retningen af et elendigt, temmelig berhyttet Værtshuus, hvor man undertiden vilde have seet ham. Det ligger ved Canalen. Jeg var endnu langt borte fra det, da jeg hørte Nogen udstøde et høit Skrig. Jeg saae mig

om; thi dette Skrig lød ganske forunderligt. Det kom fra en Baad, ud over hvis Ræling to Mænd bøiede sig; den Ene af dem syntes at pege paa Noget, der laa nede paa Bunden af Vandet. To Førere, der paa Trækveien i al Ro og Mag kom med Hestene, som vare bestemte til at hale Baaden, beghudte paa samme Tid at gaac hurtigere og gave sig ligeledes til at stirre ned paa det samme Sted. Jeg veed ikke, hvilken Hjerteangst der greb mig i selve dette Dieblif, og, som dreven af en uimodstaelig Aelste, begav jeg mig henimod denne Gruppe Mænd, uden i mindste Maade at tænke paa, at en saadan Forbovenhed kunde muligviis have noget Upassende ved sig. Jeg ankom i det Dieblif, da de opad Baadens Side havde en livløs Masse i Veiret, en menneskelig Skikkelse, der dryppede af Vand og Dyd. Fra dette Dieblif af og førend jeg endnu havde seet ham, gif den skjæbnsvangre Sandhed op for mig. I nogle Secunder fortnede det for mine Dine, og jeg var ikke istand til at iagttage Noget. Da Synsevnen var bleven givet mig tilbage, viste denne Ulykkelige sig for mig under den opgaaende Sols Straaler, liggende med opadvendt Ansigt og store aabne Dine. Dersom der havde været Nogen tilstede, som kunde komme mig til Hjælp, havde jeg maaskee overgivet mig til den Smerte, der, blandet med Skræk, syntes nærved at overvælde mig; men dette fik jeg ikke Lov til. Jeg maatte tale til disse Mænd, paafalde deres Bistand,

see at faae Liget hjem og bragt ind i Huset uden at vække Opsigt, man maatte søge at undgaae Skandale og falske Udlægninger, min Søster maatte forskaanes for et altfor haardt og pludseligt Slag, Børnene for et skrækkeligt Syn. Det er det, jeg har søgt at gjøre. Man taler nu om en Undersøgelse, om retslige Formaliteter, om tusinde Ting, som jeg ikke veed Besked med, og som ligge udenfor min Sphære. Her maa De yde Hjælp, Doctor Edward; De maa være tilstede naar Rettens Folk kommer; jeg gaaer op til min Søster."

"Men, min Gud, Nettie!" udbrod jeg, da hun havde endt sin Beretning, „hvorfor har De ikke ladet mig kalde før? Hvorfor vil De overbebyrde Dem med alle disse nedtrykkende Hverv? Ved det mindste Tegn af Dem vilde jeg være ilet herhid."

"Jeg har sendt Bud efter Dem, saasnart Deres Nærværelse var bleven nødvendig," svarede hun med et Anstrøg af qvindelig Stolthed. „Mine Pligter ere endnu aldrig voxede mig over Hovedet. Men hør, Doctor Edward, lad os nu ikke nyde unødvendig Strid med hinanden. De er vred paa mig, det forstaaer jeg nok. Lad os glemme Alt dette! Lad os være gode Venner og begge To i Forening værne om den statskælske Freds Minde."

Et Dieblif efter var jeg alene i den lille Forstue med Nøglen til Dagligstuen i Haanden og i Frastrand vogtet paa af Familien Smith, der uden

Tvivl brændte af Begjærlighed efter at meddele mig sine Klager over Leiecontractens Misligholdelse.

Nettie har tilbragt den største Deel af Dagen hos Susan, der efter først at have viist en haardnakket Bantro er bleven betaget af en mørk Bedøvelse. Jeg veed iforveien, og Nettie veed det ligesaa godt som jeg, gjennem hvilke Forandringer denne egenfjærlige Smerte vil bevæge sig. Susans Sløvhed vil snart vinde Overhaand; hun vil lidt efter lidt vænne sig til sin nye Stilling, og Erindringen om hendes Mand, forsaavidt som denne Erindring er nærværende hos hende, vil give hende Stof til tomme Klager og idelige Beskyldninger. Børnene lægge mere Forbavselse og Nysgjerrighed for Dagen end egentlig Sorg. Nettie har ikke formaaet at gjøre dem det rigtigt indlysende, hvad der er gaaet for sig. Med en Slags affumpet Twivl have de atter givet sig til at lege i Børnestuen, idet de lyttede opmærksomt til den uvante Støi, der lod sig høre i Huset, og søgte at faae Die paa Enhver, der kom og gik, uden ved passende Leiligheder at nægte sig den Fornøielse at gjøre en ondsfabsfuld Bemærkning, og meget opsatte paa — derjom Netties Myndighed ikke havde forhindret det — at gjøre selve Dagligstuen, hvor deres Faders Lig befinder sig, til Gjenstand for deres nyfigne Undersøgelser.

Stakkels lille Dagligstue, denne Helligdom, som hun havde udsmykket med beskeden Elegance, og som var Skuepladsen for hendes uførtrodne Arbeide! Jeg

er vis paa, at det har kostet hende Overvindelse at lade disse besudlede Nester lægges ind der. Og dog, er der Nogen, der skjænker min ulykkelige Broder en virkelig Medlidenshed, en alvorlig og varig Beklagelse, da fristes jeg til at troe, at det er Nettie.

(Fortfættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem.

Assistent i Overformynderiet Sophus Lange.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 38.

Lørdagen den 22de September 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om **Laan, Gratifikation** eller **Pension**, tilkjendegives, at Ansøgninger herom, fra **15de til 30te Septbr.** førstkommende, hver Dags Formiddag, fra Klokken 10 til 12, modtages af Selskabets Bogholder, ps. Inspektør, J. Em. Larsen, **Nybrogade Nr. 22 i Stuen**, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid, ved Foreviisning af Lovbogen, kan afhentes, og træde i Stedet for Ansøgning, forsaavidt angaaer **Gratifikation** eller **Pension**.

Schemaet vil være at udfylde efter de forskjellige Rubrikfers Betegning, og godkjendte af troværdige Mænd, samt vedlagte med vedkommende Ansøgers

Lovbog; Alt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for **een Gang**, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge Lovenes § 4 **har Krav paa Understøttelse, undtagen naar en Forandring til det Bærrer i den økonomiske Stilling er indtraadt**, henledes de Søgendes Opmærksomhed paa, at **Scheemaerne maa udfyldes med den største Nøiagtighed**, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maa være forsynede med **nye Attester**, da Gjenparter af ældre, særlig **Væge-Attester**, ikke kunde antages. Mangel heraf, eller **urigtige Angivelser**, ville have Tilfidesættelse af Ansøgerne tilfølg.

Angaaende Laan skal det bemærkes, at Hensigten med disse ifølge Lovenes § 2 a, fornemlig er, at forskaffe **Næringsdribende**, hvad de maatte behøve, for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at **longelige Embedsmænd og Andre**, ikke til Næringsstanden henhørende Medlemmer, vel ikke ere udelukkede fra slige Laan; men skulle dog staa tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af **Næringsstanden**.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab, den 18. August 1877.

D. F. Olsen. C. N. Laurrup. B. Petersen.

J. Em. Larsen.

Lægens Familie.

Scener fra Provindslivet i England.

(Oversat fra Fransk.)

(Fortfat.)

Hvad mig selv angaaer, da nødes jeg til at bekjende, at det er for hendes Skyld og for hendes Skyld alene, at jeg viser al denne Omhu og udfolder al denne Virksomhed. Hvad det var min Pligt at gjøre, havde jeg ogsaa gjort under andre Omstændigheder; men jeg havde ikke gjort det paa samme Maade, det vil sige med de samme Følelser. Denne sørgelige Begivenhed, den Skjændsel, der er knyttet til et Dødsfald, hvis Nar-sag Enhver kjender, den Offenlighed, der paa en saa uhyggelig Maade stiller vort Familienavn blot, Alt dette, der ellers vilde have forbitret mig, har for mig nu kun en forsvindende Betydning. Sagen er ikke den, at jeg jo nok er bedrøvet, tilstrækkeligt bedrøvet, er jeg bange for, til at de Nysgjerrige, som iagttage

mig, gjøre mig den Ære at tillægge mig en større Sorg, end jeg virkelig føler. Denne Død, der er saa fuldstændigt logisk, saa aldeles i Overensstemmelse med den elendige Tilværelse, som den afflutter, var jeg til en vis Grad forberedt paa. Det er let for mig at tilgive denne Ulykkelige; men til Gjengjæld er det mig umuligt at glemme Alt, hvad jeg har lidt ved ham og for ham, de Dvaler, hvormed han allerede opfyldte vor stakkels Moders Liv, den piinlige Skjæbne, hvortil han fordømte vor Søster, og fremfor Alt den Omstændighed, at Netties Fremtid maaskee for bestandigt er bragt ud af sit rette Spor.

Jeg havde lovet mig selv ikke meer at blive opbragt paa hende. Hun har tvunget mig til at bryde dette Løfte. De Ord, hun sagde til mig for otte Dage siden, da hun forlod mig efter at have fortalt den sørgelige Begivenhed: „De er vred paa mig, det forstaaer jeg nok,“ vendte uophørligt tilbage i min Tanke. Hun har kjendt og indseet min berettigede Harm, sagde jeg til mig selv; uden Tvivl vil hun ikke fremkalde den paany. En stor og bitter Skuffelse ventede mig i Dagligstuen i Saint-Roque. Paa denne samme Sopha, til hvilken mere end een frastødende Grindring knyttede sig, havde min Svigerinde taget Sæde i sin mørke Sørge dragt, med sit broderede Lommelørflæde i Haanden og med alle mulige udbortes Kjendetegn paa Bedrøvelse. En Lænestol, der iforveien var sat tilrette, ventede paa de Personer, som

efterhaanden vilde indfinde sig for at bevidne hendes deres Deeltagelse. Nettie sad ved Bordet, ivrigt beskæftiget, som altid, med sit skaanseløse Hverv og bearbejdede under en feberagtig Iver et eller andet sort Klædningsstykke med Synaalen. Det var bestandigt det samme Stue i dette Huus, som jeg havde haabet at see forandret, bestandigt det samme Slaveri og bestandigt de samme Forhindringer.

„Jeg ventede ikke at see Dem, Mr. Edward,“ sagde min Svigerinde til mig, idet hun førte sit Kommetørklæde op til sine Dine. „Erindringen om det, der gik for sig i selve denne Stue den sidste Gang, vi vare sammen her, maa forklare Dem min Overraskelse. Men nu, da vi ere uden Beskytter, nu, da jeg har mistet min elskede Frederik, er det Dem uden Tvivl temmelig ligegyldigt, om De saarer mine Følelser eller ikke. Dersom De i min stakkels Vens levende Live havde opfyldt Deres Pligter imod ham, da skulde jeg sandelig aldrig . . .“

Mrs. Fred kunde ikke sige Mere; hendes Ord kvaltes af hendes hadefulde Taarer.

„De skal ikke bryde Dem om, hvad Susan siger,“ bemærkede Nettie; „det er smukt af Dem, at De er kommet, netop idag, da Intet mere tvang Dem dertil. Viis mig endnu en Villighed, Doctor Edward! Sørg for, at man ikke beskæftiger sig saameget med os! Condolencevisiter, Tilbud om Tjenester strømme ind til os fra alle Kanter. Kan De ikke opnaae, at man

overlader os en Smule mere til os selv. De veed jo, at vi trænge ikke til Noget," føiede hun til, idet hendes Stolthed kom i Bevægelse. „De veed, at der er Intet forandret her. Uden at ville være uhøflige imod Nogen, kunne vi dog ikke lade Nogen være i Ubvidenhed derom; Alting gaaer sin Gang her som før.“

„Jeg seer det,“ svarede jeg med en vis Bitterhed; „men mit Besøg er ikke nogen simpel Høflighedsact. Jeg kom for at spørge min Svigerinde, hvorledes hun tænker at indrette sig. Da De nu er berøvet Deres naturlige Støtte, Mrs. Rider, har De uden Tvivl truffet en eller anden Bestemmelse for Dem selv og Deres Børn.“

Susan betragtede mig ganske forfærdet og ligesom greben af en ubestemt Rædsel ligeoverfor dette Spørgsmaal, hvis Betydning syntes at undgaae hendes Fattiebne. Idet hun tilkastede sin Søster et bedende Blik, sagde hun til denne: „Nettie! Nettie!“ Og med Undtagelse af dette tilvante Udraab kunde hun ikke finde paa at sige et eneste Ord. Hvad mig angaaer, da var jeg fortvivlet og følgelig ubønhørlig.

„Nettie, og altid Nettie!“ raabte jeg med et Slags Raseri. „Forholder det sig da virkelig saa, at Intet er forandret? Skal De lige til det Sidste være de Andres Slavinde? Hvad skal der blive af os? Har De sluttet en evig Pagt med denne elendige Skjæbne?“

Idet hun lod den lille Sørgetrøst, som hun nu

var færdig med at udfnytte, falde ud af sine arbejdssomme Hænder, sagde hun til mig med en vis Omhed: „Jeg seer paa Deres Ansigt, at De har tilbragt en urolig Nat, De er træt, De er syg i Sindet; det er Grunden, kan jeg tænke mig, hvorfor De, vistnok imod Deres egen Villie, fører et saadant Sprog. — Meningen af det Hele er, at — med Undtagelse af den stakkels Fred, som Ingen af Jer tænker paa — saa er Alt her ganske, som det var for otte Dage siden. Maaskee er jeg endnu mere nødvendig her, maaskee ere mine Pligter endnu skarpere afstufne, end de nogensinde have været. Jeg kan ikke gjøre Noget derved, Ingen kan gjøre Noget derved. Der er Susan, der er Børnene. Med Hensyn til disse Sidste, som jeg ikke kan skaffe en meget passende Opdragelse her, var det uden Tvivl bedre, om vi vendte tilbage til Colonien; men det er en meget lang Reise, en strækkelig kostbar Reise. Og desuden, for at sige Alt, hvad jeg mener,“ tilføiede hun efter stor Selvovervindelse med en naiv Oprigtighed, „jeg kan ikke beslutte mig til at forlade dette Land“.

Jeg troede at forstaae hende, og disse sidste Ord bevirkede, at jeg blev aldeles ude af mig selv. Jeg ilede hen til hende, jeg klemte hendes lille, nydelige Haand imellem mine, og, idet jeg næsten knælede ned ved hendes Fødder, bønfuldt mine Dine hende om et Svar; jeg tilfidesatte enhver Betænkelighed, som Klogskaben og Forsigtigheden kunde paabyde, og sagde til

hende: „Nettie, dersom De holder fast ved at paatage Dem denne Byrde, kunne vi saa dog idetmindste ikke dele den begge To?“ Hun traf ikke sin Haand tilbage, jeg saae hendes Læber skjælve, og der gik en let Sky henover hendes Dine. Ingen af os tænkte paa, at vi ikke vare alene, og i nogle Secunder syntes det uvist, til hvilken Side vore Skjæbners Vægtfskaal vilde hælde, taffet være hendes fortvarige Tvivlen; men Virkelighedens raae Finger nedthngede meget snart den ene af Skaalene.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Kanselliraad Lynges Datter, Frøken Elise Johanne Andrea.

Brygger F. C. Madsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 39.

Lørdagen den 29de September 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om **Laan**, **Gratefikation** eller **Pension**, tilkjendegives, at Ansøgninger herom, fra **15de til 30te Septbr.** forstkommende, hver Dags Formiddag, fra Klokken 10 til 12, modtages af Selskabets Bogholder, ps. Inspektør, S. Em. Larsen, **Nybrogade Nr. 22 i Stuen**, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid, ved Foreviisning af Lovbogen, kan afhentes, og træde i Stedet for Ansøgning, forsaavidt angaaer **Gratefikation** eller **Pension**.

Schemaet vil være at udfylde efter de forskjellige Rubrikfers Betegning, og godkjendte af troværdige Mænd, samt vedlagte med vedkommende Ansøgers

Lovbog; Alt under Sagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for **een Gang**, hvorpaa den Sogende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge Lovenes § 4 **har Arav paa Understøttelse, undtagen naar en Forandring til det Bærrer i den oekonomiske Stilling er indtraadt**, henledes de Sogendes Opmærksomhed paa, at **Sche-maerne maa udfyldes med den største Nøiagtighed**, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maa være forsynede med **nye Attester**, da Gjenparten af ældre, særlig **Væge-Attester**, ikke kunde antages. Mangel heraf, eller **urigtige Angivelser**, ville have Tilfødsættelse af Ansøgerne tilfølg.

Angaaende Laan skal det bemærkes, at Hensigten med disse ifølge Lovenes § 2 a, fornemlig er, at forskaffe **Næringsdrivende**, hvad de maatte behøve, for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at **kongelige Embedsmænd og Andre**, ikke til Næringsstanden henhørende Medlemmer, vel ikke ere udelukkede fra slige Laan; men skulle dog staa tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af **Næringsstanden**.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab, den 18. August 1877.

D. F. Olsen. C. N. Laurrup. B. Petersen.

J. Em. Larsen.

Lægens Familie.

Scener fra Provindslivet i England.

(Oversat fra Fransk.)

(Fortsat.)

„Nettie,“ udbød Mrs. Fred, „dersom Edward Rider ikke viser mig nogen Agtelse, dersom han træder min stakkels Freds Minde under Fødder, efterat denne kjære Egtefælle har været et Offer for saa mange Uretfærdigheder, har bidraget saa meget til sin Broders Opdragelse, har senere brudt ham en Bane som Læge og er derpaa død, det kan jeg nok sige, som Følge af den forladte Tilstand, man gav ham til Priis for, hvorledes er det muligt, at ogsaa Du, Nettie, kan behandle Din Søster med saamegen Grusomhed? Tage ham i Haanden i mit Paashyn og see paa ham, som om Du allerede elskede ham! Nei, nei, trods alt det Gode, som man siger om Dig, har Du dog aldrig skaanet mine Følelser. Og nu seer jeg, hvad

jeg kan vente af Dig. Neppe er min stakkels Fred bleven lagt i Kisten, neppe har hans Død voldgivet mig aldeles til Din Naade, førend . . . O, min stakkels Ven, min høitelskede Fred, der seer Du, hvorledes man behandler Dine Efterladte nu, da Du er ikke mere! Men I kunne være rolige, jeg følger snart efter; jeg skal ikke længe være Jer i Veien."

Strax ved Begyndelsen af dette rørende Foredrag vare vore Hænder skiltes ad. Jeg gik op og ned i Bærelset med store Skridt, idet jeg med Anstrengelse undertrykkede min stedsse voxende Brede. Nettie holdt begge Hænderne for sine brændende Dine og lod til at ville unddrage sig Synet af en umulig Lykke. Jeg troede at høre en Kjempes Hjerter slaae i hendes svage Bryst. Hun svarede Intet paa sin Søsters Bebreidelser og havde ingen Trøstegrunde ved Haanden for at berolige disse Taarer og denne frampagtige Sullen, som hun kjendte saa godt. Al denne egenkjerlige Fortviivelse rørte hende ikke synderligt; hun forudsaae dens Ophør, hun vidste, at ingen stor Smerte kunde fæste Rod i denne ubetydelige Sjæl; men hun vidste ogsaa, hvad den skjæbnesvangre, uundgaaelige Udgang vilde blive paa denne Kamp, som hun ikke engang søgte at vove sig ind paa.

"Tænk ikke mere paa mig, Doctor Edward," sagde hun til mig med Fasthed, da hun fulgte mig til Døren. "De vil meget godt kunne see, at det er aldeles umuligt. De seer det ligesaa godt, som jeg

seer det, det tvivler jeg ikke paa. Derfom vi begge To kunde lade os nøie med at gjenoptage vort gamle venfabelige Forhold, da forsikrer jeg Dem, at det vilde være en stor Lykke for mig; men jeg troer ikke, at dette lader sig gjøre, førend der er hengaaet en lang Tid. — Sig ikke Noget til mig! Vi veed begge To, hvad vi har at holde os til, og hverken De eller jeg kan afhjælpe, hvad der nu engang er en Kjendsgjerning. Det Bedste vilde være, at vi ikke mere tænkte paa hinanden," tilføiede hun med et Suk. — „Imidlertid, lad os sige Farvel til hinanden, og ikke et Ord mere om denne Sag!"

Den faste Overbevisning, at jeg var elsket af Nettie — og hvorledes kunde jeg have tvivlet derom nu? — berøvede den Dom, som hun i dette Dieblif havde udtalt, Intet af dens afgjørende Character. Jeg gik bort fra hende aldeles vis paa, at et nøiere Baand aldrig vilde komme til at forene os. En fortærende Trang til Virksomhed piinte mig, idet jeg forlod hende. Min Hest kunde ikke føre mig saa hurtigt afsted, som min Utaalmodighed fordrede det. I det Dieblif, da jeg næsten i strakt Galop atter kom ind i Earlingsfords Gader, mødte jeg ved et besynderligt Tilfælde den smukke Mrs. John Brown, der før hed Bessie Christian. — Hende havde jeg ogsaa mistet, og det var sleet, fordi jeg havde manglet en Smule Mod; dette Mod havde en Anden fundet sig i Besiddelse af. Til samme Tid som jeg anstillede

denne Betragtning, viiste Mrs. Freds falmende Ansigt sig for min Tanke. En Slags nerveus Bevægelse lod mig anbringe et kraftigt Piffeslag paa Siderne af min allerede forpustede Hest. Den foer nu afsted med mig, alt hvad den kunde, og vi vare nærved at støde Mrs. Brown overende, saa hun ganske forskrækket maatte søge Ly i den nærmeste Boutik. Hvem veed, om hun ikke i en ubegrændset Udstrækning tilskrev sig selv det Ufald af Raseri, som jeg syntes at være et Bytte for i de fem eller sex Minutter, som jeg tilbragte med at tæmme det halstyrrige Dyr? Og dog var hendes Billede nu saagodt som udvisket, og de Minder, der knyttede sig til det, forekom mig at være eet eller to Aarhundreder gamle. Da jeg tilsidst var bleven Seirherre, spurgte jeg mig selv under Triumphens første Ophidselse, om man ikke kunde behandle Skjæbnen, ligesom man behandler en stædig Hest, og beherske den paa samme Maade ved sin Villiekraft; men endnu engang viste Mrs. Fred sig for mig, fortrædelig og forgrædt, paa denne Condolationssofha; Nettie paa den ene Side, men paa den anden dette utilfredse Spøgelse, der altid gav Dndt af sig, omkringet af forhærdede Rollinger, uforskammede Despoter ligeoverfor hiin lille, altfor trofaste Fe, — det var et Maleri, som enhver Trods fra min Side ikke kunde magte.

Nei! Nettie har Ret, det er umuligt! Kjærlighed, Taalmodighed, Overbærelse ere, naar Alt kommer

til Alt, kun mennekelige Dyder, det vil sige, de have deres Grændser. Der gives maaskee nogle udvalgte Sjæle, i hvilke disse Dyder overvinde de daglige Ubehageligheder, Fortrædeligheder og smaa Bekymringer, som uophørligt gjentage sig; men jeg tilstaaer det, min Sjæl er ikke af den Slags. Jeg veed, — og Nettie veed det med, — at jeg vanskeligt vilde kunne bære en saadan Tilskikkelse. Jeg veed endogsaa, — og det veed Nettie maaskee ikke, — at under denne uopløselige Forening vilde hun i Længden miste sin Indflydelse over mig. Og jeg er nødt til at tilstaae for mig selv, skjøndt jeg gjør det med en pinlig Følelse af Skam, at jeg maaskee inden lang Tids Forløb vilde angre det Offer, jeg havde samtykket i at bringe, og Ansvarret for de Besværligheder, Qualer og Sorger, der ere uadskillelige fra en saadan Tilværelse, vilde jeg da lade falde tilbage paa min Kone, hvor uretfærdigt det end vilde være! Hvorfor skal jeg lyve for mig selv? Hvorfor skal jeg skjule min moralske Svaghed? Jeg er nu een Gang saaledes og vil ikke være istand til at omskabe mig. Naar endda denne faste Overbeviisning, hvor ydmygende den end er, kunde skaffe mig nogen Hvile! Men man kan længe nok tabe i sin egen Agtelse, man bliver derfor ikke mindre forelsket eller mere rolig. Skjøndt man er misfornøiet med sig selv, er man dog ikke derfor, mærker jeg nok, mere overbærende mod Andre eller underkaster sig Forsynets Bestemmelser med større Ydmyghed.

Mrs. Smith har hentet det lille Tillæg til Leien, som jeg vedbliver at betale i Smug for at berolige hendes og hendes Mands Betæneligheder med Hensyn til de Beskædigelser, som berøbe deres mikroskopiske Kastel dets oprindelige Glands. Strengt taget har denne fjerdingaarlige Erstatning, der tidligere foranledigedes ved Freds Opførsel, ikke længere nogen fornuftig Grund, siden vi have mistet ham; men jeg gjør ingen Indbending derimod; thi det er mig en Trøst, da jeg ikke mere kommer til Saint-Roque, at faae fra Tid til anden nogle Efterretninger om, hvad der gaaer for sig der. Det er ogsaa en Trøst for mig at kunne gjøre Noget for den stolte Titania, uden at hun aner det.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Forpagter Anthony's Datter, Ulrikke Henriette Frederikke.

Forstander Julius Bruun.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10 $\frac{1}{2}$ Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 40.

Lørdagen den 6te Oktober 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Lægens Familie.

Scener fra Provindslivet i England.

(Oversat fra Fransk.)

(Fortsat.)

Det lader til, at min Svigerinde har sat sig i Hovedet, at hun vil vende tilbage til Australien. Imellem hende og Nettie er denne Sag et stadigt Thema for Forhandlinger og mere eller mindre pathetiske Scener. Nettie begyndte med at give et bestemt Afslag; men Susan, der allerede veed af Erfaring, hvorledes dumme Folk skulle bære sig ad for at faae de gode Hoveder til at føie sig efter dem, har sat et

heelt System af Overhæng og idelige Bønner i Scene. Nettie værger sig endnu, idet hun stiller en iiskold Taushed imod de Taarer, Klager og Bebreidelser, hvormed man beleirer hende. Mrs. Smith formoder ikke destomindre, at hun tilsidst vil give efter, og har allerede travlt med at søge efter nye Leiere.

Ulykkeligviis for mig er jeg af samme Mening som Mrs. Smith. En Herre fra Australien, der befinder sig paa Gjennemreise i England, har nyliq skrevet til Mrs. Rider, at, dersom hun, efter at være bleven Enke, skulde bestemme sig til at vende tilbage til Colonien, tilbød han sig at være Damernes Ledfager og Beskytter paa Reisen. Maaskee er han indtaget i Nettie. I ethvert Tilfælde finder Susan en mægtig Allieret i ham, og hun vil ikke undlade at drage Fordeel deraf.

Mine Besøg i Saint-Roque ere ikke aldeles op- horte; men de blive sjeldnere og sjeldnere. I de sidste tre Maaneder har jeg neppe været der een Gang hver fjortende Dag. Det er mig umuligt at skule for mig selv, at Nettie aldrig seer mig komme, uden at der opstaaer en piinlig Følelse hos hende, som for- aarsager en vis Forlegenhed i vor hele Samværen. Jeg taler desuden aldrig med hende uden i Mrs. Freds Nærværelse, og denne Omstændighed er nok til at berøve disse sjeldnere og sjeldnere Sammenkomster enhver Behagelighed.

En Slags kjæmpemæssig Bildmand i en usæd-

vanlig Dragt, og hvis Skjæg ligner en Urskov, — det er kun paa det hvide Vinned, som hans brede Bryst saa luxuriøst udfolder, at man i ham gjenfjender Englænderen, — har i nogle Dage spadseret omkring i Carlingsfords Gader; hans Hat er meget bredskjaget, hans Baffenbarter have Form af et Vandfald, hans Spadserestof har en udskaaen Knap, hans hele Holdning bærer Præg af, at han er fra en anden Verdensdeel. Han vækker gjennemgaaende de fredelige Borgeres Nysgjerrighed, og Gadedrengene ville gjerne løbe efter ham. Først autog man ham for en stærk Mand, der var kommen til vor By for at give nogle Forestillinger i vor Circus; men hans Besøg i Villaen Saint-Roque have løst Gaaden. Det er Hr. Richard Chatham fra Melbourne, den australske Ridder, der skal føre Damerne tilbage til deres Fædreland.

Han ønsker idetmindste at gjøre det; han tilbyder sine Tjenester med en indtrængende Iver, som Mrs. Smith er nødsaget til at lade vederfares al Retfærdighed; men Nettie holder Stand, og hendes uforstyrrelige Alvor bringer, efter hvad man fortæller mig, denne Ridder fra Gorilla-Abernes Land, naar han kommer med sine elskværdige Anmodninger, paa en eiendommelig Maade ud af Fatning. Forleden Dag viste hun ham ordenligt Vinterveien, da han, i den Hensigt at modarbejde hendes oeconomiske Betænkeligheder, paa en temmelig feitet Maade tilbød at be-

tale Rejseomkostningerne. Dette overskrider rigtignok en Smule vel meget Grændserne, og jeg begynder at frygte for, at Nettie skal blive Gjenstand for Dmtale paa Grund af disse paafaldende idelige Besøg og denne overordnede Iver.

— Mine Anelser begynde at gaae i Opfyldelse. Bylladderen i Carlingsford bemægtiger sig denne nye Situation. Ligesom man for kort Tid siden giftede mig med Miss Marjoribanks, betragter man nu Netties Giftermaal med Manden fra Skovene som en afgjort Sag. Skulde det være muligt? Nei, Alverden kan troe paa en saadan Urimelighed, kun ikke jeg. Hvem veed imidlertid? Der kan danne sig saamange besynderlige Combinationer i en Kvindes Hoved. Og hvorvidt formaaer hun ikke at drive Opoffrelsen, naar hendes Indbildningskraft bliver exalteret! Der er heller ingen Tvivl om, at Susan er i Ledtog med Skovmanden. Og hvorledes skulde hun være istand til at modsætte sig, naar hun stadigt ser Maal for deres forenede Bestræbelser og kun tænker paa Børnenes Fremtid? Vil hun ikke tilsidst blive træt af den Kamp, hun maa bestaae under saa sørgelige Vilkaar?

— Af den Fornæelse, den Gindring, som min Samtale med den ældste af Frøkenene Wodehouse har forskaffet mig, kan jeg beregne de Beflymringer, som i nogle Dage have piint mig. Hendes Forhold til Nettie har, skjøndt de komme meget sjældent sammen,

dog antaget et vist Præg af Fortrolighed, og hun er, formoder jeg, den eneste virkelige Veninde, som det stakkels Barn har kunnet forskaffe sig i Carlingsford. Miss Wodehouses Alder tillader hende desuden at vise Nettie en Slags moderlig Omsorg og at give hende Raad, som, hvis de kom fra enhver anden Person, vilde blive meget daarligt modtagne. Disse Datter have mødt hinanden i Morges i Kapellet, som man indsykker til Julefesten, og paa Tilbageveien have de haft en Samtale, som for en Deel beroliger mig. Miss Wodehouse, der var fuldt og fast overthydet om (han er ikke den eneste), at Nettie stod i Begreb med at ægte Mr. Chatham, stræbte ved en Mængde forblommede Hentydninger at give hende at forstaae, at det vilde være rigtigt „for Giftermaalet“ at ordne hendes Søsters og hendes Søsterbørns Fremtid. „Hidtil,“ sagde hun til hende, „har De opoffret Dem for disse Slægtninge; men, naar De først er gift, maa De opoffre Deres Slægtninge for Deres Mand. Det kan være godt nok, at han har lovet at tage dem med sig; men, er han først derved — stol De paa min mangeaarige Erfaring — saa maae Tingene ordnes paa en anden Maade.“

Nettie saae paa hende under alle disse Raad og Advarsler, som om hun havde talt Græs. Tvinget til at forklare sig nøiere, maatte Miss Wodehouse gjøre en mere ligefrem Hentydning til Mr. Chatham, til det sandsynlige Formaal for hans Besøg.

„Ganske vist,“ sagde da Nettie, uden at forraade nogen anden Følelse end vred Overraskelse, „kunde det nok være, at det var det, han haabede. Staffels Mand! det er i saa Fald spildt Uleilighed. Og De troer De virkelig,“ vedblev hun, idet hun vendte sig om mod Miss Wodehouse, „at han ikke har havt Andet nodigt end at tænke paa noget Saadant, for at det strax dermed skulde være en afgjort Sag? Jeg derimod er af en anden Mening. Om saa tyve tusinde Chathamers, den Ene efter den Anden, forlangte at gifte sig med mig, er jeg bestemt paa ikke at ægte Noget; det er ikke min Lod, det er ikke min Sag. Min Sag er det at føre Børnene tilbage til Australien og at opdrage dem saa godt, jeg formaaer. De troer, at jeg græder? jeg græder slet ikke. Jeg vil ikke sige dermed, at jeg jo nok kan have Sorger, man kan finde Veien en Smule haard; men man er ikke her paa Jorden, formoder jeg, for at faae alle sine Duffer opfyldte, og det er desuden heller ikke det, der fattes mig.

Saaledes talte min uforfærdede Titania, men uden fuldstændigt at overbevise Miss Wodehouse, der endnu ganske nyligt sagde til mig med en fløgtig Mine; „Jeg troer, at hun er oprigtig, — oprigtig og hjæk; men Reisen er meget lang, og tre Maaneders Samkvem paa det samme Skib...“

Skulde jeg nu fæste Lid til disse truende Ord og atter tvivle om Netties Bestandighed? Det vilde

være en mærkværdig Utaknemmelighed efter den glade Overraskelse, som hun nys har beredet mig.

Overraskelse? Ingenlunde! Har jeg nogensinde tvivlet om hende?

— Jeg kom iaften tilbage til Carlingsford i en bidevende Kulde efter en Rundreise paa flere Meil. Der er i denne Vinterblæst, naar man gjennemvandskes af den paa en ras Hest, Noget, der hærder det Metal, hvoraf vi ere støbte. Man føler sig freidigere, driftigere, oplagt til alle Slags Eventyr, tilbøielig til enhver Slags Forbodenhed. Idet jeg red forbi Saint-Roque, fik jeg en affindig Idee: uformodet at trænge ind i Huset og bortføre Nettie. At bringe dette Bytte tilbage til Carlingsford, hvilken herlig Triumph og hvilken Anledning til Byfladder! Jeg maatte naturligvis give Afkald paa disse skønne Planer, da jeg kom hjem til mig selv, hvor jeg, som sædvanligt, forefandt en iiskold Taushed, en daarligt oplyst Stue og en halvkold Aftensmad, aurrettet af en temmelig ubehagelig Huusholderske; men i det Dieblit, jeg satte mig tilbords, saae jeg den forekommende Mrs. Smith træde ind, som om det var for at besværges mit onde Lune. Mit venlige Smil syntes at sætte hende i Forlegenhed. Det lod til, at hun følte sig i en falsk Stilling, og at den Munterhed, der var afmalet paa mit Ansigt, stemmede ikke ganske overeens med de Efterretninger, hun havde at meddele mig.

Disse Efterretninger forekom mig virkelig temme-

lig besynderlige. Da Nettie denne samme Aften var vendt tilbage til Villaen, gav hun Mrs. Smith Opsigelse til den ottende næstkommende og fortalte, at de reisfe Alle til Australien den fireogtyvende i Maaneden, det vil sige Juleaften.

(Fortsettes.)

Bekjendtgjorelse.

Foreslaede nye Medlemmer.

Blikkenslager J. W. Lassens Datter, Camilla Marie.

Porcellainsmaler J. H. L. Duncker.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Sognedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Sognedag, fra Kl. 9 til 10 $\frac{1}{2}$ Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Ni og firefindstyvende Aargang.

(Fortsat.)

N°. 41.

Lørdagen den 13de Oktober 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Lægens Familie.

Scener fra Provindslivet i England.

(Oversat fra Franst.)

(Fortsat.)

„Umuligt!“ udbrød jeg aldeles bedøvet.

„Det sagde jeg ogsaa til mig selv,“ svarede Mrs. Smith. „Men Intet er umuligt af det, som Frokønen engang har sat sig i Hovedet. Min Mand havde desuden nok forudsæet det, og den fremmede Herres idelige Besøg...“

„Hvad for Noget? Hvad vil De sige med det? Ingen Sladder! Blot den simple Sandhed!“

„Ja, jeg kan ikke gjøre ved det. Det er jo heller ikke en Sag, der angaaer mig; men De er saa god, og Frøkenen er saa god... Derfor sagde jeg ogsaa til Smith, at jeg vilde selv gaac hen til Dem, for at De ikke skulde faae Alt dette at vide af Fremmede, uden nogen Forklaring og ganske pludseligt, efter= som...”

„Endnu engang, hvad formoder De? eller, ret= tere, hvad veed De? En Kjendsgjerning, en eneste Kjendsgjerning, men nøiagtig og klar!”

„Jeg har jo fortalt Dem Kjendsgjerningen: De reiser den fireogtyvende. Den fremmede Herre tilbrin= ger Aftenen i Villaen, og Miss Nettie har ladet sine Kufferter bringe ned i Forstuen, for at hun strax kan begynde sine Forberedelser til Afreisen.”

Da jeg pludseligt stod op for at gribe min Hat og Stok, udbrød Mrs. Smith, idet hun klamrede sig fast til mig: „Store Gud, hvor vil De hen, Doctor? Det var netop det, jeg var bange for; hvad vil De dog gjøre? En Duel imellem dannede Mennesker! Der behøves ikke Andet for at bringe mit Huus i Banrygte. Doctor, Doctor! i Himlens Navn, jeg bønfalder Dem!”

Men, førend dette pathetiske Tilraab var endt, ilede jeg allerede afsted langsmed de Havemure, der begrændse Grange-Lane, idet jeg lod, Gud veed, hvad det var for en staffels Djævel, et Barn eller en Al= ding, som jeg havde revet omkuldd, da jeg ilede forbi

ham, blive liggende, hvor han var, uden at bekymre mig videre om ham. Hændelsen lod mig ogsaa møde Mr. Wentworth, Præsten ved Saint-Roque, og Erinbringen om den urimelige Skinsyge, som han fordum havde indgydt mig, ansporede endnu yderligere den, der plagede mig i dette Dieblif. „Er det da virkelig sandt“, sagde jeg til mig selv, „at min Befindighed er bleven forvandlet til en monstros Daarskab? ... og at min saakaldte Forsigtighed har i den Grad forblindet mig? Skal denne Mand fra Australien fuldbyrde lige for mine Dine, hvad jeg har anseet for umuligt? Skal jeg miste Nettie Underwood paa samme Maade, som jeg mistede Bessie Christian?“

Da jeg aandeløs bankede paa Villaens Dør, svarede Netties Stemme mig indefra: „Na, Fru Smith, kom og hjælp mig, det er paa høie Tid!“ Og hun kom selv og luffede mig op. Ved Synet af mig veg hun to Skridt tilbage af Forbauselse. De to store Kuffetter vare der virkelig, australske Exemplarer af Noahs Ark med solide Sider og talrige Rum, og rundt omkring dem laae der Hobe af Kinned og Klæder, som Netties flinke Fingre allerede begyndte at fortære og lægge ned i de for disse forskjellige Gjenstande bestemte dunkle Gjemmesteder. Ved dette Syn trængte der sig et dybt Suk frem af mit Bryst: „Det er altsaa sandt?“ ajentog jeg maskinmæssigt flere Gange; „det er altsaa sandt, Nettie?“ Hun stod foran mig, overrasket, bragt ud af Fatning, med Armerne paa

sin forte Kjole smøgede op til Albuerne og Haaret fastet tilbage, hvorved hun, i Forbigaaende sagt, lod see et lille, fint formet Øre, som Lopperne i Almindelighed skjulte.

„Det er fuldkommen sandt,“ svarede hun, idet hendes glimrende Dine betragtede mig mere ufravendt og fast end nogensinde før.

„Men hvad er dog Grunden til denne pludselige Afreise? Hvad siger Deres Søster dertil?“

„Min Søster sætter sig derimod, det følger af sig selv. Efterat hun selv har ønsket og bedt om denne Reise, beskylde hun mig for Undertrykkelse og Tyranni nu, da jeg gaaer ind paa den. Men, saavist som jeg her kun adlyder min Pligt, saavist bliver det nødvendigt, at hun adlyder mig. Det er min Villie, at hun reiser, og hun skal reise.“

Denne energiske Villie smittede tilsidst ogsaa mig. I det Dieblis, da hun med en fast Beslutning bukkede sig for igjen at begynde paa sin affyhelige Forretning, gik jeg hen til hende og greb begge hendes Hænder paa en saadan Maade, at jeg derved viste hende, at hun havde sin Overmand.

„Lad os først afgjøre et lille Spørgsmaal,“ sagde jeg til hende. „Gjør, hvad De vil; men De skal ikke undslippe mig; — det var altsaa Deres Hensigt at reise bort uden at give mig et eneste Livstegn, uden at underrette mig derom, uden et eneste Ord til Af-

sted? Og De troer, at jeg vil taale det? Bed Gud i Himlen, De tager mærkelig fejl."

„Doctor Edward," sagde hun til mig, idet hun skjælvede deels af Frygt, deels af Forbittrelse, „De har ingen Myndighed over mig. Vore Existentser gaae hver for sig, husker De det? Jeg vilde ganske vist ikke være reist uden at sige Dem Farvel; men Høflighed er Gæt, og Uydighed er et Andet; jeg blander mig ikke i Deres Sager, bland De Dem derfor heller ikke i mine!"

Beviisførelsen var i sig selv ikke ilde; men Beviisførelsens Tid var forbi. Den uhyre Kasse, som hun var ifærd med at fylde, stødte jeg med en Kraft, som jeg ikke troede mig selv istand til, hen i en Krog og lod dens Laag falde ned med en forfærdelig Støi.

„Her er hverken Tale om Myndighed eller om Uydighed," udbrød jeg derpaa. „Dersom De havde været min Kone, Nettie, vilde De ganske vist ikke have forladt mig; en saadan Grusomhed vilde De ikke have begaaet; men den, De begaaer imod mig nu, er næsten ligesaa stor. Har Nogen adlydt hidtil, saa er det mig, skulde jeg troe. Og jeg føler meget godt, seer De, at De i Grunden foragter mig for al denne Føielighed."

Denne Tanke var virkelig faret igjennem min Hjerne som en Udsstraale.

„Det er en Uretfærdighed," vedblev jeg; „bild Dem bare ikke ind, at jeg taaler den længer. De reiser

ikke; det bør ikke skee. Tak skal De have for Deres Farvel; jeg bryder mig ikke om det. Hvad De kalder „Deres Sager“, bliver da mine, og, dersom De rejser, vil jeg rejse med! — Ak, jeg havde nær glemt det! Man taler om en Person fra Australien, som vover at fæste sine Dine paa Dem; men jeg troer det ikke, nei, jeg forsikrer Dem, jeg troer det ikke. Min Gud, Nettie, lad os høre op med dette Spil, som dræber os begge To! Og lad os hellere, dersom det saa skal være, tage hele Verden paa vore Skuldre end skilles ad!”

Der indtraadte et Dieblisks Løusshed; thi Nettie, der var stærkt bevæget, vovede ikke at svare mig, af Frygt for, at Stemmen skulde svigte hende. Medens hun saaledes forholdt sig rolig, og, da jeg ikke havde Mere at sige hende, udfyldte jeg mine ledige Diebliske (jeg maa endnu lee, naar jeg tænker derpaa) med at bære de Klædningsstykker af alle Slags, Strømper, Chemiser, Lommestørklæder o. s. v., som hun havde opstablet midt i Forstuen, tilbage paa Trappetrinene, hvor jeg ordnede dem med samvittighedsfuld Omhyggelighed. Da dette var gjort, gif jeg atter hen til hende og bemægtigede mig endnu engang hendes Hænder, som hun holdt fast sammentrykkede, den ene i den anden.

„De har selv erkjendt, at det er umuligt,“ udbrød hun derefter paa eengang. „Jugen skal tage Verden paa sine Skuldre af Kjærlighed til mig. Jeg opfordrer ikke Noget til at dele min Byrde. Jeg

takker Dem, fordi De ikke har troet, hvad man har fortalt Dem; der er dog nogen Trost i den Tanke... Nei, ganske vist, jeg gifter mig ikke med nogen Anden, men heller ikke med Dem. Lad os nu afbryde denne Samtale, Doctor Edward! Jeg vil aldrig underkaste Dem det Nag, der tynger paa mig; men jeg... jeg vil aldrig glemme Dem. Jeg skal aldrig tillade mig at dable Dem... Farvel! Skaan mig! Gaa! Jeg beder Dem derom som en Naade... Ikke et Ord mere i dette Dieblif."

Døren til Stuen gik op. Vi havde fuldstændigt glemt, — jeg idetmindste havde glemt det — at man maaske lyttede til vor Samtale. Det var derfor ikke uden en vis Overraskelse, at jeg saae Mrs. Fred staaende paa Dørrinet, hilse mig og endogsaa med en Bevægelse, der var mindre unaadig end sædvanligt, indbyde mig til at træde ind. „Dersom Hr. Edward vil gjøre sig den Uleilighed at træde ind," sagde hun, „vil det være mig kjært, Nettie, at han faaer at høre, hvad jeg har at sige Dig. Jeg kan kun appellere til Dem," vedblev hun, idet hun henvendte sig til mig, „for at beklage mig over de Runer, hvormed dette Barn vil beherske mig."

Vi gik bag efter hende ind i Dagligstuen. Skovmanden stod opstillet foran Ilden ligesom en Rakkellovnskjærm og betog os aldeles Synet af den varmende Flamme. En mørk Skjærm, der var lagt over Lampeklupen, dæmpede betydeligt Lyset fra denne.

Man kunde neppe see i dette Bærelse, hvor der var en stor Uorden, og det forekom mig aldeles forvandlet. Jeg gjenkjendte ikke mere Netties Bærelse, denne Stue, der for mig var opfyldt af saamange bittre og kjære Erindringer.

(Fortfættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søgnedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søgnedag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form

Administrationen.

Borger-Hennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 42.

Lørdagen den 20de Oktober 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Lægens Familie.

Scener fra Provindslivet i England.

(Oversat fra Fransk.)

(Fortfat.)

Bed de noget forbausede Blikke, som Titania tilfaste den australske Rjæmpe, syntes denne at blive noget forlegen. Han snuede fra Tid til anden sit lange Overskjæg for at give sig en kjæk Mine, og Mrs. Fred, der atter var kommen til at trone i sin Sopha, viftede sine mere end sædvanligt ophedede Kinder med sit broderede Lommetørklæde.

„Nettie,“ sagde hun endelig til mig, „er saa

vant til at beherske Enhver, at hun troer at have en ubestridelig Ret til vor Lydighed. Grunden hertil har uden Tvivl fra først af ligget hos Fred, der ved Erindringen om de Forpligtelser, han skyldte min Familie, har altfor meget underordnet sig min Søster; men nu, da jeg har En, der kan være en Støtte for mig (det syntes, som om Mrs. Fred her skulde til at udbryde i Graad), erklærer jeg, Nettie, at jeg ikke vil reise den 24de."

Paa denne bestemte Erklæring svarede Nettie kun ved at kaste et hurtigt Blik paa Manden fra Australien. Denne var meget forlegen, lod sin Krop dingle fra Høire til Venstre og syntes, saa at sige, at tiltage i Omfang.

„Nei, jeg vil ikke reise den 24de!“ udbrød Mrs. Fred, idet hun rettede Hovedet majestætisk i Veiret. „Jeg er ikke noget Barn, som man saaledes kan føre i Ledebaand. Nettie paastaer, at hun handler i vor Interesse; men i Grunden er det kun for at udøve sin Myndighed. Det er maaskee ogsaa som Følge af et eller andet fejlslaget Haab, af en eller anden Ubhagelighed, af en pludselig Modgang, der forbittrer hende Livet i Carlingsford . . . Jeg har bedet Dem om at komme ind, Hr. Edward, for det Første, fordi De er en god Ven af hende, og dernæst, fordi De som Børnens Onkel bør underrettes om, hvad der angaaer deres Fremtid. Hr. Chatham og jeg,“ vedblev Susan, overvældet af Sindsbevægelse og viftende endnu

stærkere med sit Lommetørklæde end ellers, „have bestemt, at . . . vort . . . Bryllup . . . skal finde Sted for Afreisen . . .“

Hidtil havde vi hørt paa Mrs. Freds vidtløftige Bemærkninger med en temmelig adspredt Opmærksomhed, da vi vare opfyldte begge To af ganske andre Tanker; men hendes sidste Yttring faldt ned som en Bombe i dette fredelige Værelse. „Du er ikke rigtig klog, Susan!“ udbrod Nettie med en Forbavselse, der var blandet med Bantro. Hvad mig selv angaaer, da glemte jeg alle Regler for Decorum, ilede med et Spring henimod Kaffelovnen, foran hvilken vor Kjempe bestandigt stod og vred sig, mere geneert, mere feitet og mere voluminøs end nogensinde før. Jeg har ikke nogen synderlig klar Idee om, hvad det var, jeg sagde til ham, idet jeg trykkede hans uhyre Næve imellem begge mine Hænder. Det forekommer mig dog, at jeg ønskede ham „uendelig megen Lykke“, og at jeg stillede mig til hans Disposition, dersom jeg kunde yde ham nogensomhelst Tjeneste; men jeg standfede pludseligt midt i dette Udbrud af Glæde ved at see Netties Kinder bedækket af Dødens Blegghed. Aldrig havde hendes Ansigt udtrykt en saadan Fortvivlelse.

„Kan jeg virkelig troe det, Susan?“ sagde hun med en smertelig Forbavselse, „eller er det kun en grusom Spøg? . . . Og denne — jeg kunde fristes til at kalde det Sammensværgelse har dannet sig,

uden at jeg vidste Noget deraf! . . . Og alligevel trængte Du ind paa mig, for at jeg skulde vende tilbage til Colonien, — jeg, der her taler til Dig, — som om Du slet ikke tænkte paa andre Ting. Naar Du engang havde taget Din Beslutning, hvorfor har Du da piint og plaget mig paa den Maade?" udbød hun med et ædelt Hjertes Harm, naar det føler, at det staaer lige overfor en egoistisk Beregning, hvoraf det Intet forstaaer. — „Men hvad hjælper det at tale derom?" vedblev hun, idet hun nu pludseligt afbrød de Vebreidelser, som hendes oprørte Sindstemning dicerede hende. Idet hun derpaa sank ned i den nærmeste Lænestol, gav hun sig med sine smaa, iilsfærdige og skjælvende Hænder til at smøge sine Ærmer ned, som hun endnu ikke havde bragt i Orden.

I det første Dieblis Bitterhed miskjendte hun saaledes den pludselige Befrielse, der saa uventet blev hende til Deel; hun fornam kun, hvorledes Susans Hjerte svigtede hende, hvor forræderisk hendes Søster havde handlet imod hende ved dette Familiearrangement. Var det virkelig hende, der i saa mange Aar havde været denne Families Beskytterinde, hende, der gav den Brødet, hende, der uddeelte det til den med sine utrættelige Hænder, var det virkelig hende, som man nu tilfidesatte, og netop i det Dieblis, da hun, for at forblive tro imod sine Nærmeste, paalagde sig selv det største Offer, som det var hende muligt at bringe! — Alle disse Betragtninger, alle disse Følelser fik et Ud-

tryk i den simple Bevægelse, hvormed hun strøg sine sorte Ermer ned over sine hvide Arme og syntes derved at tilkjendegive, at hun frasagde sig et unyttigt Arbejde, som hun desuden fik saa daarlig Tak for.

Denne krænkede Hestighed, der fulgtes af en pludselig Opgivelse af det, hun hidtil havde stræbt for, havde noget Energisk, noget Stort ved sig, der maaskee vilde være undgaaet en almindelig Tilskuer, men som jeg ikke kunde lade være at forstaae, da jeg ved min Kjærlighed var løftet op til Niveaueet af hendes Tankegang. Ogsaa vogtede jeg mig vel for at fortælle hende, hvilken Andeel hun havde i min Glæde, ligesom ogsaa den samme velgjørende Indskydelse afholdt mig fra at søge at holde hende tilbage, da hun vilde fjerne sig, efterat hendes Ermer atter vare komne paa deres rette Plads.

Skovmanden nærede ikke de samme Betænklichkeiten. Idet Blodet foer op i Ansigtet paa ham lige indtil Haarrødderne, og han fremdeles dreiede paa sit blonde Overskjæg, sagde han til hende: „Miss Nettie, det er først for ganske nylig, at Deres Søster og jeg ... først for ganske nylig. forsikrer jeg Dem, ... at vi have opdaget, ... hvad der maatte finde Sted; men det behøver ikke at gjøre nogen Forandring i Deres Planer . . . Vi ville føle os lykkelige, altid lykkelige . . .“

Nettie havde hidtil fulgt ham med Blikket, idet hun rnykede Brynet paa en kun lidet opmuntrende

Maade, og Australmandens Frygtsomhed tiltog stedse under dette betydningsfulde Blik; men paa engang reiste hun sig og sagde: „Tak, jeg har aldrig tvivlet om Deres gode Henfigter. Det er ogsaa meget smukt af Dem, at De vil beholde mig hos Dem; men det er der jo dog ingen Mening i. Forresten maa De ikke undre Dem over den Forandring, hvori De ser mig; man er ikke istand til uden Sindsbevægelse at opgive, hvad der har været Ens hele Livs Værk. Jeg ønsker ikke, at Noget, at Nogetsomhelst, forstaaer De vel, taler til mig idag om dette her. God Nat, Doctor Edward! Imorgen kunne vi sees igjen, om De vil; men iaften ingen Forklaringer!“

Da jeg skyndte mig hen til Døren, for at aabne den for hende, misforstod hun fremdeles Betydningen af denne Bevægelse. „Nei,“ sagde hun til mig, „jeg forbyder Dem at følge mig. For iaften har jeg faaet nok.“

Man kan uden Vanskelighed forstaae, at, da jeg nu var bleven Selvtredie med det forelskede Par, generede jeg dem ikke længe med min Nærværelse. Jeg kom tilbage til Carlingford i et smukt, klart Frostveir, og jeg kastede begejtrede og taknemmelige Blikke op mod den stjernebesaaede Himmel. Jeg havde ønsket at finde ved min Hjemkomst et eller andet Veldædighedsværk at udføre, en Tour paa fem eller sex Mil f. Ex., for at begive mig til en af disse fortræffelige Syge, som man vel vogter sig for at

gende nogen Regning; men Himlen var nu bleven træt af at bønføre mine Duffer, og jeg fandt i mit Hjem kun den gamle Mary, min tomme Dagligstue og min halvkolde Kop The. Ligeoverfor mig indtog den store Lænestol, hvori jeg har seet Nettie sætte sig, og hvori jeg haaber snart at kunne anbringe hende igjen, en betydelig Plads. Jeg smilede til dette Stykke Bohave, idet jeg talte til det og gjorde Løier med det, som om det var et levende Væsen, og den gamle Mary, der overraskede mig i denne latterlige Situation, troede, — jeg har det fra hende selv, — at jeg nylig havde „faaet en Arv“.

— Imorges begav jeg mig atter til Saint-Roque. Man fortalte mig, at hun var gaaet ud. Det burde jeg have været belavet paa, omendskjøndt hun derved afveg fra sine dagligdags Baner. Da jeg havde forhørt mig om den Retning, i hvilken hun var gaaet, lykkedes det mig ved Hjælp af mit Kjøretøis Hurtighed at indhente hende ved Begyndelsen af Grange-Lane, denne Gade, der er indhegnet af Haver, og hvor man i hele tre Timer ad Gangen ikke kan finde en eneste Sjæl.

Hun bliver da altid sig selv lig. •

„Doctor Edward,“ udbrod hun i det Dieblif, da jeg kastede Tommerne til min Karl og ilede hen til hende, „lad mig først forklare mig; jeg er fri nu; men jeg er ikke uden Hjælpecilder. De maa endelig ikke troe, at De af Hensyn til Deres Vre skal være

forpligtet til Nogetsomhelst! Jeg giver Dem alle de Erklæringer tilbage, som De muligviis har udtalt."

„Det kan gjerne være,“ sagde jeg til hende; „men jeg giver Dem ikke Deres tilbage. Der var kun en eneste Hindring, der adskilte os, det veed De nok, og denne Hindring eksisterer ikke mere. De har vistnok ikke glemt, hvad De har gjentaget hundrede Gange for mig med Hensyn til denne absolute Umulighed . . .“

(Sluttes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 43.

Lørdagen den 27de Oktober 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calberg's Officin.

Lægens Familie.

Scener fra Provindslivet i England.

(Oversat fra Fransk.)

(Fortsat.)

„En Umulighed, der blev indrømmet af Dem, ligesaavel som af mig, Doctor Edward,“ afbrød dette lunefulde Bæsen mig, idet hun trak sin Haand tilbage, som jeg havde stuffet ind under min Arm. — „Nei, Tak, jeg kan meget godt gaac alene. De har aldrig sagt mig imod i den Sag, det er De nok saa god at erindre. De underkastede Dem denne ubønhørlige Nødvendighed. Jeg er ikke mere gjenstridig end De. En

Hindring, som Hr. Richard Chatham har været alene om at fjerne," tilføiede hun med en i Sandhed kvindelig Grusomhed, og idet hun saae mig ind i Ansigtet „er dog, naar Alt kommer til Alt, ikke nogen betydelig Hindring. Situationen er altsaa forbleven omtrent den samme. Jeg betragter Dem paa ingen Maade som knyttet til mig. Vi ere frie begge To.“

Man kan let begribe, i hvilken Forlegenhed og i hvilken Forbauselse disse Ytringer satte mig. Jeg var i høieste Grad oprørt, men jeg vidste ikke, hvad jeg skulde sige. „Nettie," udbød jeg med deene indledende Høste, der bebuder Begyndelsen af et Foredrag, som kun er lidet sikkert paa sig selv.

„Nettie! . . . Nettie!“ gjentog en Barnestemme, som om det var mit Echo, i femten eller tyve Skridts Afstand. Man hørte til samme Tid to smaa Barnefødder trave paa den haarde Jord, og neppe havde vi vendt os om, førend den utaalelige Freddy var i Nærheden af os. Han var løbet bort fra Villaen for at ile efter os, det vil da sige efter hende.

„Jeg vil ikke reise bort med Andre end med Nettie!“ raabte han, idet han tog fat i sin Tantes Kjole og sparkede mig bort med Fødderne. „Jeg hader Chatham, jeg hader dem Alle sammen! Derjom man fører mig ombord paa Skibet, springer jeg i Vandet for at svømme tilbage. Nei, jeg vil ikke slippe hende. Man kan hugge Hænderne af mig, om man

vil! Behold mig, Nettie, behold mig! Du skal see, jeg skal være artig! jeg vil blive hos Nettie; der er Ingen, der holder af Nettie, som jeg gjør det!"

Hvor besynderligt! Nettie var rørt. Hun bøiede sig mod Barnet og trykkede det saa fast op til sig, at det paa engang hørte op at sfrige, medens hun betragtede mig med en Slags Skræk.

„Du holder altsaa af mig?“ sagde hun, „Du forlader Alt, Du glemmer Alt, Du trodsrer Alt for at komme hen til mig? Forestil Dem,“ tilføiede hun, idet hun vendte sig om imod mig, „at jeg har imorges været narved at faae et Nerveanfald. Han ligger i mit Bærelse, veed De; da han saae mig lægge hans Hinned paa en særegen Plads og ikke mere ved mit . . . stakkels Freddy! — og dog, dersom jeg bad hans Moder og tilkommende Stedfader om at maatte beholde ham? — Der er ingen Tvivl om, at De vilde overlade mig ham.“

Jeg veed ikke, hvorledes det gik til, at hendes Dine ved denne Yttring søgte mine. Der laa et Spørgsmaal i dem, som lignede en Bøn, eller en Bøn, der lignede et Spørgsmaal. Svaret lod ikke vente paa sig.

„Lad saa være!“ udbrød jeg, idet jeg atter greb denne Haand, som man havde taget bort fra mig, og som man denne Gang lod mig beholde, „da De ønsker det, lad os saa beholde Freddy! han skal være den Ældste af vore Børn.“

Jeg løftede dem begge To op i min Bogn for

at føre dem tilbage til Villaen Saint-Noque, og aldrig, troer jeg, har man brugt saa lang Tid til at kjøre de to Miil, som skilte os fra den.

Jeg skylder dog min gode Hest her at bemærke, at Feilen laa ikke hos den.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

I.

Jeg havde en Gudmoder og en Formynder; Skjæbuen havde gjort dem til Mand og Kone. Smil ikke, kjære Wilhelm, naar jeg begynder disse Erindringer, der ere nedskrevne for Dig, som om jeg vilde fortælle Dig et Børneeventyr. Vi befinde os i den fuldstændigste Virkelighed, og Du skal snart faae det at see.

Min Formynder var gammel, haard og frastødende; hun var ung, mild og smuk; det var en Falk, der paa en ondskabsfuld Maade var bleven parret med en Due. Ulykkeligviis havde hun en ædel og

stolt Sjæl, og dette bevirkede, at hun indjog ham en Smule Frygt, og at han ikke vovede at komme hende altfor nær. Jeg levede sammen med dem paa et skummelt Slot i Ardennerne, en gammeldags Røverborg fra Lehurstiden, anbragt paa en Klippe, og sindrigt restaureret, vild og smilende paa engang; det var en Røvfugls Rede i en Myrthebust.

— André, jagde hun til mig en Dag, da vi rede tankefulde ved hinandens Side under de store Egetræer i mine Stove; vi ere allerede langt inde i Juni Maaned, og De er tyve Aar; nu er Diebliffet kommet, mit Barn, at De maa tænke paa Deres Reise til England.

Jeg tænkte ikke paa Noget, og, idet jeg galopperede ved Siden af hende, berusedes jeg ved at bevæge mig i det udstrakte Rum, ved min Frihed, ved den frydrede Morgenluft, ved de dybe Løvgange, hvor Duggen bævede, ved de smaa Skrig af Fugle, der vare opstræmmede i Krattet, ved Hemmelighedsfuldheden, Tausheden, jeg veed ikke, hvad det var; maaskee var det mine tyve Aar, der sang i mit Hjerte, eller min Gudmoders Skønhed, der straaled midt i dette Foraar; men min Sjæl var gjennemtrængt af en frydefuld og reen Andagt; jeg tænkte ikke paa Noget.

— Jeg har imorges faaet et Brev fra Deres Cousine, Lady Clarencey, vedblev hun, da jeg ikke svarede; hun gjør Regning paa at see Dem i Clarencey-Castle, førend De tager til London. Nuvel! tilføiede

hun, idet hun lo over min forvirrede Mine, er De bleven stum, André?

Jeg vidste virkelig ikke, hvad jeg skulde sige; Tanken om denne Rejse, der for lang Tid siden var bleven bestemt, overraskede mig midt i en Ro, der var saa fuld af Trylleri; jeg følte, at mit Hjerte pludseligt sammenknugedes.

— Forlade Dem? udbød jeg; rejse saa langt bort og — ganske alene?

— Staffels Lille! sagde hun, idet hun stak sine Læber frem med ironisk Beklagelse. Hvor han er bleven frygtsom!

Og vi brøde ud i Latter begge To

Sagen er, at mit Svar var besynderligt nok; thi jeg er fem Fod og fire Tommer høi, har et ganske antageligt blondt Overskjæg og giver mig undertiden Mine af at være en Poffers Fyr, en Tilbøielighed, som min Gudmoder gjør sig Umage for at rette hos mig. Det er neppe et halvt Aar siden, at jeg forlod Universitetet i Heidelberg, hvor jeg, siden jeg var femten Aar, havde levet uden nogen ældre Raadgivers Veiledning, i Egenskab af Student, og det ikke en af de mindst uregjerlige, hvad der kunde bevidnes af et stort Sabelhug, Resultatet af min femte Duell, der bevirkede, at jeg blev jaget ud af Byen og kom tilbage til min Formynder i en temmelig uheldig Tilstand.

— De skal ikke være bange, tilføiede hun; der

er ingen Bussfemænd i England, — heller ingen Ulve.

— Nei, men der er Menneskeædere!

Og vi lo igjen. Da vi atter vare blevne alvorlige, kom hun imidlertid tilbage til det samme Thema. Jeg veed ikke, hvad det var for en Skræk, der greb mig. Medens hun talte, betragtede jeg hende i tavst Uro, og jeg følte mig virkelig forfærdet ved Tanken om at skulle reise „saa langt bort og ganske alene“; jeg var bleven frygtfuld; det forekom mig, at Grændserne for den lysbeskinne Verden betegnedes af den Horizont, som hendes Blik kunde omfatte, og at Natten herskede udenfor den.

— Husk nu paa, mit Barn, sagde hun med dette Udtryk af ungdommelig Forstandighed, der klæder hende saa godt; den rige Fædrearv, der venter Dem, naar De bliver myndig, paalægger Dem store Pligter; De bør lære Livet og Verden at kjende for at forstaae at gjøre vel med den Formue, som Skjæbnen har lagt i Deres Haand.

— Verden? Livet? Men jeg kjender jo alt Dette udenad paa mine Fingre.

— Ganske vist, Hr. Baron von Orbach, De er Philosoph, det veed jeg nok, og De kunde endog gjøre Fordring paa at bestige et Katheder, da De gaaer med Deres Diplom i Lommen; men De sagde forleden Dag, at Carl den Femte forsikrede, at ved ethvert Sprog, som en Mand lærer, fører han en ny

Borger-Bennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 44.

Torsdagen den 3die November 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

I.

(Fortsat.)

Jeg maa til min Skam bekjende, at jeg horte nok, hvad min Gudmoder sagde; men jeg lagde dog ikke videre Mærke dertil. Vi rede nu i Skridt; jeg beundrede hendes elastiske Figurs harmoniske Bevægelser, hendes bølgende Hals, hvor Sneens Hvidhed og Rosens Rødme vare sammenblandede i en Nuance, der mindede mig om det smukke Vers, hvor Virgil skildrer Venus, da hun under en jomfruelig Jægerindes

Træk og Dragt fremstiller sig for sin Søn, Æneas's, Blikke, efterat han har lidt Skibbrud paa Carthagos Kyster:

„Talt, og hun vendte sig om, mens et Rosenstjær funkler fra Raffen.“

Min Gudmoder, Grevinde Diana, ligner dog ikke den blonde Cypris; men hun er ikke mindre skøn, hvad Enhver kan overbevise sig om ved at reise til Florents og see hendes Portrait i Palazzo Pitti, hvor Cataloget kalder hende, jeg veed ikke, hvorfor, Judith d'Allori. Denne Judith, det er hende selv, med al hendes Ynde, alt hendes Trylleri, paa engang alvorligt og blidt. Det er den samme yndige Pande, omkrandsket af syldige, sorte Haar, de samme straalende og fugtige Dine, beskyggede af lange, brune Dienhaar, der tilfløre Blikket og give det et Udtryk af Længsel, som kunde bringe en falden Engel til at drømme; den samme varme og mælteagtige Teint som Bladet paa en hvid Camelia. Naar hun gaaer, skulde man troe, at det var en ung Gudinde, der vanker omkring i de hellige Lunde. Hun er netop tre Sommere ældre end jeg, og, da jeg i en Alder af tretten Aar mistede min Moder, ægtede hun min Formynder, hvorm det var overdraget at modtage mig i sit Huus, og hendes blide Smil var min sørgende Barndoms Trøst.

— Nuvel! hvad siger De om min lille Beviisførelse? svarede hun.

— Jeg siger, at den vidner om en dybsindig
 Viisdom.

— Og hvilken Slutning drager De saa af den?

— Ingen uden den, at jeg vil være meget langt
 borte — og ganske alene!

Ved det dybe Suf, som jeg udstødte, da jeg
 gjentog dette Ord, vendte hun sig om, og, idet hun
 overraskede mig, medens jeg stift betragtede hendes
 Hals, misforstod hun min henrykte Mine.

— De er en Spottefugl og en Uforskammet,
 min Hr. Gudson, udbrød hun en Smule forvirret.
 De har bemærket, er jeg vis paa, at min Dragt er
 lidt i Uorden!

— Men denne lette Uorden klæder Dem just saa
 fortryllende!

— Snak! sagde hun, idet hun truede mig med
 sin Ridepidst.

Vi rede atter i Galop, idet hun nynnede en
 italiensk Arie, og jeg var hensunken i Tanker, som
 denne Søndagmorgen lod staae ganske frisk udsprungne.

Da vi vare komne ud af Skovene, opdagede jeg,
 at jeg elskede min Gudmoder saa høit, at det var
 blevet mig umuligt at leve adskilt fra hende.

Ak! Wilhelm, i det Dieblis, da jeg nedskriver
 disse Linier, har jeg i et Aar været indespærret i
 Doctor Schulzes Galehuus i Carlsruhe! jeg venter
 hende bestandigt. Hun kommer ikke, hun har glem
 mig! Nei, hun er død, ligesom jeg, og man vil ikke

fige mig det, af Frygt for, at jeg skal finde hende igjen.

Du seer det, min Ven, jeg følger det Raad, Du giver mig; jeg adspreder mig, jeg søger at for-
 korte mit Fangensskabs lange Timer ved at skrive mit
 Livs Roman for Dig. Det er min Sjæl, som jeg
 sender Dig; den kan ikke længer være til Nytte for
 mit fangne og modløse Legeme. Og alligevel, skal jeg
 sige Dig det? dette Lige bærer endnu ved Fortællingen
 om de to Aar, der ere henrundne, siden jeg forlod Dig,
 og jeg finder en bitter Fryd i at gjenopvække mine
 stakkels begravne Glæder. Under Erindringsens gylde
 Green have de sig og flyve omkring mig, blege som
 et Chor af Elverpiger, der lege i Maaneskinnet dybt
 inde i Dine germaniske Skove. Jeg betragter dem
 gjennem mine halvt lukkede Dienlaag, og jeg tilbage-
 holder mit Aandedræt af Frygt for at lade dem for-
 svinde. Der er en af dem, som jeg er indtaget i;
 hun bærer en Krands af Kornblomster sammenslyngede
 med store røde Balmuer; jeg elsker hende, fordi hun
 undertiden hvister Haabets Sang i mit Øre, en
 deilig Sang, som jeg ikke kan gjentage for Dig; thi
 den er skrevet i Himlens Sprog. Jeg forstaaer den
 nok, men jeg haaber ikke!

Saaledes vil Du da, min Ven, hver Dag, lige-
 som idag, modtage nogle Linier fra mig, Brudstykker
 af mit Hjerte. Jeg leer iforveien ved at tænke mig
 Dr. Schulzes Overraskelse, naar han opdager, at jeg

ikke mere har noget Hjerte! men jeg er træt. Imorgen følger Fortsættelsen af min Roman.

II.

Jeg begynder atter min Fortælling, Wilhelm. Du vil erindre, at jeg afbrød den igaar i det Dieblif, da Diana, idet vi rede gjennem Skoven, satte mig i en saa stærk Sindsbevægelse ved at tale om, at jeg skulde forlade hende. Vi galopperede afsted, vore Hestes Hurtighed satte vort Blod i Bevægelse, og jeg tænkte slet ikke paa noiere at undersøge den Følelse, der beherskede mig. Jeg var lykkelig og stolt af at elske.

— Kjære Gudmoder, jeg skal adlyde Dem, sagde jeg endelig; men vil min Cousine Clarence nok vente en Maaned?

— Det har ingen Hast, svarede hun. Desuden vil vor Ensomhed snart vække Deres Reiselyst.

En ti Minutters Rei fra Slottet rede vi forbi en lille Eng, hvor man satte noget Bygningstømmer, der hørte til Godset, i Stabler, da vi paa engang befandt os ligeoverfor Grev Hugo de Maufert, min Formynder og Fætter, der i Forening med sin Forvalter passede paa Arbeidsfolkene.

Greven var en retmæssig Efterkommer af hine gamle

Galler, som Cæsars Soldater betragtede med Skræk. Han var næsten sex Fod høi, hans Ansigt var mørkt og strengt, Skjægget tykt, Haarene bukkede og neppe graasprængte, skjøndt han var fem og halvtrefindstyve Aar. Som alle meget høie Folk holdt han sig noget foroverboiet; men Alderen var gledet sporløst hen over hans tørre og kraftige Skikkelse. Paa Grund af sine kjæmpemæssige Kræfter var han ligesaa berømt som frygtet der i Egnen.

Han var bleven staaende stille paa Kanten af Veien og saae os komme; han løftede paa Hatten for at hilse paa min Gudmoder og raabte til mig i en Tone, der krænkede mig: Hvem har givet Dem Lov til at ride paa Ralph, André?

— Behøver jeg Deres Tilladelse til at ride paa en Hest, som tilhører mig? spurgte jeg.

— Det staaer Dem frit for at brække Halsen, forudsat at De er alene; men jeg har forbudt Dem een Gang for alle at betjene Dem af dette Dyr, naar De ledsager min Kone.

— Det er mig, der har bedet ham — sagde min Gudmoder.

— Min kjære Diana, afbrod han, jeg tilstøder ikke, at en Bøn, selv af Dig, skal kunne bemyndige Din Gudsøn til at handle mod min Villie. — Hallo! Tony, Du forstaaer mig! raabte han til en af de to Rideskægte, der fulgte os; dersom Du lader Hr.

Baronen tage denne Hest imod min Villie, vil Du faae med mig at bestille!

— Min Herre, svarede jeg dristigt, De glemmer, antager jeg, at jeg er gammel nok til ikke at behøve nogen Tilladelse til at handle, som jeg finder for godt.

— André! raabte min Gudmoder, forskrækket over min Umåsfelse.

— Hvad vil det sige? spurgte Greven, idet han gif et Skridt henimod mig.

Men jeg udholdt med Fasthed hans Blik, og jeg svarede, idet jeg skjælvende af Brede: Det vil sige, at jeg ikke har isinde at finde mig i Deres Staldkarles Formynderskab, og at jeg vil gennemfugtle Deres Tony med min Hvidepidsk, dersom han vil forhindre mig i at raade over Heste, der tilhøre mig, og som jeg har betalt.

— Ja saa! men han er jo fra Forstanden! raabte min Formynder.

Bed dette Ord fornam jeg, at jeg bleguede, og en Rædselsghysen bemægtigede sig mig.

— Ti dog stille, ti dog stille! sagde min Gudmoder til Greven med en bønfsaldende Bevægelse.

— For Pokker, min Kjære, svarede han brutalt, er han gal, saa har han det ikke efter Fremmede!

Han havde neppe sagt disse Ord, førend jeg følte mig greben af Svimmelhed. Spøgelsket, der foruroliger mine Dromme, lod sin Stemme, sin frygtelige

Stemme høre og udstødte sit Skrig. Et Sorgens
 Søl hævede sig rundt omkring mig, indhyllede mig
 paa engang; Spøgelseset lod sig tilshue. Uhykkeligvis
 er Ralph et Fuldblodsdyr; jeg trykkede mine Sporer
 ind i Siden paa det og flygtede bort.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem.

Kanoneer Krygers Datter, S. A.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 45.

Lørdagen den 10de November 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

II.

(Fortsat.)

— Det er en uærdig Behandlingsmaade! sagde Grevinden til sin Mand.

Jeg hørte næsten til samme Tid hendes Rids-
pidst hvisle i Luften og Jorden give Gjenlyd under
Hovslagene af Hestene, der ilede i Galop i mit Spor;
men jeg standsede ikke, Beien var jevn, jeg havde
Rummet for mig, og Ralph fløi afsted.

— André! André! raabte min Gudmoder langt
bagefter mig.

Hendes Stemme beherskede Hyllet; jeg vendte mig om, jeg saae hende gispende, fortvivlet; de to Rideknægte kunde ikke følge hende. Jeg vilde vente paa hende, da jeg opdagede mellem hende og mig den hæslige Troldkvinde, der forfulgte mig; det var Banviddet personificeret, vanskabt, skrækkeligt, med strittende Haar; hendes store, udfoldede Flagermusevinger sloge Luften og satte deres urene Støv i Bevægelse; jeg saae hendes kjødlose, askefarvede, gustne Ansigt, hendes sorte Dine, der lignede som et Budskab fra Helvede. Det var en rasende Sagt. Ralph forstod mig, han var ogsaa bange; jeg havde slappet Toilerne, den fløi.

— Stands! Stands! raabte Spøgelseset; Din Moder er død vanvittig! Din Bedstefader er død vanvittig! Du tilhører mig.

— Forbandede Bæsen, naa mig, om Du kan! svarede jeg, idet jeg styrtede mig ind i det Dybeste af de høie Træer. Nei, Banviddet er ikke nogen nigjenfaldelig Arvelod! Løb, Du Forbandede, vi skulle nok undslippe Dig!

Og de hvide Birketræer flygtede i Uorden paa hver Side af Bejen tilligemed de hundredaarige Ege, og alle gjentog de forfærdede den skrækkelige Medusas Hyl, og det voxende Raab opfyldte Skovenes lønligste Kroge. En Ulv, der var blevet forskrækket over denne sataniske Storm, løb tvers over Beien og reddede sig ind i det tætteste Buskads.

Ekstrakt

af

3die Kvartals=Regnskab 1877

for

det forenede Understøttelses=Seljskab.

Indtægt.

	Kr.
1. Kassebeholdning fra 2det Kvartal d. N.	5,358
2. Halvaarligt Kontingent:	
Restance fra forrige Kvartal 700 Kr. 66 Øre.	
anviist for dette Kvartal 40 — " —	
	740 Kr. 66 Øre.
deraf er indkommet 434 Kr. " Øre.	434
Restance ultm. Septbr. d. N. 306 Kr. 66 Øre.	
	434
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 89de Aargang Nr. 27—39 inkl.	1,516
4. Renter:	
1/2 Mars Rente til 1ste Septbr. d. N. af £ 9,100 à 4% p. a. = £ 182 à 18 Kr. 20 Øre.	3,312 Kr. 40 Øre.
Renter af Belsøb, der til forskjellige Tider, indtil 11te Mai 1877, ere ind- satte i Sparekassen for Kjøbenhavn og Omegn.	15 — 92 —
	3,327
5. Afdrag paa Laan:	
Restance fra forrige Kvartal 1,052 Kr. " Øre.	
anviist for dette Kvartal 3,738 — " —	
	4,790 Kr. " Øre.
deraf er indkommet 3,770 Kr. " Øre.	3,770
Restance ultm. Septbr. d. N. 1,020 Kr. " Øre.	
	1,020
6. Taget til Indtægt 2 anviste Pensioner 25 Kr. " Øre.	
	14,407

Kjøbenhavn, den 30te September 1877.

Overeensstemmende

D. F. Olsen.

C. . .

Udgift.

	Kr.	D.
Pensioner:		
iaffordrede fra forrige Kvartal	" Kr. " Dre.	
inviste for dette Kvartal	2,783 — " —	
	2,783 Kr. " Dre.	
idbetalte i Kvartalet 2,758 Kr. " Dre.		2,758 "
aget til Indtægt . 25 — " —		
	2,783 Kr. " Dre.	
iaffordrede ultm. Septbr. d. A.	" Kr. " Dre.	
<hr/>		
Lønninger		1,515 "
Andre Administrationsomkostninger		60 "
Aagebladets Trykning		377 "
Gratificationer		
iaffordrede fra forrige Kvartal	" Kr. " Dre.	
de af udbetalt	" Kr. " Dre.	
iaffordrede ult. Septbr. d. A.	" Kr. " Dre.	
<hr/>		
Uddrag paa Laanet i Nationalbanken stort		
til Rest	7,000 Kr. " D.	
er betalt	7,000 — " —	
		7,000 "
<hr/>		
til Rest ultm. Juni d. A.	" — " —	
Ud Renter af Laanet i Nationalbanken er betalt i dette Kvartal		
		59 99
<hr/>		
do, Kassebeholdning ultm. Septbr. d. A.		2,637 49
af i Sparekassen d. 28. Septbr. 1877 1,011 Kr. " Dre.)		
contant Beholdning . . 1,626 — 49 —		
		14,407 48

E. Borgen,
Selskabets Kasserer.

kontrollen.

rup. B. Petersen.

J. Em. Larsen,
Bogholder

— André! André! raabte min Gudmoder. Hun var alene, Staldkarlene vare meget langt bag efter, og, hver Gang hendes blide Stemme kaldte paa mig, saae jeg Troldkvinden snuble; men hendes Raaseri lod hende snart igjen saae Fodfæste, og hun fortsatte sin uhyggelige Fart. Dianas Hest berørte hende med sine flammehede Næseboer, og den vilde, skaanfjælsomme Jagt vedblev. Klipperne skjælvede, Jorden gled bort under vore Hestes Hove, Stovet paa Veien hævede sig i Svirvler. Balladen om Leonore raudt mig i Hu; men de Døde bevæge sig mindre hurtigt! Efter en halv Times Forløb havde vi tilbagelagt fire Miil; vi kom ind i Wildsvineskovens Udsning. Jeg fattede da en beundringsværdig Plan: fra Toppen af Høien, som jeg var redet op ad, ser man en svimlende, brat Skrænt, og nedenfor den er der en Afgrund, tyve Fod bred; dernede brusede la Semons Bølger, som stadigt brødes mod Forhindringerne paa deres Wei. Jeg behøvede kun med et Spring at fare over Afgrunden, og Troldkvinden vilde knække Halsen. Jeg styrtede afsted i strakt Galop, jeg naaede Høifletten — hop! hop! min raske Ganger! raabte jeg til Ralph. Jeg nærmede mig Afgrunden. Da udstødte min Gudmoder et Skrik saa sønderrivende og klagende, at det gjenløb mit Hjerte. Jeg vendte mig om, hendes Hest var styrtet, hun laa paa Jorden. Jeg standfede. Spøgelseset forfærdedes over denne Ulykke og flygtede tværs over Heden.

Jeg ilede hen til Diana. Jeg troede, at hun var død, jeg lagde Haanden paa hendes Hjerte, det slog neppe. Jeg reiste hende op i mine Arme, idet jeg knælede ved Siden af hende og trykkede hendes blege Hoved imod mit Bryst; der var ingen Hjælp at haabe, vi vare i en Ørken.

(Fortfættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tidningen.

Ti og firestyvende Aargang.

N°. 46.

Lørdagen den 17de November 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

II.

(Fortsat.)

Imidlertid havde de to Ridestægte fulgt vort Spor, jeg hørte deres Hestes iilsomme Hovslag, og jeg saae dem snart vise sig ved Foden af Høien. Ved Tonjs Hjælp bar jeg hende hen til en Kilde, der sivede frem under Mossen i en hundrede Skridts Afstand fra os. Jeg badede hendes Tindinger og vadede hendes Læber med nogle Draaber Vand. Jeg kaldte grædende paa hende; men hun svarede ikke.

Det forekom mig, at Verden var ved at forgaae; uhyre sorte Skyer strakte sig allerede over Sletten og steg op fra Horizonten mod Høisletten, ligesom for at skjule os under et umaadeligt Sørgeslør. Hendes Haand var livløs og kold, og, for at varme hende, trykkede jeg hende til mit Hjerte og til min Mund; jeg vilde have givet hende mit Blod, mit Livs Aande. Endelig udgik der et svagt Suk fra hendes Læber, et Rosenfjær farvede hendes Kind, to Taarer glede frem under hendes Dienlaag. Da hun gjenfandt mig ved sine Fødder, troede hun at drømme.

— Det er mig! Det er mig! raabte jeg.

Kun hendes Haand svarede mig med et Tryk.

Smidlertid beroligede jeg mig; hun var lykkeligviis faldet paa noget Lyng og var ikke saaret, men hun følte en overvældende Træthed og havde ikke Kraft til at forsøge en eneste Bevægelse.

Paa Randen af Utsningen i Bildsvinestoven staaer der en forladt Skovhuggerhytte; vi brøde to unge Birketræer for deraf at danne en Baare; jeg opstablede tynde Grene paa den, og vi steg ned ad Høien, idet vi bare min stakkels Gudmoder. Tony og Paddy gik med smaa Skridt; jeg forblev tæt ved hende og holdt hende hele Tiden i Haanden.

Jeg dannede i Hast et Leie af tørre Blade, hvorpaa vi lagde hende; derefter befalede jeg Paddy at ride i strakt Galop til Slottet for at hente en Vogn.

Men, dersom Hr. Greven seer, at jeg har redet Agarie saa varm, vil han jage mig bort, sagde han.

— Tag saa Ralph, udbrod jeg, og jag Livet af den, dersom det er nødvendigt!

Staffels Ralph! men hun var saa bleg, saa tiltetgjort! jeg skjælvde for hende.

— Rider De? sagde jeg til hende med Dinene badede i Taarer, saasuart vi vare alene.

— Nei, slet ikke! jeg har kun været meget bange, det er det Hele. Jeg kan ikke røre mig, og mine Dine lukke sig uvilkaarligt.

Hviil Dem, sov, jeg skal blive hos Dem.

— Tak! sagde hun.

Og hun slumrede ind som et Barn.

III.

En saadan Udmattelse er den sædvanlige Virkning af voldsomme Kystelser, det vidste jeg nok; dog kunde jeg ikke frigjøre mig selv for en dødelig Angst; idet jeg tænkte paa, at hun kunde være bleven dræbt paa dette skrækkelige Ridt, anklagede jeg mig selv for drengagtig Feighed. Burde jeg ikke hundrede Gange hellere have ladet mig kvæle af Spøgelseset end saaledes udsætte dette dyrebare Liv for Fare? Jeg bøiede mig over min Gudmoder, og det forekom mig, at denne saa tunge Søvn skulde være evig, jeg skjælvde ved

Tanken om ikke mere at see hende, ikke mere at høre denne Stemme, der var mit Livs Fryd. Al! da vilde jeg være ene i Verden!

Behersket af disse sørgelige Tanker gav jeg mig snart til at spørge mit Hjerte, og det Svar, som det gav mig, fastede mig i en besynderlig Uro. Indtil den Dag idag havde jeg levet i Dianas Nærhed, idet jeg gav mig ind under den hulde Beskyttelse, hvormed hun værnede om mig; jeg elskede hende, fordi hun smilede til min Ungdom, til mine Forhaabninger; jeg paakaldte hende i mine Dromme som en velgjørende Fee, der trøstede mig i min Sorg, og det var en Slags Andagt, der blandede sig i min Hengivenhed; men i dette Dieblif, da jeg skjælvede for at miste hende for bestandigt, blev jeg overrasket ved at opdage ukjendte Bekymringer i mit Indre; jeg betragtede ligesom i Henrykkelse denne min Ensomheds skjønne og rørende Søster. Jeg beklagede hende, fordi hun ikke kunde elske den brutale Mand, til hvem Skjæbnen havde knyttet hende, og til samme Tid glædede jeg mig over at see, i hvor høi en Grad han var hende uværdig. Skinsyge og Medlidenhed, Glæde og Sorg strebes om Herredømmet i min Sjæl, og jeg berusedes ved Synet af hende. Jeg beundrede hendes Skjønhed uden at generes af hendes Blik, og for første Gang vovede jeg at læse i mit Hjerte. Jeg blev ligesom blandet ved at finde Kjærlighed deri.

Da min Formynder iudsandt sig efter et Par

Timers Forløb, reiste jeg mig forvirret op, og jeg rødmede ved at see ham. Han troede lyffeligviis, at det var af Frygt. Da han talede, vaagnede min Gudmoder. Jeg maa hde Grev de Maufert den Retfærdighed, at han var i høi Grad bevæget, og hans første Ord gjaldt Diana. Hun beroligede ham strax med et Smil.

— Jeg feiler ikke det Mindste, sagde hun. Mit har sat mig ganske lemfældigt ned paa Lyngen.

— Er det ogsaa sandt? Er Du ikke kommen til Skade? spurgte han med en næsten øm Stemme.

— Dersom Du tvivler derom, vil jeg staae op og gaae — ligesom Lazarus.

— Med nogen Anstrengelse reiste hun sig; men hun vakkede. Min Formynder tog hende i sine Arme, bar hende bort som et Barn og lagde hende i Kaleshevognen, der var opfyldt med Hynder og Hovedpuder; derefter steg han op selv, satte sig ved Siden af hende og tog bort uden at henvende et Ord til mig. Fordybet i mine Tanker begav jeg mig hjemad med Tony. Da vi havde tilbagelagt Halvveien til Slottet, mødte vi Lægen, som man havde sendt Bud efter. Jeg nærmede mig, jeg hørte ham sige:

— Vel! Det er en meget stærk Rystelse, ikke Andet; der behøves kun en Dags Hvile, saa vil det hele Unde være forbi, haaber jeg. I ethvert Tilfælde, Hr. Greve, vil jeg tage tilbage til Maufert for at anstille en nøiagtigere Undersøgelse.

— Vil De saa ikke stige ind hos os? sagde Greven. Hei, Tony, tag Doctorens Hest!

Og de toge afsted; men min kjære Gudmoder havde langt borte fra tilkafstet mig et Smil.

Da jeg var kommen til Slottet, blev jeg tilbage i Parken for at passe paa Doctoren; efter en halv Times Forløb gik han bort; jeg løb hen til ham og spurgte ham ud. Han betog mig enhver Frygt: Diana skulde holde Sengen i to Dage, men kun for Forsigtigheds Skyld. Jeg aandede atter og begav mig ind i mit Værelse. Det var nødvendigt, at jeg undgik Greven; thi jeg forudsaae kun altfor vist en ubehagelig Scene med min Formynder. Jeg vilde forberede mig selv paa denne, idet jeg var bestemt paa at gjøre Oprør mod dette Tyranni, der thngede altfor meget paa mine tyve Aar, og under hvilket jeg nu i et halvt Aar havde høiet mig, kun af den Grund, at jeg ikke vilde bedrøve min Gudmoder. Aftenen overraskede mig midt under mine Grublerier; jeg havde givet en Hovedpine som Paaskud for ikke at vise mig ved Middagsbordet, og jeg havde ladet rette an til mig i mit eget Værelse. Idet jeg støttede mig med Albuerne til Altanen udenfor mit Fængsels Vindue, betragtede jeg den nedgaaende Sols flygtende Farveblandinger og de store Skygger, der sænkede sig fra Bjergene; fra den Side, hvor Tydskland ligger, vare Toppene overghdte med Purpur, og de høie Bjergerne aftegnede sig paa den blyfarvede Himmel; ved mine Fødder var Dalen fuld

af Hemmeligheder og gjennemslingedes af la Semoy, der rislede hen over de sorte Rifelstene; i Baggrunden, saa langt som Diet kunde naae, var Ardennerfjoven, bag hvilken Dagens Stjerne sænkede sig, idet den endnu med sine Flammestraaler oplyste de kjæmpe-mæssige Eges mørke Løv.

Paa engang bragte en altfor bekjendt Stemme mine feeagtige Syner til at forsvinde. Min Formynder stod foran mig.

— Der er Noget, vi skal tale om, sagde han til mig.

Uden at svare gik jeg ind, bød ham en Stol og ventede.

— Det er ikke Deres Skyld, yttrede han, at min Kone ikke har slaaet sig ihjel idag paa Grund af deres mærkværdige Opførsel, og De kan nok tænke Dem, formoder jeg, at jeg ikke har ifinde anden Gang at finde mig i saadanne Udskielser.

Diebliffet var daarligt valgt til at gjøre Appel til min Underkastelse. Jeg svarede koldt:

— Vilde det ikke være billigere, min Herre, om De anklagede Dem selv for en Ulykke, som jeg er meget bedrøvet over? Jeg veed ikke noget andet Tilfælde, hvor en Mand i min Stilling og i en Alder af tyve Aar befinder sig under et saa fuldstændigt Trældomsaaag som det, hvori De gjør Fordring paa at holde mig.

— Deres Stilling? sagde han med Ironi. Hvor-

fra formoder De, at Deres Stilling skulde være lig med nogen Andens?

— Jeg siger Dem endnu en Gang, at, dersom De er min Formynder, saa er jeg paa den anden Side thye Aar gammel nu, og jeg har levet længe nok som Mand, troer jeg, til ikke mere at blive behandlet aldeles som en Skoledreng.

(Fortfætted.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Snedker Harald S. Christensen.

Landsøverrets-Assessor Chr. Rimestad, R. af D.

Smedemester E. W. Dahl.

Selskabets Bogholderkontor,

Rydbrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 47.

Lørdagen den 24de November 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 13de December 1877, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantforsamling i Efterslægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, for at foretage Valg af:

1 Administrator,

1 Revisor, og

3 Repræsentanter, der ville have at foretage det lovbefalede aarlige Kasse-Eftersyn,

ligesom der vil blive at tage en foreløbig Bestemmelse, med Hensyn til Anvendelsen af Lovens § 15 for næste Aar.

Til denne Forsamling indbydes herved de ærede Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab, den 20. Novbr. 1877.

D. F. Olsen. C. N. Laurup. B. Petersen.

S. Em. Larsen.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

III.

(Fortsat.)

Han betragtede mig med en Mine, der udtrykte Duf.

— Lad os nu holde op med disse store Ord, min Kjære! De er syg, og jeg vil som Følge deraf vise mig overbærende.

— Jeg syg? afbrød jeg; hvad Sygdom har jeg, maa jeg spørge Dem?

— Lad nu det være godt! det er en Sag, der vedkommer Doctoren.

— Men, min Herre!

— Vil De være saa god at høre paa mig! svarede han i en myndig Tone; jeg er ikke kommen

her for at disputere med Dem, men for at meddele Dem mine Befalinger.

— Det behøves ikke, sagde jeg reent ud; thi jeg har til Hensigt for Fremtiden at leve paa min egen Maneer; Loven lægger Bestyrelsen af min Formue i Deres Haand; men jeg kan selv raade over de Indtægter, som De er forpligtet til at lade mig tilflyde, jeg kan vælge mine Heste, ride paa dem, naar det behager mig. Dersom De kjender Deres Rettigheder som Formyndere, saa kjender jeg ogsaa mine Rettigheder som Myndling.

Til min store Forbavselse forblev Greven ganske rolig.

— Bliv nu ikke hidsig, min Kjære, sagde han; De vil ellers komme i en ny Paroxysme, og jeg har lovet at skaarne Dem. Vi maae for enhver Priis see at faae Dem fornuftig igjen.

Af denne Bemærkning forstod jeg nu først Meningen med hans Ironi.

— Vil De bilde mig ind, at jeg er fra Forstanden?

— Nei, vist ikke nei, svarede han. Der kan jo gives Midler derimod; det haaber jeg idetmindste.

Det var et underfundigt Svar; men jeg var forberedt paa det; det gled hen over mig uden at røre mig; desuden var jo Vanvidsdæmonen sunken ned i Dybet derude paa Heden, og jeg frygtede ikke mere for Noget.

IV.

Wilhelm, jeg erklærer det høitideligt, jeg tager Himlen, Solen og Maanen, Stjernerne og de langhaarede Kometer, Naturen og alle Mennesker, der ere forsamlede for at høre mig, til Vidne paa, at Doctor Schults er et Ufen, undtagen at han gaaer med Brillen!

Jeg var igaar ved Slutningen af det Capitel, som jeg skrev til Dig, da den gamle Fritz kom og meldte: — Hr. Doctoren! Jeg skjulte hurtigt mit Papiir og lod, som om jeg var ved at læse i en gammel Foliant.

Doctor Schults er en Mand af Middelhøide, buttet og pertentelig; han frembyder for Jagttageren dette milde og naive Udseende, der er eiendommeligt for Tydskheden ved Universiteterne; han har et velvilligt og stifteligt Blik, et ungdommeligt Smil og graasprængte Haar; men hans Næse er slet ikke indrettet til at bære fine Guldbriller; thi de synke altid ned paa den, og faa seer han ovenover dem; det er Tegn paa en Mand, der er fuld af Bagtanke. Derfor stoler jeg heller ikke paa ham.

— Nuvel, min unge Ven! sagde han til mig, idet han rakte mig Haanden; De er nok fordybet fra Morgenstunden af i Deres Oversættelse af Pindar?

— Her er ikke Tale om Pindar, svarede jeg kort; jeg vil bort herfra — for at glide paa Skoiter i Holland.

— Det træffer sig jo udmærket, sagde han; jeg kom netop for at foreslaae Dem en Rejse ad den Kant. Har De Skoiter?

— Nei, jeg vil kjøbe nogle.

— Jeg har et Par fortrinlige Skoiter, min Ven; de ere til Deres Tjeneste. Jeg vil give Hermann Ordre til at polere dem; for de ere en Smule rustne. Om to Dage ville de være færdige. Vi ere i September; Kanalerne ere endnu ikke tilfrosne.

— Det er godt, saa kan De sende dem bagefter mig, bemærkede jeg, idet jeg stod op.

— Hvad for Noget! vil De reise idag, i denne Regn, i saadan en Storm?

— Strax; nu har jeg længe nok været inde-spærret her hos Dem.

— Utafnemmelige! udbrød han, løuner De min Gjæstfrihed med en saadan Foragt?

— De skal ikke prøve paa at føre mig bag Lyset; Gjæstfrihed er ikke det rette Ord, naar der er Tale om et Galehuus.

— Hvad vil De sige med det? En Helbredelsesanstalt, maa jeg bede Dem?

— Snaak har vi nok af! jeg veed Bessed, min gode Hr. Doctor Schultz! jeg veed meget godt, hvad Slags Folk De giver Dem af med at helbrede. Her har De mit Svar: send strax paa Timen Bud efter Borgermesteren, Raadmand Schreiber og en af hans Colleger, Rectoren ved Akademiet og to Professorer af Facultetet. Jeg forpligter mig til, at jeg i alle disse Menneskers Nærværelse skal bringe Deres Logik i Forlegenhed og bevise, at min Forstand er aldeles correct

— Men hvad er det da for en Idee, De har, min kjære Ven? Der er jo Ingen her, der nogensinde har tvivlet om, at De er ved Deres Forstand.

— Ingen? bemærkede jeg, idet jeg tilfastede ham et prøvende Blik; tør De gjøre Deres Ed paa det?

Han blev noget forlegen og betænkte sig et Øieblik — Nuvel! svarede han endelig, da De tvinger mig dertil paa en saa skaanfjælløs Maade, saa vil jeg tilstaae Dem i Fortrolighed, hvad jeg mener: Ja, der er en Person, der tilføier Dem en saadan Krænkelse. De har en Fjende.

— Der kan De see!

— Og denne Fjende, det er Dem selv! tilføiede han, idet han satte Kronen paa sin Spøg ved at udbrynde i en sfigrende Latter.

Jeg kunde ikke bevare min Alvorlighed, og jeg tog Deel i hans Lystighed.

— Hvad er dog det for en topmaalt Urimelighed?

— En Urimelighed? Jeg vædder min Erasmus
 elzevir imod Deres Rembrandtske Kobberstik, at De
 kan ikke modbevise min Paastand!

— Jeg gaaer ind paa Væddemaal.

— Tag Dem i Agt! jeg vil knuse Dem med
 Vofe, Leibniz, Kant, Spinoza.

— Bravo! jeg vil gjendrive Dem med Schelling
 og Hegel.

— Seer De, sagde han tilsidst, fordi De drager
 Slutninger med fuldstændig sund Sands, vover De
 derfor at paastaae, at ikke en eneste Celle i Deres
 Hjerne lider af Mangel paa Næringsstof? Jeg er
 aldrig endnu truffet paa et eneste Menneske, uden at
 han jo har sin Kjøphest, ligesom Hr. Schandy senior;
 jeg har ogsaa min Kjøphest, De har Deres, der har
 givet sig tilkjende ved den Grundighed, hvormed De
 efterforsker Sindssygdommens Aarsager. De har læst
 med Lidenskab Alt, hvad der er udkommet om den
 Sag. Hvorfra har De nu faaet et saadant Naseri
 efter at sætte Dem ind i dette Studium? Fra en na-
 turlig Forindtagethed, der har sin Grund i Fryg-
 ten; De veed, at Banviddet er arveligt. Ja, seer De
 det, min gode Ven, tilføiede han med en irriterende
 Latter, tag Dem nu i Agt for Deres Kobberstik.

— Na, De har dem ikke endnu! jeg skal nok
 svare Dem.

— Bent lidt, jeg er ikke færdig. Det er ganske
 vist, at, dersom jeg nogeninde har kjendt en sund og

tankeferdig Aand, saa er det Deres. Alligevel, min lærde Philosoph, denne frygtsomme og barnagtige videnskabelige Nysgjerrighed, er den ikke Deres nagende Drm? Skal jeg sige Dem Alt, hvad jeg tænker derom, vedblev han, idet han skubbede sine Brillen i Beiret. Nuvel da, med et mindre stærkt Hoved end Deres kunde denne rastløse Undersøgelssaaand udarte til Mani, dersom Deres Hjerte ikke dannede en Afleder; De er af den Slags Naturer, hos hvem Følelsen, Omheden, Kjærligheden opsluger hele Livskraften. Ja, see nu begynder De at blive urolig! Det er her, at mit Paradox træder frem og knuser Deres Kjæphest. Det, som man allerstjeldnest sees hos et Menneske, er Ligevægten mellem Hjertet og Aanden.

(Fortattes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Sergeant Petersens Datter, Bernhardine Frederikke.

Selskabets Bogholderkontor, Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor, Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 48.

Lørdagen den 1ste December 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 13de December 1877, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantforsamling i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, for at foretage Valg af:

1 Administrator,

1 Revisor, og

3 Repræsentanter, der vilse have at foretage det lovbefalede aarlige Kasse-Eftersyn,

ligesom der vil blive at tage en foreløbig Bestemmelse, med Hensyn til Anvendelsen af Lovens § 15 for næste Aar.

Til denne Forsamling indbydes herved de ærede
Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Under-
støttelseselskab, den 20. Novbr. 1877.

D. F. Olsen. C. N. Rantrup. B. Petersen.

J. E. Larsen.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

IV.

(Fortsat.)

Deres Hjerte er tyve Aar gammelt, det veed ikke bedre Besked, end man almindeligviis veed Besked i den Alder; det slaaer, det lever, det elsker. Deres Aand derimod discuterer, raisonnerer, det vil sige, den udsætter sig for Wildfarelse, for Svimmelhed. Nu skal De see, hvor dyb en Sagttager jeg er. Strax ved min Indtrædelse her gjaetter jeg mig ved det første Diekast til den Gjenstand, der sysselsætter Dem. For nogle Dage siden var De Dem selv, De levede af Deres Følelse; i denne Morgenstund kunde jeg paa Grund af den Tvivleshge, De lægger for Dagen, sværge

paa, at Deres Tankegang bevæger sig i Retning af visse Befymringer, der staae i Forbindelse med Deres Hjerne. Dersom det er Tilfældet, er der Mangel paa Ligevægt mellem det unge Hjerte og den gamle Aand; altsaa: Uro, Uoverensstemmelse, Rjæphest, Excentricitet, ondt Lune! og nu seer De, hvorledes Deres Kobberstik tilhøre mig.

— Endnu ikke, udbrod jeg, jeg skal modbevise Dig!

Det gjaldt om at lægge min Biisdom for Dagen; for at gjøre Indtryk paa hans Indbildningskraft og overvinde ham med et eneste Slag, steg jeg op paa mit Bord, han stod dybt nede, jeg berørte Loftet, og fra denne Høide lod jeg følgende Ord falde ned til ham:

— Banviddet er arveligt, siger Du; det er en afgjort Kjendsgjerning! Uden at see til Høire eller Venstre bevæger Du Dig hen ad Vefelsbroen med en lærd og estertænkfom Mine, ligesom Sganarel, da han gjør Nar af Geronte. Hvad skeer der i Odyssejen, da den uovervindelige Minerva spørger Telemach, om han er en Søn af Ulysses? „Jeg veed ikke, om denne Helt er min Fader,“ svarer den unge Prinds; „Alt, hvad jeg veed, er, at min Moder har sagt mig det.“ Hvad bliver nu Dit Arvesystem til efter dette vise Svar, uvidende Læge, der troskyldig holder Dig til den Grundsætning, at han, der er Vegtemand, skal anses for Fader til de i Vegtesskabet fødte Børn? Er Du saa svag i Romerritten? Og tager Du ikke de

tilbørlige Hensyn, naar det gjælder en Verdensborgers Tilblivelse?

Gaaende ud fra dette Punkt og nedrivende Stykke for Stykke min Modstanders philosophiske Stillads, fastede jeg ham endelig til Jorden med en Tordentale. Mit Foredrag var meget langt; Doctoren hørte i Begyndelsen smilende paa det; men hans Bantro forandredes meget hurtigt til Forbavselse, derpaa til Uro, til Forvirring; han forblev stum. Jeg steg ned fra min Trone; jeg følte Medynk med hans Forlegenhed; jeg rakte ham Haanden, han greb den; idet han derefter paa een Gang buffede under for, jeg veed ikke, hvilken Indskydelse, fastede han sig i mine Arme.

— Min Ven, min Broder, min Lærer! raabte han med en bedende Stemme, red mig, red mig; thi De alene kan helbrede mig!

— Hvad feiler Dem? sagde jeg, forbavset over et saadant Udbrud.

— Ak, jeg er det ulykkeligste af alle Mennesker! jeg skjuler en Smerte, der knuser mig, og min Aand pines uden Ophør af forfærdelige Paroxysmer — jeg er vanvittig!

— De? Gode Gud! raabte jeg.

— Det er en Hemmelighed, som Ingen har gennemtrængt, svarede han; jeg betroer Dem den, og jeg anraaber Dem om Hjælp. Vid da, at min Broder, ligesom Deres, er død vanvittig! jeg har studeret Lægevidenskaben i det Haab at kunne helbrede mig

selv; min Videnskab er afmægtig; ved den ringeste sjælelige Mystelse gribes jeg af vilde Syner; Hermann, min troe Hermann, maa da indespærre mig, saalænge Ufsaldet varer. Det er derfor, at han bestandigt vaager over mig, han alene er inde i Hemmeligheden; thi min Kone er uvidende om den skræffelige Sandhed. Dersom hun erfarede den, vilde hun døe af Græmmelse for vore stakkels Børns Skyld. Min Ven, forlad mig ikke, Dit Ord er en Balsom for mine gruelige Uengstelser, Du har allerede forjaget en Deel af mine Nædeler; lad det straalende Lys, som Du for et Dieblik siden bragte til at funkle for mine Dine, trænge ind i min Aand; bliv hos mig for at overbevise mig, og lad mig ikke paany gribes af Bildfarelsen; thi jeg føler, at Du siger sandt! men jeg bliver bange, dersom Du forlader mig. Jeg henvender mig til Din Mennekkelighed, til Dit Hjerte, der er saa godt; red en Fader, en Moder, hvis Tilværelse hviler paa en Vulkan, red mine to Børn!

Og den Ulykkelige kastede sig i sin Exaltation ned for mine Fødder og omfavnede mine Knæ. Jeg var rørt og vidste ikke, hvad jeg skulde sige; han saae Taarer i mine Dine

— André! André! De græder! jeg tør altsaa haabe; thi min Redning afhænger af Dem. De er en ædel Sjal, og De vil opoffre Dem. Kun en Maaned, jeg beder Dem, kun en Maaned!

Altfor bevæget til at modstaae, lovede jeg, at jeg

ikke vilde reise, men anvende al min Omhu paa hans Helbredelse. Stormen horte op, Regnen standsede; jeg benyttede mig af dette Dieblif til at føre ham ud i Haven. Hans feberagtige Blik, hans urolige Bevægelser forraadte en overordenlig stor Sjælekamp, som Electriciteten, der var udbredt i Luften, yderligere forøgede. Uden at han lagde Mærke dertil, ledede jeg Samtalen efterhaanden hen paa hans Blomster, af hvilke han har nogle meget sjeldne, og det lykkedes mig at bortvende hans Tanke fra det sørgelige Spor, hvori den er kommen. Da jeg forlod ham, var han meget rolig, og jeg gik ind paa mit Værelse, aldeles udmattet af Anstrengelsen.

Staffels Mand! hvor han maa lide! Vilhelm, jeg forundrer mig ikke mere over den Uro, som jeg paa visse Dage lagde Mærke til i hans Tankegang. Han sagde imorges, at mit Hjerte er sundt, og min Aand syg. Ak! jeg føler godt, at han tager feil; det er i Hjertet, at Saaret bløder, der er mit Vanvid, der er min Kval.

Men, da jeg idag er ved min Forstand, vil jeg være lykkelig og lee hele Dagen. Imorgen, naar mit Vanvid vender tilbage, vil jeg gjenoptage Fortællingen om min sørgelige Kjærlighed og om hiin smertelige og velsignede Tid, da min staffels Gudmoder har for bestandigt taget min Sjæl i Besiddelse.

V.

Jeg var neppe staaet op, førend min Doctor kom og besøgte mig; han har nu ganske forvundet Kystelsen fra igaar; han gik rolig og fattet fra mig.

Stormen har raset hele Natten og feiet de tunge Skyer henimod Nord; Morgenuften er reen. En Dompap fløiter paa de høie Grene af et Poppeltræ, og dens forelskede Mage svarer den fra sin Redes Skjul. De kjende mig godt; thi jeg føder dem med Brødkrummer, som de komme og hente af min Haand, og de bringe Deres Unger hen til mig. Jeg kalder dem Romeo og Julie. Hvor de slynge, de glade Smaa-væsener! Det er Dag, det er Dag! Og Dagen adskiller dem ikke saaledes som de Elskende fra Verona; jeg seer dem flyve lystigt omkring under Guds Himmel.

Hvor det er sødt at elske, selv i Fraværelsen! Dianas Billede smilte til mig, og jeg saae i Erindrungen de lykkelige, forsvundne Dage. Du sorgelige, savnede Kjærlighed, Du, mine nærværende Diebliffes Trøst, jeg vil hellige Dig denne Dag!

Dagen efter det Uheld, der rammede min staffels

Gudmoder, fordybede jeg mig i de omliggende Skove, da jeg vidste, at hun ikke vilde forlade sit Bærelse, og at jeg altsaa ikke fik hende at see. Jeg vilde vugge mig i mine Drømme, og jeg maa tilstaae det, Diana selv vilde have forstyrret dem; thi jeg var endnu altfor bevæget ved Opdagelsen af min Kjærlighed, til at jeg uden Rødmen kunde udholde dette milde Blik. Jeg tørstede efter Ensomhed, for uden Tvang at kunne bryde ud i den Henrykkelse, som beherskede mig; jeg var opfyldt af hendes Billede, og paa alle Stier gjenfandt jeg Sporet af hendes Fjed. Nu, da hun var fraværende, vovede jeg at tale til hende, og Illusionen fulgte mig; hun gik ved Siden af mig i de skyggefulde Gange, og Hemmelighedsfuldheden indhyllede os.

(Fortfattes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
 Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
 Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 49.

Torsdagen den 8de December 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 13de December 1877, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantsforsamling i Efterslægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, for at foretage Valg af:

1 Administrator,

1 Revisor, og

3 Repræsentanter, der ville have at foretage det loubefalede aarlige Kasse-Eftersyn,

ligesom der vil blive at tage en foreløbig Bestemmelse, med Hensyn til Anvendelsen af Lovens § 15 for næste Aar.

Til denne Forsamling indbydes herved de ærede Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab, den 20. Novbr. 1877.

D. F. Olsen. C. N. Lantrup. B. Petersen.

J. Em. Larsen.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

V.

(Fortsat.)

Jeg gik ligesvem paa Maa og Faa; henimod Klokken tolv mødte jeg en af mine Skovfogeder, den gamle Simon, der havde givet mig Geværet i Haanden, da jeg første Gang skulde paa Jagt. Faraud, hans Hund, var nærved at vælte mig omkuld i sin Glæde over at gjensee mig.

— Ah, Hr. André! raabte Simon; Goddag og Velkommen hos os! — Ned med Dig, Faraud! — De er gaaet Veien tilfods, De maa komme ind og hvile Dem og drikke et Glas Biin! Jeg har endnu nogen fra Hr. Baronens, Deres Faders, Tid. Hvor

De dog ligner ham! jeg skal love for, at Jeanne vil blive glad!

Det blev en Fest for Alle; jeg førte Lykken ind med mig. Jeanne havde tilbragt sin Ungdom i min Moders Tjeneste; hun havde ladet mig ride Kanke paa sine Knæ, og det var, som om jeg indaandede en Duft fra min Barndom imellem disse to brave Tjenestefolk; deres Fortrolighed gjenopvakte de flygtige Indtryk fra fordums Tid, jeg saae atter Taarnene paa mit gamle Slot og min Moder og Diana, min Gudmoder, der løb med mig over Græsplainerne efter Guldsmeddene; de milde Erindringer fra Fortiden blandede sig med Nuets Beruselse og sammenfusede i en eneste Harmoni, der tolkede Kjærlighed!

Jeg forlod mine gamle Venner med mange Løfter om snart at komme igjen, og jeg begyndte atter at vanke omkring. Jeg havde fattet den Beslutning at foretage mig en Pilgrimsfart til den Hytte, hvor mit Hjerte den foregaaende Dag pludseligt havde udfoldet sig, medens jeg vaagede ved Siden af hende. Jeg kom til den aabne Plet i Bildsvineskoven, og jeg stod i Begreb med at gaae ind i det Allerhelligste, da jeg paa eengang saae en Mand vise sig paa Tærskelen. Der var to Andre indenfor, og jeg gjenkjendte i dem alle Tre nogle Smuglere fra Nabolavet. Kjød af denne Forstyrrelse vilde jeg gaae videre; men en Stemme kaldte mig ved Navn fra Baggrunden af Hytten; det var Bastien, en brav og klogtig Karl fra Mauferf,

der var mig hengiven som en Hund paa Grund af den Hjælp, jeg havde ydet hans syge Moder, da han en Gang var fraværende.

— Kom indenfor, Hr. André, og sæt Dem i Skyggen.

Jeg fulgte Opfordringen. I en Krog af Hytten var der opstillet nogle Varebatter, der udsendte en stærk Lugt af Tobak. Tiltrods for Finantslovene gjøre Indbyggerne paa Grændsen sig ingen Samvittighed af at smugle; efter deres Mening er det kun en Industri, der er fuld af Farer, og Tugen af dem, der udøve den, nærer Mistro til sin Nabo.

— Det er, min Tro, ikke en Time siden, Hr. André, vedblev Bastien, at vi talte om dem; vi har nogle Cigarer, som De ikke let skal finde Magen til.

— Du fortsætter altsaa stadigt Dit smukke Haandværk! Du vil blive greben, Bastien, vær vis paa det, eller Du vil faae en Kugle i Livet.

— Blæse være med det! I Krigen maa man tage paa, hvad der følger.

Alt medens han talte, legede han mechanisk med et Smykke, som han spingede omkring ved dets lille Kjæde, og som tiltrak sig mine Blikke. Han bemærkede det.

— Det er et Fund, sagde han, som vi nylig have gjort i denne Bunkes Blade.

Jeg gjenkjendte en lille blaa, emaillet Medaille, der var indfattet i Guld, og som min Gudmoder

ofte bar om Halsen. Jeg vogtede mig vel for at vise, at jeg kjendtes ved den; thi jeg vidste, at Bastien i saa Fald vilde have skyndt sig med at bringe den tilbage til Grevinde Diana, som man kaldte min Gudmoder der paa Eggen.

— Jeg veed ikke, hvad den er værd, sagde han; vi er lige gode om den alle Tre, og jeg vil gaae til Monthermé for at see, hvad Fader Abraham vil byde for den. Farvel, S Andre! vedblev han, idet han henvendte sig til sine Kammerater.

— Vender Du tilbage til Maufert? spurgte jeg ham.

— Ja, Hr. André, og, dersom De ønsker, at jeg skal gaae med Dem, er jeg til Deres Tjeneste. Matten vil snart falde paa.

Jeg modtog hans ledsagelse, og vi gik.

— Det er en nydelig Medaillon, sagde jeg efter et Kvarteerstids Gang.

— Dersom De synes om den, Hr. André, saa tag den, og giv mig for den, hvad De vil, til de Andre. Jøden vil dog ganske vist flaae mig alligevel.

Jeg sluttede strax Handelen og kom saaledes i Besiddelse af min Skat.

— Nu er min Reise tilende, sagde han glad. Jeg bliver i Aften i Maufert og faaer da Catharina at see

— Du er altsaa endnu gode Venner med hende? spurgte jeg.

— Ja, det er jeg rigtignok! vi holde bestandigt af hinanden.

— Tag Dig i Agt for Greven! Du veed, han holder ikke af, at man snuser omkring Grevindens Piger. Man fortæller, at Du er bleven seet i Lystskoven; dersom han griber Dig paa fersk Gjærning, vil det gaac Dig ilde.

— Na, jeg er ikke saa bange for ham. Jeg har mine Udveie!

Den næste Dag gik jeg ned i Haven før det sædvanlige Klokkeslet. Min Gudmoder, der i Almindelighed var tidligt oppe om Morgenen, pleiede da at see til sine Blomsterbede, og jeg hjalp hende med at plukke hendes Bouqetter, der vare bestemte til at pryde Blomstervaserne paa Slottet. Denne Gang ventede jeg urolig og forvirret, idet jeg paa een Gang ønskede og frygtede hendes Komme: jeg skjælvede for at forraade den Beruselse, hvori Følelsen, der nylig var kommen til Frembrud i mit Hjerte, styrtede mig; men jeg ventede forgjæves; Frokostklokken ringede, og hun var endnu ikke kommen.

— Er De der? sagde min Formynder, da jeg traadte ind i Spisesalen; De skal have Tak, fordi De vil bæere mig med Deres Selskab.

Hans Ironi rørte mig ikke; ved det første Diekast havde jeg bemærket, at der ikke var dækket til Diana. I samme Nu gik Døren op, hun traadte

ind, og jeg ilede hende imøde. Hun rakte mig Haanden; men jeg standsede heelt frygtfom.

Ifølge en Bane fra Barndommen af kyskede jeg bestandigt denne Haand, som hun rakte mig, naar jeg hilste paa hende om Morgenen og forlod hende om Aftenen. Denne Gang vovede jeg det ikke. Uden tvivl troede hun, at min Tilbageholdenhed var begrundet i den Forvirring, som jeg følte i Anledning af det Uheld, hvori jeg havde været Skyld. Med en yndig Bevægelse og et tilbedelsesværdigt Smil førte hun selv sine Fingre til mine Læber, gav mig paa kinden et lille Slag, der til samme Tid var et Kjærtegn, og gik forbi mig. Jeg kunde ikke lade være at rødme, og dog beherskede jeg mig saameget, at jeg skjulte min indre Bevægelse. Jeg følte paa min Hals, tæt ved en lille Medaillon med den hellige Tomfrues Billede, der var en Gave af min Moder, dette Smykke, som Diana troede tabt; det brændte mig.

— André, sagde hun til mig, hvad bestilte De igaar?

— Du kan være vis paa, han har ikke bekymret sig synderligt om Dig, sagde min Formynder.

Jeg blev ikke altfor fortrydelig over denne Dummhed fra Uegtemandens Side, og jeg smilte haanligt ved mig selv, da jeg vidste, hvad min Gudmoder maatte tænke derom.

— Jeg gik hen og besøgte Simon, svarede jeg.

— Det var virkelig en meget smuk Maade at adsprede Dem paa, bemærkede Hr. de Mauffert.

— Catharina har sagt mig, at De to Gange har spurgt til mig; Tak, mit Barn, tilføiede min Gudmoder. Jeg var virkelig saa rask, at, naar det ikke havde været for at vise min fuldkomne Lydighed imod Doctorens Forskrift, havde jeg kunnet fritage mig selv for at være indeluffet en heel Dag.

(Fortattes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Kunstdreier H. S. Zachrau.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10^{1/2} Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 50.

Lørdagen den 15de December 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

V.

(Fortsat.)

I dette Dieblif ankom Hr. Placide (det var Grevens Forvalter); jeg velsignede hans Indtrædelse, der vilde fordybe min Formynder i en Samtale om Forretninger og fikke mig en uforstyrret Underholdning med min Gudmoder.

— Det glæder mig at see, sagde den underdanige Person til mig, at Hr. Baronen befinder sig aldeles vel idag.

Det er ikke mig, der har været syg, bemærkede jeg tørt; det er Fru Grevinden. Hr. Placides flade Ansigt traf sig i Rynker, en Grimace, der hos ham betyder det Samme som et Smil. Jeg holdt ikke af denne underfundige og slyngelagtige Forvalter, der var fra Normandiet og skjulte sin ondskabsfulde Suedighed under et Ydre, der var lavt og søbladent ligesom hans Navn. Han var min Formynders onde Mand, en Egenskab, der visseilig var nok for mig til at afskye ham. Jeg havde opkaldt ham efter Ludvig den Ellevtes Bøddel, Tristan l'Ermite.

Da vi vare færdige med Frokosten, afbrød Greven sine Forhandlinger med Hr. Placide, idet han sagde til min Gudmoder:

— Du bliver vel hjemme endnu idag, ikke sandt, min Pige?

— Nei, jeg har rigtignok tænkt paa at gaae i Kirke for at overvære Dorotheas Bryllup; André kan ledsage mig. Dine Bønder bør ikke troe, at deres vigtige Familiebegivenheder ere Dig aldeles ligegyldige.

— Du kan være vis paa, at de ere Dig uendelig taknemmelige derfor, sagde han ironisk.

— Det troer jeg ogsaa, svarede Diana med en Tone af Værdighed, som hendes Mand havde lært at have Agtelse for.

Da vi vare blevne frie for vore besværlige Vidner, gik vi muntert ned ad Lundens Skraaninger for at komme til Porten, som vendte ud imod Landsbyen.

Diana var endnu en Smule svag; hun lænede sig til min Arm, medens hun gik, og en Rest af Blegthed mindede mig om, at det var for min Skyld, hun havde lidt

— Staffels, kjære Gudmoder, sagde jeg til hende, hvor jeg er bedrøvet over at see Dem saa lidende, fordi jeg ikke har opført mig, som jeg burde!

— Stille! afbrød hun mig, lad os ikke mere tale om det. Men nu ere vi jo midt inde i den smukke Fest!

Hele Landsbyen var i Bevægelse; det var Forspillet til en af hine Bryllupshøitideligheder i Ardennerne, som vare otte Dage. Fader Velut, Grevens Forpagter, var rig og havde et udbredt Slægtskab i denne Egn, hvor Alle ere Fættene og Cousiner. De rige Bønder, som boede der omkring, lige indtil ti Miles Afstand, vare ilede hid og fode nu sammenstuede med deres Familier i de meest forskjelligartede Kjøretøier. Pladsen foran Kirken havde aldrig seet saa mange Omfavnelser; de unge Piger vare klædte i afstikkende Dragter, og paa deres trinde Kinder løb der Rys, som vare istand til at forstyrre Fuglene i deres Sindsro.

Ved Grevindens Ankomst løb Velut hen i Kirke-døren med sin Datter og præsenterede Brudgommen, en frimodig, aaben og forstandig Ugersvend, en af disse landlige Naturer, der udvikle sig under den nyere Opdragelses Indflydelse, og som England snart vil

have Grund til at misunde os. Han hilste med et Par meget velvalgte Ord og præsenterede derpaa sin Moder, en skikkelig gammel Bondkone, der støttede sig til hans Arm. Han udførte denne Høflighedspligt med en Blanding af Stolthed og Verbødighed, der tog et saa passende og tilbørligt Hensyn til den Enes Alder og den Andens Rang i Samfundet, at min Gudmoder gav Sønnen Haanden og kyskede Moderen. Den smukke Dorothea rødmede af Glæde. Lykken, der opfyldte disse to unge Hjerter, idet de elskede hinanden med denne ærlige og sunde Hengivenhed, der er en Grundvold for Familiernes Lykke, hensatte mig i en usigelig Sørgmodighed. Ogsaa jeg elskede; men min Kjærlighed skulde aldrig blive Andet end en Drøm.

Da vi gik ud af Kirken, kom en Bondkone paa en halvtrefindsthye Aar, der havde seet Diana som Barn, hen og hilste paa hende.

— Ak, Fru Grevinde, sagde hun, nu er den Tid forbi, da De løb tværs over vore Marker og imellem Høstakke. Min Datter taler meget tidt derom til mig. Og Deres Lille! han befinder sig dog sagtens vel, vil jeg haabe?

— Hvad for en Lille?

— Deres Gudsjon, som De tog med Dem og lod drikke Mælk.

— Her er min Lille, sagde Diana, idet hun pegede paa mig.

— Men, min Gud! den store Herre? Han seer jo ud, som om han kunde være Deres Mand!

— Farvel, Birgitte; giv Deres Datter et Kys fra mig, efter som hun ikke har glemt mig. Lad os nu gaae, min Hr. Mand! vedblev Grevinden leende.

Og vi kom hjem, idet vor Spøg dreiede sig om dette fortryllende Thema, der bragte mig i en usigelig Forvirring, og i Ly af denne Spøg paalagde min Gudmoder mig den søde Trældom, der er en af Kjærlighedens meest udsøgte Former. En Kaleshevogn kjørte forbi paa Veien; vi opdagede i den en Dame, der boede i Nærheden af Slottet; jeg hilste.

— Troløse! sagde Diana til mig; jeg vil underrette Dem om, at jeg er meget skinnshg. De har smilet til Fru de Biermes.

— Og De har seet paa hendes Mand! svarede jeg i samme Tone.

VI.

Rogle Uger henrandt, idet enhver Morgenstund bragte mig sin særegne Gave. Min Tilværelse var fuld af en saa blid Sykke i Dianas Nærhed, at jeg ikke mere fornam Grevens Despoti. Jeg havde glemt mit Nag og mine store Uafhængighedsplaner; jeg tænkte nu kun med Sorg paa den Tid, jeg nylig havde

ønsket saa meget, da jeg skulde være myndig; thi, naar denne Periode var indtraadt, kunde jeg ikke uden Ubefsedenhed forlange mit Ophold paa Maufert hos en gjerrig Formynder, der allerede nu fandt min Leve- maade ødelæggende, skjøndt han betalte den af mine egne Penge. Dette var dog kun en Sky paa min blaae Himmel; enhver Elsker lever af Diebliffet. Jeg saae Diana hvert Nu paa Dagen; jeg var i Nær- heden af hende, og, ligesom den ubekjendte Ridder i Sagnet, der stroede Violer for sin Prindsesses Fod for at minde hende om det Land, hvorfra hun var fjernet i Landflygtighed, var jeg stolt af hemmeligt at udbrede omkring hende denne Kjærlighedens Atmosphære, som hendes Hjerte manglede, og at gjøre Skjæbnens Uret god igjen. Hvad kunde jeg ønske Andet? Var jeg ikke hendes Sjæls Udvalgte, og aabenbarede den sit dybeste Indhold for nogen Anden end mig? Jeg var hendes Sorgers og hendes Glæders eneste For- trolige; det var, som om vi begge To stode ene i Verden, og vi havde kun vor gjensidige Hengivenhed for at trøste os over Tomheden, som Døden havde frembragt rundt omkring os; vi vare begge To under- kastede den frastødende Haardhed hos en Mand, der nærrede Mistillid og Skinsyge til enhver Ungdom og Skjønhed.

Naar Frokosten var tilende, var det en usfravigelig Regel, at Greven gik bort med Hr. Placide. Da skulde man have seet, hvilket Suk af Lettelse der udbidede

vort Bryst, og hvilke Glædesstraaler der oplyste vore Ansigter. Vi smuttede ud i Haven, snart lystige og støiende som Skolebørn, der have faaet Ferie, snart sørgmodige og taufefulde som to Elskende, idet vi læste en eller anden ny Roman eller et ældre Digt, og vore Hjerter bankede. I Sandhed, vi havde kun een Sjæl, og jeg skjælvede undertiden for, at Diana skulde faae det at vide.

Men et uventet Besøg opskræmmede os snart under vor kjære Frihed og bandt dens Vinger. En Morgenstund i Juli Maaned ankom til Slottet Baronesse Jonval, Dianas Tante, der havde modtaget den Forældreløse i sit Huus og gjort det sørgmodige Barns Tilværelse der saa blottet for enhver Dmhed, at, da der var Tale om et Ægteskab imellem hende og Grev de Maufert, var min stakkels Gudmoder gaaet ind derpaa, idet hun betragtede denne Ulykke som en Befrielse.

Fru Baronesse de Jonval, Stiftsdame af høi Rang i Tydskland, havde et meget fornemt Ydre og forenede med en forældet Etikettes Anstand den aristokratiske Ydmyghed, som forraadte en christen Kvinde af meget høi Byrd; der var imellem hende og Hr. de Maufert et mærkværdigt Fællesskab i Følelser. De vare gjerrige begge To; men de vare i Besiddelse af den Slags Gjerrighed, der, skjøndt ikke uden Beklagelse, adlyder de bydende Forpligtelser, som paalægges af et fornemt Navn, der skal bevares, og der

var en beundringsværdig Forstaaelse imellem dem i enhver Henseende. Jeg havde liden Sympathi for denne imponerende Person, der kom næsten hvert Aar og fordærvede mig min Efter sommer, og jeg maa tilstaae, at hun gjengjældte mig ærligt de Følelser, jeg skjænkede hende; derfor blev jeg ogsaa meget forbavsset, da hun nu, idet hun steg ud af Bognen, gik hen imod mig og udstrakte Armene med et forurosigende Udbrud af Følelse. Bagved hende viste der sig en ung Pige, som jeg ikke strax gjenkjendte.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Musiker A. Axelsen.

Dagmar, Musiker Axelsens Datter.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 51.

Lørdagen den 22de December 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

VI.

(Fortsat.)

— Naa, André! sagde Damen til mig, giver De ikke Madeleine, Deres lille Veninde fra gammel Tid af, Haanden?

Madeleine var Datter af en Præst i Freiburg i Breisgau, hvor Fru de Jonval boede; det var et fortræffeligt Barn, og hendes Forældre ansaae sig lykkelige ved at kunne sætte hende under den adelige Stiftsdames Beskyttelse, uden at de toge det altfor nøie med

Forfjælligheden i Troesbekjendelsen; hun havde oftere tilbragt nogle Dage paa Slottet; men jeg havde forladt et lille Pigebarn, og nu gjenfandt jeg en voksen Kvinde.

— Hvad! er det Dem? sagde jeg naivt.

Hun rødmede, idet hun rakte mig Haanden; thi min Forundring smigrede hendes syttenaarige Stolthed. Den Modtagelse, jeg lod hende blive tildeel, modsagde forresten tilstræffeligt enhver Mistanke om Forglemmelse; et oprigtigt Venskab havde forenet os i lang Tid, og hendes Nærværelse syntes mig idetmindste en elskværdig Modgift mod Fru de Fonvals Kjedsommelighed.

Imidlertid maa jeg tilstaae, at jeg følte stor Fortrydelse over denne pludselige Indtrængen i mit Eden; jeg maatte give Afkald paa mine Udflugter med min Gudmoder, paa dette kjære, udelukkende Samliv, der var blevet saa fuldt af hemmelighedsfulde Fester for mit Hjerte. Fra den første Dag af indrettede den majestætiske Tante sig, som om hun gjorde Regning paa et langvarigt Ophold, og Diana, der nu var fordømt til Gjæstfrihedens officielle Pligter, tilhørte ikke mere sig selv. I en heel Uge var det neppe nok, at vi kunde gribe nogle Timers Frihed til at være sammen med Madeleine som tredje Person under Parkens skyggefulde Løvtag; Baronessen var altid i Hælene paa os. Tilfidsst blebe vi dog enige om en Maade, hvorpaa vi kunde undgaae denne bestandige Gêne.

Stiftsdamen helligede, til Trods for sin strenge Undægtighed, flere Timer til sit Toilette før Frokosten, og vi andre Tre stode da op ved Daggry og ilede ud i Haven.

Madeleine var en af disse milde, glade Naturer, hvem den tydske Sentimentalitet meddeler en særegen Ynde; opdraget i sin kjærlige Families Skjød, havde hun renset sin Sjæl ved at komme i Berøring med Fattigdommen, hendes uskyldige og veldyrkede Aand sammenblandede Umiddelbarhedens Driftighed med, jeg veed ikke, hvilken tidligt modnet Forstandighed. Hendes Ansigt var ikke smukt, og det vidste hun; men hun var omgivet med en saadan Duft af Ungdom, at man følte sig hendraget til hende, førend man ret havde seet paa hende. Hun mindede paa een Gang om Shakespeares Puck og Goethes Margrethe.

Vi levede saaledes alle Tre i disse Omkiftelser af Munterhed og Kjedsommelighed, da en Dag Fru de Jonval, der overvældede mig med overraskende Behageligheder, fremkom, i Begyndelsen under Form af en Spøg, med et forunderligt Forslag: det angik hverken mere eller mindre end et Ægtekab mellem mig og en Frøken Hermanegilde de Jonval, en Datter af Stiftsdamens Broder, der var Oberst i Storhertugen af Badens Tjeneste. Jeg havde aldrig seet denne Brud, der saaledes faldt ned til mig fra Skyerne, og man kan tænke sig, hvor velkommen hun var mig under mit Hjertes Tilstand. Ganske vist forsvared: min Alder

mig tilstrækkeligt mod denne altfor tidlige Omsorg for at gifte mig bort; men jeg havde at gjøre med en af disse haardnakkede kvindelige Naturer, der bøie sig, men ikke knækkes. Ud en umærkelig Straaning blev det, der nylig kun havde seet ud som en Spøg, snart et alvorligt Thema; endogsaa min Formynder slog sig snart paa hendes Parti med en Mildhed, der var aldeles ny, og som forraadte en Plan, der var vel lagt og fast bestemt imellem disse to gode Venner.

Denne fuldkomne Overensstemmelse var ikke syn= derligt istand til at indgyde mig Tillid; men jeg følte mig altfor meget Herre over Situationen til at kunne modstaae den Fornøielse at føre mine Tyranner lidt bag Lyset. Jeg gik i nogle Dage fuldstændigt ind paa deres Anskuelse; derpaa loffede jeg en Aftenstund under Parkens Hvidtjørne Baronessen i et lille Baghold, hvor hun i Fortrolighed forklarede mig den store Lykke, der nødvendigviis maatte blive Følgen for mig af denne Forbindelse.

— Thi De er rig nok, sagde hun, til kun at følge Hjertets Tilskyndelse, en meget sjelden Lykke, hvortil de skjønneste Sjæle ikke altid kunne hengive sig.

— Ganske vist, Frue, svarede jeg, de skjønneste Sjæle ere undertiden tvungne til at gjøre meget piin= lige Beregninger, naar det kommer an paa at forene to Hjerter, der uimodstaaeligt ere dragne mod hinanden. Frøken de Sonval har ingen Medgift, dersom jeg har forstaaet ret?

— Hendes Fader er ikke rig; men man vilde dog nok være istand til at sikke hende Noget.

— Hj, Frue! lad os see bort fra saadanne Jammerligheder! det er mig nok, at Frøken Hermangilde de Sonval tilbeder mig, og det er den meest smigrende Seir, som en ung Mand kan drømme om, naar hans Brud aldrig har seet ham. Jeg haaber, De vil ikke tilføie mig den Uret at ansee min Ugenyttighed for at være ringere end Deres og hendes. Mens jeg husker det, er hun blond eller brunet?

Baronessen kom en Smule ud af Fatning ved min Ugeneerthed.

— Hun er brunet, svarede hun, idet hun søgte at gjætte sig til, hvad jeg egentlig meente.

— Na, min Gud, den stakkels Frøken! hvad skal der dog blive af hende? jeg maa erklære mig for en Tilbeder af Blondinerne.

Det var umuligt længere at nære nogen Tvivl om min Uforstammethed. Fru de Sonval tilfaste mig et lynende Blik og forlod sin Plads uden at tilføie et Ord. Jeg var henrykt over den Krænkelse, jeg havde tilføiet hende; alligevel havde jeg en Forudfølelse af, at jeg derved havde selv affagt Dommen over min Fremtid.

VII.

Jeg ventede at finde den næste Dag mørke Pander og blev meget forbauset ved at see Belvillie baade paa Hr. de Mauferts og Stiftsdamens Ansigt; man skulde have troet, at Intet havde forstyrret vor gode Forstaaelse. Imidlertid havde mine Uttringer gjort nogen Opsigt; thi min Gudmoder skjændte paa mig.

— Kan De virkelig bebreide mig, sagde jeg til hende, at jeg har sat mig op imod dette latterlige Overhæng, at jeg ikke har ladet mig besnære af disse pludselige Anfald af Omhed, der gaae ud paa at raade over hele min Fremtid og narre mig i en Fælde, for at jeg skal gifte mig med en Badenserinde, som jeg ikke kjender, og som jeg iforveien affhyer?

— Det er her, min Ven, at vi maae overveie Sagen noget nærmere. Dersom De af Grundsætning afflog at gifte Dem i Deres Alder, da havde De fuldkommen Ret. Jeg taler ikke min Cousine, Hermangilde de Bonvals, Sag; men De burde ikke have ført hende med ind i Samtalen ved at erklære, at De af-

skyer hende uden nogenfinde at have seet hende; derved har De for det Første fornærmet Baronessen, og desuden, tilføiede hun smilende, er det uforstandigt af Dem at sige noget Saadant. Hvem veed, om De ikke kunde være kommet til at tilbede hende?

— Aldrig! Aldrig! raabte jeg med Hefstighed, var hun endogsaa skøn og reen som de tre Gratier, havde end de ni Musser været enige om at skjænke hende alle deres Gaver!

— Hvor Deres Hjerte er utilgjængeligt! sagde Diana leende. Naar De er saa vel bepantsret, vil jeg komme i stor Forlegenhed, dersom jeg en Dag skulde faa Lykt til at gifte Dem bort.

— Jeg vil aldrig gifte mig.

— Er det et høitideligt Løfte, De har aflagt, sagde hun med Fiinhed, eller er det en stor og mægtig Kjærlighed, der allerede forsvarer Dem? Ah! De bliver rød! Er det Noget at være saadan en Hemmelighedsstrammer! jeg holder saa meget af at være Folks Fortrolige! Sig mig engang, er hun smuk?

Disse Ord foraarfagede mig en saadan Uro, at det ikke var mig muligt at svare; jeg var bange for at forraade mig, og jeg led ved Tanken om, at hun kunde troe mig indtagen i nogen Anden.

— Det er afgjort, at De holder Noget hemmeligt, vedblev hun; tag Dem i Agt, jeg skal nok opdage det.

Uyffeligviis blev Madeleines Ankomst en Afleder

for min Sindsbevægelse. Jeg skyndte mig at indlede en Samtale med hende om det første, det bedste Emne; men den nerveuse Iver, der var udbredt over mig, tilkjendegav imod min Villie, at der var Noget, der stærkt rørte sig i mig, og som jeg vilde skjule. Jeg var mig min Ubehændighed bevidst, da jeg i Dianas Dine opdagede nogle ondskabsfulde Blikke, der trængte mig til Marv og Been. Endogsaa Madeleine kunde ikke skjule sin Overraskelse.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søgnedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søgnedag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Ti og firesindstyvende Aargang.

N°. 52.

Lørdagen den 29de December 1877.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Grevinde Diana.

(Oversat fra Fransk.)

VII.

(Fortfat.)

— Hvilket Udbrud af Begeistring! sagde hun. Det er jo, som om man saae Bingerne vore frem paa Dem, André!

— Ja, det er ganske vist, svarede min Gudmoder smilende; men vi kunne berolige os; han vil ikke flyve op til Himlen! Der er her i denne Verden en lille Haand, som han er forelsket i, og som holder ham tilbage ved en Traad paa vor stakkels Jord.

— Oldenborre, flyv, flyv! sang Madeleine, idet hun ledsagede sin Sang med en pudsig Bevægelse, som om hun holdt mig ved Enden af en Traad.

— Madeleine, svarede Diana, vi maae see at faae Navnet at vide paa den skjønne Prindsesse, for hvem hans Hjerte sukker.

— Er hun smuk? Saa maa det være mig! sagde Madeleine med et komisk Udtryk af Naivitet, der klædte hende nydeligt, skjøndt hun jo ikke var fjøn.

Deres Udbrud af Latter gav mig min Ligevægt tilbage; jeg tog Madeleine paa Ordet, styrtede mig ind i en fuldstændig digterisk Raptus og sluttede, ligesom en Helt i de gamle Romaner, med en Erklæring, der var affattet i den traditionelle, søulstige Stiil.

Min Kjærlighed var imidlertid altfor stærk, til at jeg i lang Tid kunde forblive uigjennemtrængelig. Mine to elskværdige Spioner bemægtigede sig hver Dag et eller andet forræderisk Kjendetegn, Distractioner, Udbrud af Savn, som jeg ikke kunde skjule, og den fine Spøg fortsattes. Jeg ansaae mig lykkelig ved at slippe for saa godt Kjøb, da jeg snart troede at bemærke, at min Gudmoder blev bekymret; hendes Smil var tvungent, naar den overgivne Madeleine drillede mig med min hemmelige Lidenskab; jeg opdagede i hendes Blik, i Tonefaldet af hendes Stemme ligesom en Slags Medlidenhed. Jeg var bange for at gjennemtrænge hendes Tanke.

— André, sagde hun en Morgen til mig, da vi

nu ere ene, maae vi passiare lidt, min Ven; jeg har meget alvorlige Ting at tale med Dem om.

— Saa tal da, min fjære Gudmoder, jeg skal høre paa Dem. Skal vi være hoitidelige?

— Vær oprigtig, svarede hun leende; sæt Dem ned der! denne Bænk forestiller en Domstol.

— Vil De da dømme mig? spurgte jeg en Smule urolig, trods min sikkre Mine.

— Jeg vil tage Dem i Forhør, tag Dem i Agt for det! og jeg vil skjænde paa Dem, tilføiede hun, næsten en bebreidende Tone; thi det er ikke langt fra, at De tilføier vort Benskab en Ydmygelse.

— Min Gud! hvad siger De! jeg har jo ikke en eneste Tanke, uden at De er deelagtig i den.

— Tor De sige, at De ikke har en eneste Tanke skjult for mig? spurgte hun, idet hun betragtede mig stivt.

Jeg vendte mig om; thi jeg følte, at jeg blev rød.

— Saa, nu ere vi da komne tilbage til denne meget omtalte Videnskab, som jeg er beskyldt for at nære i det Skjulte. Men det er jo en Barnagtighed, ikke Andet end en Taabelighed!

— Min Ven, sagde hun alvorlig, giv mig Deres Ord paa, at De ikke elsker, saa vil jeg troe Dem.

Jeg tav stille; hendes Blik gjennemtrængte mig.

— Deres Tavshed er allerede en Tilstaaelse, sagde hun; men jeg har forstaaet at læse i Deres

inderste Hjerte, og jeg kjender det Navn, som De ikke vil sige.

— De kjender det, De?

— Jeg vilde ikke være Kvinde, dersom jeg nu skulde være uvidende derom, svarede hun med et Smil, der foruroligede mig. — See her, følg Spidsen af min Parasol; jeg vil skrive i Sandet dette magiske Ord, som De vilde være bange for at høre ejentaget af Sivene, dersom jeg udtalte det.

(Fortætttes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Adelgade Nr. 14, 2den Sal,

er aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 10¹/₂ Form.

Administrationen.